

virtual-project.eu

Karin Fossum

Nu privi înapoi!

Karin Fossum

NU PRIVI ÎNAPOI!

Traducere din limba norvegiană
ALINA DOMINTE ANTONSEN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FOSSUM, KARIN

Nu privi înapoi! / Karin Fossum

trad.: Alina Dominte Antonsen

București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-889-5

I. Dominte Antonsen, Alina (trad.)

821.113.5-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

KARIN FOSSUM
Se deg ikke tilbake!
© J.W. Cappelens Forlag a.s, Oslo 1996

Această traducere a fost publicată cu
sprijinul financiar al fundației NORLA-ficțiune

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
RCR Print
București, România

2005

ISBN 973-576-889-5

Pentru Bente Konstance

În ciuda faptului că unele nume au fost modificate, peisajul, locul unde se petrece acțiunea ar putea fi recunoscute de cei care locuiesc acolo. De aceea mă simt nevoită să asigur cititorul că nici unul dintre personajele din această carte nu este real.

Valstad, februarie 1996,

Karin Fossum

Ragnhild deschise ușor ușa și privi afară. Pe drum era liniște deplină, iar vântul care se jucase printre case în timpul nopții se potolise în sfârșit. Fata se întoarse și trecu căruciorul păpușii peste pragul ușii.

– Nici măcar nu am mâncat, se plinse Marthe. O ajută apoi să împingă căruciorul.

– Trebuie să ajung acasă. Mergem la cumpărături, răspunse Ragnhild.

– Pot să vin la tine după aceea?

– Sigur că poți. După ce ne întoarcem de la magazin.

Mergînd prin pietriș, începu să împingă căruciorul pe măsură ce urca dealul, spre poartă. Era prea greu, așa că se întoarse, iar acum îl trăgea după ea.

– Pa, Ragnhild.

Ușa se *trînti*. O izbitura dură de lemn și de metal. Ragnhild se luptă puțin cu poarta, dar nu îndrăzni să facă gălagie. Cîinele Marthei putea să iasă. O privea atent de sub masa din grădină. După ce se asigură că poarta era bine închisă, porni înspre garaje. Ar fi putut să o ia pe scurtătură în jos printre case, dar își dădu seama că ar fi fost prea greu cu căruciorul. Unul dintre vecini tocmai închidea ușa de la garaj. Îi zîmbi și se încheie la sacou, puțin stîngaci, cu o singură mînă. Un Volvo mare, negru turuia domol.

- Ragnhild, ai ieșit cam devreme, nu? Marthe nu s-a trezit încă?
- Am dormit la ea astă-noapte, îi explică. Pe o saltea, pe jos.
- Așa deci!

Bărbatul încuie garajul și se uită la ceas. Era 8.06. Puțin după aceea, mașina ieși în stradă și disparu.

Ragnhild împingea căruciorul cu amîndouă mîinile. Ajunsese pe partea cealaltă a dealului, care era foarte abruptă, și trebuia să țină bine de el, să nu o ia la vale. Păpușa, pe care o chema Elise, ca și pe ea – numele ei fiind Ragnhild Elise –, alunecase la capătul căruciorului. Nu arăta prea bine, așa că luă o mînă de pe cărucior, trase păpușa, o acoperi cu plăpumioara și-și continuă drumul. În picioare avea papuci de plastic, unul roșu cu șireturi verzi și unul verde cu șireturi roșii, pentru că așa trebuia să fie. Mai purta un costum de jogging roșu, cu leul Simba pe piept, și o geacă verde de vînt pe deasupra. Avea părul extrem de subțire și blond, nu prea lung, dar îl purta totuși prins cu un elastic în vîrfurile capului. De elastic erau agățate fructe din plastic colorate, iar în mijloc era motul de păr, ca un palmier micuț, neîngrijit. Avea șase ani și jumătate, dar era fragilă pentru vîrsta ei. Abia cînd deschidea gura să vorbească, se putea ghici că era aproape școlăriță.

Nu se întîlnise cu nimeni pe deal, dar, apropiindu-se de intersecție, auzi o mașină turuind. Se opri, se dadu deoparte și așteptă, timp în care o camionetă hodorogă se balansă la trecerea peste o denivelare de teren. La vederea copilului îmbrăcat în roșu, șoferul încetini și mai mult. Ragnhild voia să traverseze strada. Pe partea cealaltă era trotuar, iar mama îi spusese să meargă de fiecare dată pe trotuar. Așteptă să treacă mașina, dar, în schimb, aceasta se opri. Șoferul lasă geamul în jos.

- Poți să treci tu întîi, aștept eu, strigă acesta.

Ezită puțin, dar apoi trecu. A trebuit să se întoarcă pentru a putea trage căruciorul pe trotuar. Mașina mai merse puțin, apoi se opri din nou. Geamul de pe cealaltă parte se lăsă în jos. „Are ochii ciudați, se gîndea ea. Foarte mari și perfect rotunzi.“ Erau depărtați

unul de celălalt și albicioși precum gheața subțire. Avea gura mică și buzele groase, puțin lăsate, precum o gură de pește. O privea fix.

– Urci pe dealul Skifer cu căruciorul acela?

Fata dadu din cap afirmativ.

– Locuiesc pe Granittveien.

– Ți va fi foarte greu. Dar ce duci acolo?

– Pe Elise, răspunse fata, ridicînd păpușa.

– E frumoasă, spuse el și zîmbi larg.

Atunci gura lui îi părea mai frumoasă. Băiatul se scărpină pe cap. Părul ciufulit părea că îi crește în smocuri groase din vârful capului, ca frunzele unui ananas. Acum arăta și mai rău.

– Pot să te duc eu cu mașina, îi propuse el. Este loc și pentru cărucior în spate.

Ragnhild se gîndi puțin și privi înspre dealul Skifer, un deal înalt și foarte greu de urcat. Bărbatul trase frîna de mînă și privi în spate în mașină.

– Mă așteaptă mama, spuse Ragnhild. Îi trecu prin cap un gînd, dar nu reuși să-l deslușească.

– Ajungi mai repede acasă dacă te duc cu mașina, insistă el.

Aceasta era soluția problemei. Ragnhild era o fetiță practică, așa că tiră căruciorul pînă în spatele mașinii, timp în care șoferul coborî. Deschise ușa din spate, ridică cu o mînă căruciorul și apoi o ajută pe Ragnhild să urce.

– Trebuie să stai în spate ca să ții căruciorul. Dacă nu, o să se miște dintr-o parte în alta.

Apoi se duse în față, urcă și trase frîna de mînă.

– Urci dealul ăsta în fiecare zi? o întrebă el privind-o prin oglindă.

– Numai cînd merg la Marthe. Am dormit la ea.

Ridică o trusă de toaletă înflorată de sub plăpumioara păpușii și o deschise. Lucrurile erau la locul lor, cămașa de noapte imprimată cu Nala, peria de dinți și cea de păr. Camioneta mai trecu peste o denivelare. Bărbatul se uita mereu în oglindă.

– Ai mai văzut o perie de dinți ca asta pînă acum? îl întreba Ragnhild, ridicînd periuța ca s-o vadă și el. Periuța avea picioare.

– Nu! răspunse el încîntat. De unde ți-ai luat-o?

– Tata mi-a cumpărat-o. Tu nu ai așa una?

– Îmi doresc să primesc de Crăciun.

Trecu, în sfîrșit, peste ultima denivelare și schimbă în viteza a doua. Motorul se înecă îngrozitor. Fetița stătea jos în camionetă și se lovea de cărucior. „O dulceată de fetiță, se gîndea el, roșie și frumoasă în acel costum de jogging, precum o căpșună coaptă.“ Fredona o melodie și se simțea ca un rege în spatele volanului, în mașina aceea mare și cu o fetiță în spate. Era nemaipomenit.

*

Satul se afla la baza unei văi, pe un fiord, la poalele unui munte. Era precum o albie cu apă liniștită. Se știe foarte bine, de altfel, că doar apele curgătoare sînt și cele mai curate. Sătucul era ca un copil adoptat de comună, iar toate străzile care duceau într-acolo erau într-o stare jalnică. Foarte rar se întîmpla ca vreun autobuz să oprească lângă lăptăria dărimată ca să ia cîțiva pasageri pe care să-i ducă în oraș. La întoarcerea acasă era și mai rău.

Dealul Kollen era un colos întunecat aproape neatins pentru cei care locuiau acolo, dar vizitat cu regularitate de cei veniți de departe. Acest lucru se datora mineralelor neobișnuite și unei flore deloc ne semnificative și chiar foarte rare. În zilele liniștite se putea auzi vuietul de pe vîrfurile dealului, care părea să fie bîntuit. În realitate erau doar oile care pășteau acolo. Crestele din jur erau albastre și păreau că plutesc pe pătura de ceață franjurată și moale precum lîna. Konrad Sejer urma strada principală urmărind harta cu degetul. Se apropiau de un sens giratoriu. La volan era inspectorul de poliție Karlsen, care privea cu atenție spre dealuri, urmînd instrucțiunile.

– Acum trebuie să o iei la dreapta pe strada Gneisveien, apoi în sus pe dealul Skifer și la stînga spre strada Feltspatveien. De acolo ajungem pe Granittveien prin dreapta. O stradă cu drum închis, spuse Sejer gînditor.

– Numărul cinci trebuie să fie a treia casă pe stînga.

Era încordat. Vocea îi era mai stinsă decît de obicei.

Karlsen manevră mașina spre zona caselor, peste denivelări. Ca în multe alte locuri, localnicii mai noi se grupaseră undeva departe de comunitatea locală. Cei doi polițiști nu își spuneau multe în afară de instrucțiuni. Se apropiară de casă, încercau să pară duri și se gîndeau că poate copilul dispărut ajunsese acasă. Probabil că stătea în brațele mamei, surprinsă și îngrijorată de agitația provocată. Era ora unu și fetița lipsea de cinci ore. Două ore ar fi fost rezonabil, dar cinci era cu siguranța prea mult. Neliniștea creștea asemenea unui nod în piept care nu lăsa singele să circule. Aveau amîndoi copii, Karlsen avea o fetiță de opt ani, iar Sejer avea un nepoțel de patru ani. Tăcerea dintre ei alterna cu imagini care se puteau chiar materializa. Exact acest lucru îl frapă pe Sejer în clipa în care au virat în fața casei. La numărul 5 era o casă mică, albă, cu pervaz albastru închis. O casă din acelea gata construite, fără personalitate, dar decorată precum o cameră de joacă, cu obloane decorative și grinzi cu margine dantelată. Grădina era bine întreținută. De jur împrejurul casei era o terasă cu un gard frumos aranjat. Erau aproape de vîrf dealului și aveau panorama asupra întregului sat, o așezare mică, draguța, cu ferme și terenuri. Lîngă căsuța poștală era o mașină de serviciu care fusese trimisă mai devreme.

Sejer o luă înainte, își șterse conștiincios pantofii pe covorașul de la ușă și se aplecă la intrarea în casă. Într-o clipă înțeleseseră situația. Fata încă nu apăruse, iar panica se instalase deja. Mama ședea pe canapea. Era o femeie solida îmbrăcată cu o rochie în carouri. Alături de ea stătea o femeie ofițer, ținînd-o de braț. Ofițerul aproape că mirosea spaima din cameră. Femeia își folosea restul

forțelor să se abțină din plins sau să înăbușe un țipăt strident de frică, de aceea ofta la cel mai mic efort, cum ar fi să se ridice și să-i întindă mîna.

– Doamnă Album, spuse el, cineva caută fetița, nu-i așa?

– Niște vecini. Au luat și un ciine cu ei.

Femeia se așeza din nou.

– Trebuie să cooperăm.

Barbatul se așeză în fotoliul din fața ei și se aplecă spre ea. N-o scăpa deloc din priviri.

– Vom trimite o patrula însoțită de ciini. Acum însă trebuie să-mi povestiți totul despre Ragnhild. Cine e, cum arată și cu ce e îmbrăcată.

Nu primi nici un răspuns, ci doar un continuu gest afirmativ din cap. Expresia feței îi era aspră și nemișcată.

– Ați sunat în fiecare loc posibil?

– Nu sînt atît de multe locuri, mormăi ea. Am sunat peste tot.

– Aveți rude prin alte locuri din sat?

– Nu, nici una. Nu sîntem de aici.

– Ragnhild merge la gradiniță sau în grupa pregătitoare?

– Nu, n-am găsit loc.

– Are frați?

– O avem doar pe ea.

Barbatul încercă să-și tragă răsuflarea fără să se audă.

– Mai întii, spuse el, hainele fetei. Fiți cît mai precisă cu putință.

– Costum roșu de jogging, se bîlbîi ea, cu un leu pe piept. Geacă de vînt verde, cu glugă. Un pantof roșu și unul verde.

Vorbea cu greu, iar vocea părea să n-o mai țină.

– Iar Ragnhild? Descrieți-mi-o, vă rog.

– 1 metru și 10 centimetri. 18 kilograme. Părul perfect blond. Am fost de curînd cu ea la controlul de șase ani.

Femeia se îndreptă spre peretele cu televizorul, unde erau cîteva poze. Majoritatea erau cu Ragnhild, unele cu ea însăși în costum

popular, iar alta cu un bărbat în uniformă militară de camuflaj, aparent soțul ei. Alese o poză în care fetița zîmbea și i-o întinse. Părul copilului era aproape alb, al mamei era negru ca pana corbului. Tatăl era însă blond. I se zărea puțin păr de sub cască.

– Ce fel de copil e?

– Foarte dezinvoltă, spuse ea printre suspine, vorbește cu toată lumea. Această afirmație o făcu să tremure.

– Tocmai copiii ca ea reușesc să se descurce perfect pe această lume, conchise el. Trebuie să luăm poza cu noi.

– Înțeleg.

– Spuneți-mi, reluă el, așezîndu-se din nou, unde merg de obicei copiii din sat dacă vor să iasă la plimbare?

– La fiord. Pe plaja Prestegård sau la Horgen. Alții merg pe vîrful dealului, la iaz sau în pădure.

Bărbatul se uită pe fereastră și zări brazii întunecați.

– A văzut-o cineva pe Ragnhild după ce a plecat?

– Vecinul lui Marthe a întîlnit-o lîngă garaj cînd era în drum spre serviciu. Știu asta pentru că am sunat-o pe soția lui.

– Și unde locuiește Marthe?

– La Krystallen. Doar cîteva minute de aici.

– Avea și căruciorul păpușii cu ea?

– Da, un Brio roz.

– Și cum se numește vecinul? Cel care a văzut-o lîngă garaj?

– Walther, răspunse ea surprinsă, Walther Isaksen.

– Unde-l putem găsi?

– Lucrează la Compania Dyno. Departamentul de resurse umane.

Sejer se ridică, luă telefonul și sună la Informații. După ce obținu numărul, îl formă și așteptă.

– Aș dori să vorbesc cu un angajat de-al dumneavoastră cît mai repede cu putință. Numele lui e Walther Isaksen.

Doamna Album îl privea îngrijorată de pe canapea, Karlsten studia priveliștea prin fereastră, dealurile cenușii, terenurile și turla albă a unei biserici în depărtare.

– Konrad Sejer de la poliție, spuse el scurt. Sun de la numărul 5, Granittveien, și poate că înțelegeți și de ce.

– Încă nu au găsit-o pe Ragnhild?

– Nu, dar înțeleg că ați văzut-o când a ieșit din casa de la Marthe.

– Tocmai încuiam ușa de la garaj.

– V-ați uitat la ceas?

– Era opt și șase minute, eram puțin în întârziere.

– Sinteți sigur de oră?

– Am ceas electronic.

Sejer tăcea, încercând să rememoreze drumul pe care au venit.

– Deci ați lasat-o la ora opt și șase minute lângă garaj și ați mers direct la serviciu?

– Da.

– În jos pe Gneisveien și apoi pe autostradă?

– Exact.

– Îmi imaginez, spuse Sejer, că la acea oră mulți merg spre oraș și că trebuie să fi fost puțin trafic din sensul opus, nu-i așa?

– Da, așa e. Nu avem drum direct spre sat. Și nici nu lucrează nimeni.

– V-ați întâlnit cu vreo mașină pe drum? Cineva care venea înspre sat?

Interlocutorul se gîndea, Sejer aștepta. În cameră era o liniște de mormînt.

– Da, de fapt m-am întâlnit cu cineva, jos la poale, chiar înainte de sensul giratoriu. Era o camionetă, cred, peticita și urita. Mergea foarte încet.

– Cine era la volan?

– Un bărbat, șovăi acesta. Era singur.

– Eu sînt Raymond, spuse el zîmbind.

Ragnhild ridică privirea, văzu figura zîmbitoare din oglindă și dealul Kollen scîldat în lumina răsăritului.

– Vrei să facem o plimbare cu mașina?

– Ma așteaptă mama. Spuse aceasta pe un ton plin de maturitate.

– Ai fost pe virful dealului Kollen vreodată?

– O dată, cu tata. Aveam mîncare cu noi.

– Se poate merge cu mașina pînă acolo, explică el. Prin spatele dealului, însă. Vrei să mergem pînă în vîrf?

– Vreau acasă, spuse ea puțin nesigură.

Barbatul încetini și apoi opri mașina.

– Doar o plimbare, o rugă.

Vocea lui era stinsă. Ragnhild îi simți tristețea și nu era obișnuită să înfrunte dorințele adulților. Se ridică, se îndreptă către scaun și se aplecă spre el.

– Doar o plimbare, repetă ea. Pînă în vîrf și pe urmă imediat acasă.

A dat înapoi pînă pe Feltspatveien și a mers mai departe în jos cu mașina.

– Tu cum te numești? întrebă el.

– Ragnhild Elise.

Clatină puțin capul dintr-o parte într-alta și își dresе glasul.

– Ragnhild Elise. Nu poți să mergi la cumpărături așa de de vreme dimineata. E abia ora opt și un sfert. Magazinul e închis.

Fata nu răspunse. În schimb o luă pe Elise din carucior, și ținînd-o în brațe, îi aranjă rochița. Apoi îi scoase suzeta din gură. Păpușa trase un țipăt slab, metalic, ca plînsul unui bebeluș.

– Ce se întîmplă?

Opri brusc și se uită în oglindă.

– E doar Elise. Plînge cînd îi scot suzeta.

– Mă enervează să o aud! Pune-i-o la loc!

Stătea acum neliniștit la volan, iar mașina se balansa dintr-o parte într-alta.

– Tata știe să conducă mai bine ca tine, spuse fata.

– A trebuit să învăț singur, răspunse el morocănos. Nimeni nu vrea să mă învețe.

– De ce?

Nu mai zise nimic. Își întoarse doar capul. Mașina ajunsese acum pe autostradă, mergea cu viteza a doua pe la sensul giratoriu și apoi trecu intersecția făcând un zgomot ruginit.

– Ajungem la Horgen! exclamă fata cu entuziasm.

El nu-i răspunse. După zece minute, viră la stînga, în sus pe pantă. În drum trecură pe lîngă două curți, citeva șoproane roșii și tractoare parcate ici, colo. Nu se întâlniseră cu nimeni. Drumul devenea tot mai îngust și mai găunos. Brațele lui Ragnhild obosiseră după ce ținuse atîta de cărucior, așa că lăsă păpușa jos și puse un picior între roți pe post de frînă.

– Aici locuiesc eu, spuse el imediat și opri mașina.

– Împreună cu soția ta?

– Nu, cu tatăl meu. Dar el stă în pat.

– Nu s-a trezit încă?

– Nu, stă în pat tot timpul.

Fata se uită curioasă pe fereastra mașinii și zări o casă ciudată. Inițial fusese o cabană pe care cineva o renovase, o dată și apoi încă o dată. Nici una dintre părțile componente nu avea aceeași culoare. Alături era un garaj de tinichea ondulată. În curte iarba crescuse sălbatic. O grapă veche și ruginită era încetul cu încetul sufocată de urzici și de papădii. Însă pe Ragnhild nu o interesa casa pentru că zarise altceva.

– Iepuri! spuse ea încet.

– Da, răspunse el mulțumit. Vrei să-i vezi?

Sari din mașină, deschise în spate și o ajută să coboare. Avea un mers ciudat, picioarele îi erau neobișnuit de scurte și de strimbe. Labele picioarelor erau la fel de mici. Era o distanță mică

între nasul lui gros și buza de jos puțin ieșită în afară. Sub nas îi atârna o picătură mare și limpede. Ragnhild înțelese că nu era așa de bătrîn deși se purta ca un bărbat matur. Dar era și comic pe deasupra. O figură de copil într-un corp de bărbat. Se îndreptă clătînindu-se înspre cușca iepurilor și o deschise. Ragnhild era fascinată.

- Pot să țin și eu unul în brațe?
- Da, poți să alegi.
- Cel mic, brun, spuse ea, după ce se gîndi puțin.
- Acela e Păsan. E cel mai frumos.

Deschise cușca și scoase micuțul furișat. Un wedder durduliu cu urechile pleoștite și de culoarea cafelei cu lapte, cu mult lapte. Dădea speriat din lăbuțe, dar se liniști după ce ajunse în brațele lui Ragnhild. Pentru o clipă rămase complet mută. Simți în mîna ei inima care bătea alert și îi atinse cu grijă urechea. Era ca o bucată de catifea printre degete. Botul era negru, lucios și umed ca un drajeu din lemn-dulce. Raymond stătea alături și o privea. Avea o fată doar pentru el și nu-i văzuse nimeni.

*

– Poza și semnalmentele fetei vor fi trimise ziarelor, spuse Sejer. Dacă nu primesc vreun mesaj, o vor tipări la noapte.

Irene Album se lasă peste masă, vîitîndu-se. Ceilalți se uitau tăcuți la miinile ei și la spatele care tremura. Femeia ofițer era pregătită cu un șervețel. Karlsen se foi pe scaun și se uită la ceas.

- Lui Ragnhild îi este frică de cîini? întrebă Sejer.
 - De ce? întrebă ea în printre hohotele de plîns.
 - Ni s-a mai întîmplat să căutăm copii cu patru de cîini, dar aceștia se ascund cînd aud cîinii noștri lupi.
 - Nu îi este frică.
- Cuvintele aveau ecou în mintea lui. „Nu îi este frică.“
- Nu ați reușit să luați legătura cu soțul dumneavoastră?

– Este în Narvik pentru niște aplicații militare, răspunse ea printre hohotele de plîns. Undeva pe un platou montan.

– Nu au telefoane mobile?

– Nu sînt în zona cu acoperire.

– Cei care o caută acum cine sînt?

– Niște băieți din vecini, care sînt acasă pe timpul zilei. Unul dintre ei are telefonul mobil la el.

– De cît timp au plecat?

Femeia se uita la ceasul de perete.

– De peste două ore.

Vocea nu îi mai tremura, însă părea drogată, aproape letargică, de parcă ar fi fost pe jumătate adormită. Bărbatul se aplecă din nou în față și i se adresă femeii cît de rar și de clar cu putință.

– Ceea ce vă îngrozește cel mai mult și persistă în mintea dumneavoastră mai mult ca sigur că *nu* s-a întîmplat. Înțelegeți ce vreau să spun? De regulă copiii dispar din motive ne semnificative. Și, de fapt, realitatea e că unii copii dispar mereu tocmai pentru că sînt copii. Nu au noțiunea timpului și nici simțul responsabilității. În plus, sînt atît de curioși încît își urmează fiecare impuls care le trece prin cap. Asta înseamnă să fii copil și de aceea se rătăcesc. Dar de cele mai multe ori apar la fel de repede precum au dispărut. Adesea nici măcar nu au o explicație clară de ce au plecat și pe unde au fost. De obicei însă, încheie el, tragîndu-și sufletul, sînt perfect în regulă.

– Da, spuse ea, privindu-l fix, numai că fata n-a mai dispărut pînă acum!

– Dar fata crește, replică el serios. Pe măsură ce se mărește, îndrăznește mai multe.

„Dumnezeule, gîndi el, uite cum găsesc răspuns la toate.“ Se ridica și formă din nou un număr. Încetă să se mai uite la ceas și să constate astfel că timpul trecea, fapt de a cărui reconfirmare nu avea nevoie. Era la telefon cu cei de la criminologie și le relata pe scurt situația, după care îi rugă să-i contacteze pe cei de la Norsk

Folkehjelp¹. Le dădu adresa din Granittveien și le făcu un scurt portret al fetei prin telefon. Îmbrăcată în roșu, cu părul aproape alb, un cărucior roz de păpușă. Întrebă și de eventuale mesaje primite. Nu primise nici unul. Se așeză din nou.

– Ragnhild a vorbit despre cineva sau a pomenit numele vreunei persoane necunoscute dumneavoastră în ultima vreme?

– Nu.

– Avea bani? Putea să fi alergat pînă la un chioșc?

– Nu avea bani.

– Acesta este un loc mic, continuă el. S-a întîmplat vreodată să iasă și să se întâlnească cu unul dintre vecini, care să o aducă acasă cu mașina?

– Da, s-a întîmplat. Sint în jur de o sută de case pe dealul acesta, și ea îi cunoaște aproape pe toți. Le cunoaște și mașinile. De cîteva ori au mers pînă la biserică, ea și cu Marthe, cu cărucioarele după ele, și au venit acasă cu mașina unuia sau altuia dintre vecini.

– E vreun motiv anume pentru care merg la biserică?

– Un băiețel pe care l-au cunoscut e îngropat acolo. Culeg flori pe care le pun pe mormîntul lui, iar apoi urcă dealul spre casă. Cred că li se pare palpitant.

– Ați căutat pe la biserică?

– Am sunat să întreb de Ragnhild la ora zece. Cînd Marthe mi-a spus că plecase de la ora opt, am sărit în mașină. Am lăsat ușa descuiată în cazul în care apărea cît eram eu plecată s-o caut. Am mers cu mașina pînă la biserică și apoi la benzinăria Fina. Am fost și pe la benzinărie și prin spatele lăptăriei, apoi am mers pînă la școală s-o caut în curte, unde au stative de cățarat și alte astfel de lucruri. Apoi m-am dus pînă la grădiniță. Așa de mult i-ar fi plăcut să meargă la grădiniță...

Fusese coplesită de un nou acces de plîns. În timp ce hohotea, toți ceilalți stăteau liniștiți și așteptau. Ochii i se umflaseră și își

¹ „Ajutorul Poporului Norvegian“ (n.tr.)

stringea disperată rochia între degete. După o clipă, plînsul se calmă, iar apatia reveni ca un scut care ținea deoparte expresiile urite ale feței.

Sună telefonul. Un fluierat aducător de vești rele. Tresări pe canapea și vru să ia receptorul, dar mîna lui Sejer se înalță ca o barieră în aer. Acesta ridică receptorul.

– Alo? Irene e acolo?

Părea să fie un tînar.

– Cu cine vorbesc?

– Thorbjørn Haugen. O căutăm pe Ragnhild.

– Vorbești cu poliția. Ai ceva să ne relatezi?

– Am fost la toate casele de pe deal. La fiecare casă în parte. Mulți dintre locatari nu erau acasă atunci, dar ne-am întîlnit cu o doamnă pe strada Feltspatveien. O mașină mare a dat cu spatele și a întors pe terenul ei, la numărul unu. Era un fel de mașină de transport, după părerea ei. În mașină a văzut o fetiță cu geacă verde și părul alb prins cu un elastic în vîrfurile capului. Ragnhild își prindea deseori părul astfel.

– Continuă.

– Mașina s-a întors chiar în mijlocul cîmpului, a luat-o din nou în jos, după care a dispărut.

– Știi pe la ce oră?

– Opt și un sfert.

– Poți să vii pe Granittveien?

– Ajungem imediat, sintem la sensul giratoriu.

A închis telefonul. Irene Album stătea încă în picioare.

– Ce e? șopti ea. Ce-au spus?

– Cineva a văzut-o, spuse el încet. A urcat într-o mașină.

Țipătul lui Irene Album se făcu auzit, în sfârșit. Era ca și cum sunetul își căuta drum prin pădurea deasă, provocând o reacție în mintea lui Ragnhild.

– Mi-e foame, spuse ea deodată. Trebuie să plec acasă.

Raymond ridică privirea. Păsan adulmeca masa din bucătărie și lîngea făina împrăștiată de ei peste tot. Pierduseră complet noțiunea timpului și a spațiului. Hrăniseră toți iepurii, Raymond îi arătase pozele decupate de el din reviste și lipite cu grijă într-un album mare. Ragnhild se puse pe un rîs neînterupt și zgomotos la vederea feței lui ciudate. Atunci își dadu seama că se făcuse tîrziu.

– Pot să-ți ofer o felie cu ceva.

– Vreau acasă. Trebuie să merg în oraș la cumpărături.

– Mergem mai întîi la Kollen și apoi te conduc acasă.

– Acum! spuse ea hotărît. Vreau acasă acum!

Raymond căuta disperat un motiv de amînare.

– Da, da, știu. Dar mai întîi trebuie să cumpăr lapte pentru tata. Jos, de la magazinul Horgen. Nu durează mult. Poți să aștepți aici, ca să mergă mai repede.

Se ridică și o privi. Îi studie fața luminoasă, cu gura mică, în formă de inimă, care îi amintea de dropsurile Darling cu gust de scortîșoară. Ochii îi erau de un albastru senin, iar sprîncenele surprinzător de negre sub bretonul blond. Oftă adînc, se ridică și deschise ușa de la bucătărie. Ragnhild avea chef să plece, dar nu știa drumul, așa că era nevoită să aștepte. Pași în camera mică ținînd iepurele în brațe și se cuibări în colțul canapelei. Ea și cu Marthe nu dormiseră prea mult noaptea trecută și, în timp ce ținea strîns lîngă gît micul animal cald, i se făcu somn. Nu trecu mult și adormi.

Trecu un timp pînă cînd el se întoarse în sfârșit. Se așeză și o privi îndelung, uimit de cît de liniștit doarme. Nici măcar o mișcare, nici un oftat, oricît de mic. I se păru că a mai crescut, că s-a făcut mai mare și mai caldă, precum o franzelă în cuptor. După un timp se neliniști, nu știa ce să facă cu mîinile, așa că le puse în

buzunare, legănându-se pe scaun. Se apucă să framînte cu degetele dosul buzunarelor în timp ce se legăna din ce în ce mai repede. Se uita neliniștit pe fereastră și în hol, spre camera tatălui. Mîinile lucrau neîncetat. Privi fix la părul ei mătăsos precum blana de iepure. Apoi oftă încet, eliberîndu-și mîinile. Se ridică și o împinse ușor.

– Putem să plecăm acum. Dă-mi-l pe Păsan.

Pentru o clipă, Ragnhild păru complet confuza. Se ridică încet și îl privi fix pe Raymond. Îl urmă pînă în bucătărie, își trase pe ea haina de vînt, ieși din casă și urmări cum ghemotocul mic și maroniu dispăre în coteț. Căruciorul păpușii era încă în spate, în mașină. Raymond părea supărat și o împinse din spate pentru a o ajuta să urce în mașină. Se așeză apoi în față și introduse cheia în contact. Nimic.

– Nu pornește, spuse el iritat. Nu înțeleg. A mers adineauri. Gu noi de mașină!

– Trebuie să ajung acasă! strigă Ragnhild, ca și cum asta ar fi ajutat să rezolve problema.

El continua să întoarcă cheia în contact și să apese pe accelerație, auzea că merge, însă doar ca un turuit, fără să pornească.

– Atunci va trebui să mergem pe jos.

– Dar e foarte mult de mers! se plinse ea.

– Nu, de aici nu. Sintem în spatele dealului Kollen acum, sintem aproape sus, și de acolo poți vedea casa ta. O sa-ți duc eu căruciorul.

Își trase pe el o geacă de pe scaunul din față, sări din mașină și îi deschise ușa. Ragnhild ținea păpușa în brațe, el trăgea căruciorul. Se zdruncina puțin din cauza drumului plin de gropi. Departe, în față, Ragnhild putea vedea înălțîndu-se dealul Kollen, împrejmuit de pădurea neagră. Pentru o clipă au fost nevoiți să coboare în șant în timp ce o mașină îi depășea în mare viteză. Praful se ridică precum o ceață groasă în urma ei. Raymond știa bine drumul și nici

nu mergea prea repede, așa încît Ragnhild putea ține pasul fără probleme. După un timp, panta devenea mai abruptă și se termina cu o curbură, iar cărarea din dreapta, spre Kollen, era netedă și moale. Urmele lăsate de oi o făceau mai lată, iar mizeria lor părea la fel de deasă ca grindina. Ragnhild se amuza calcînd pe ele, căci erau uscate și deveneau ca o pudră. După cîteva minute vazura ceva lucind printre copaci.

– Iazul Șarpelui, spuse Raymond.

Se opri lînga el. Privi îndelung și zări petalele nuferilor și o bărcuță care poposea pe mal, întoarsă invers.

– Nu te duce jos la apă, îi zise Raymond. E periculos. Nu se poate face baie aici. Poți să te afunzi în nisip și să dispari. Nisipuri mișcătoare, adăugă el, cu o figură importantă.

Ragnhild rămase îngrozită. Urmărea cu privirea iazul și acea linie galbuie de trestie tremurîndă, întreruptă într-un singur loc de ceva, ca o gaură neagră, ce cu greu putea fi numit mal. Se uitau amîndoi fix la acel loc. Raymond scăpă căruciorul, iar Ragnhild duse un deget la gură.

*

Thorbjørn rămase în picioare, jucîndu-se cu telefonul mobil. Avea în jur de șaisprezece ani, părul negru pînă la umeri, puțin ondulat și strîns cu o eșarfă, și început de chelie. Colțurile eșarfei ieșeau din nodul de la tîmplă ca două pene roșii și îl făceau să semene cu un indian palid. Evita contactul vizual cu mama lui Ragnhild, privindu-l în schimb fix pe Sejer și umezindu-și neîncetat buzele.

– Ceea ce ai aflat e foarte important, spuse Sejer. Te rog să scrii adresa ei aici. Îți amintești numele?

– Helga Moen, la numărul unu. Casa cenușie cu o cușcă de ciine afară.

Aproape că șoptea și scria cu litere mari în caietul pe care i-l întinsese Sejer.

– Ai fost aproape peste tot, nu? întreba el.

– Am fost întâi pe dealul Kollen și apoi am coborât pe lângă iazul Ormetjern, urmărind toate cărările. Am fost și pe la bazin, pe la magazinul Horgen, pe lângă strandul Prestegård. Și pe la biserică. La sfârșit am trecut și pe la două ferme: Bjerkerud și cea de la Centrul de Echitație. Pe Ragnhild o preocupau, adică o preocupă, mult animalele.

Scăparea aceasta îl făcu să roșească. Sejer îl bătu ușor pe umăr.

– Așază-te, Thorbjørn.

Îi făcu semn din cap spre canapea, pe locul liber de lângă doamna Album. Acum trecuse la o altă fază, se lupta cu ipoteza îngrozitoare în care Ragnhild nu s-ar mai întoarce niciodată acasă și ea ar fi nevoită să trăiască tot restul vieții fără fetița cu ochii mari, albaștri. Accepta cu greu ideea, ca pe niște înțepături la care tresărea încet. Corpul îi era încă amortit, de parcă o bîrnă din oțel îi străpunsese spatele. Femeia ofițer, care aproape că nu scosese o vorbă pe tot parcursul prezenței lor acolo, se ridică ușor. Pentru prima oară, îndrăzni să înainteze o propunere:

– Doamna Album, întreba ea încet. Îmi permiteți să fac puțină cafea pentru toată lumea?

Aceasta dadu ușor din cap. Apoi se ridică și o însoți la bucatărie. Se auzi un robinet deschis și niște cani ciocnindu-se. Sejer dadu insesizabil din cap și îi făcu semn lui Karlsen să iasă pe hol. Stateau în picioare și vorbeau în șoaptă, iar Thorbjørn putea zări doar capul lui Sejer și vârful pantofului negru și lucios al lui Karlsen. În semiîntineric își puteau privi ceasul fără a fi zăriți, ceea ce au și făcut. Au dat apoi din cap unul pentru celălalt. Disparația lui Ragnhild devenea extrem de serioasă și trebuia să se pună în aplicare planul mare. Sejer își scarpină cotul prin cămașă.

– Nu suport ideea de a o găsi într-un șanț.

Deschise ușa să intre puțin aer. Atunci o văzu. Îmbrăcată în roșu, cu o mînuță albă pe balustradă, la capătul scării.

– Ragnhild? întreba el surprins.

După o fericită jumătate de oră, cînd mașina cobora dealul Skifer, Sejer își duse mulțumit mîna prin păr. Karlsen se gîndi că era tuns mai scurt ca niciodată, semăna acum cu o perie de oțel. Una dintre acelea cu care se înlătură vopseaua veche. Îi puneă mai bine în evidență fața, făcînd-o mai luminoasă, și nu închisă și serioasă ca înainte. Pe la mijlocul dealului au trecut pe lîngă casa cenușie. Au văzut cușca cîinelui și o figură la fereastră. Dacă Helga Moen spera să primească vizita poliției va rămîne dezamăgită. Ragnhild stătea liniștită în brațele mamei ei, cu două felii de pîine în mînă.

Momentul în care fetița a pășit în casa s-a întipărit în memoria amîndurora. Mama, care auzise vocea slabă a fetiței, s-a repezit din bucatărie asupra ei ca un fulger, ca un animal de pradă care prinde o căprioară și nu mai vrea să-i dea drumul. Ragnhild era prinsă ca într-un clește. Doar picioarele subțiri și ciuful de păr blond i se zăreau dintre brațele puternice ale mamei. Și așa au rămas. Nu se auzea nici un sunet, nici un suspin din partea vreuneia dintre ele. Thorbjørn butona furios telefonul mobil, iar femeia ofițer zăngănea ceștile. Karlsen își răsucea mecanic mustața, răspîndind un zîmbet de fericire în jur. Și camera se lumina ca și cum soarele și-ar fi găsit loc în decor. În sfîrșit, răsuna un hohot de rîs:

– Copil neastîmpărat!

– M-am gîndit să-mi iau o săptămîină de vacanță, spuse Sejer dregîndu-și vocea. Am la dispoziție cîteva zile lucrate peste program.

Karlsen se legăna cînd mașina trecu peste un hop.

– Și de ce îți trebuie vacanță? Să sari cu parașuta în Florida?

– M-am gîndit să aerisesc cabana.

– Lingă Brevik, nu-i așa?

– Sandoya.

Mașina viră spre autostradă și mări viteza.

– Trebuie să ajung la Legoland anul ăsta, mormăi Karlsen. Nu mai scap. Fetița mă bate la cap.

– O spui de parcă ar fi o pedeapsă, comentă Sejer. E minunat la Legoland. Cînd vei pleca de acolo, vei fi cu siguranță încărcat cu piese de lego și molipsit de bacilul Lego. În orice caz, du-te. N-o să-ți pară rău.

– Deci tu ai fost acolo?

– Da, cu Matteus. Știi că au construit statuia lui Sitting Bull numai din piese de lego? 1 400 000 de piese diferite, în culori. E incredibil.

Sejer tacu, zări biserica din stînga, o bisericuță alba din lemn, situată la mică distanță de drum, între petice verzi și aurii de ogor, și înconjurată de copaci stufoși. „O biserică draguță“, se gîndi el. Într-un astfel de loc s-ar fi convenit să-și îngroape soția. Și asta chiar dacă era mai mult de mers. Dar acum era, desigur, prea tîrziu. Murise cu mai bine de opt ani în urmă și avea mormîntul în centrul orașului, chiar lîngă strada principală, cu trafic intens, cu poluare sonoră și cu gaze de eșapament.

– Crezi că fata era în regulă?

– Așa părea. I-am spus mamei să mă sune dacă apare ceva. În timp o să-și recapete cheful de vorbă. Șase ore, spuse el gînditor, e destul de mult. Trebuie să fi fost fermecător tipul acela singuratic.

– Avea, se pare, și un carnet de șofer la el. Nu prea pare să fie în toate mințile.

– Dar nici nu știm de fapt dacă are carnet.

– Nu, la naiba, ai dreptate, adăugă Karlsen. Frîna brusc și viră spre benzinăria din așa-zisul centru – cu poștă, bancă, coafor și benzinăria Fina. Pe fereastra magazinului Kiwi era lipit un afiș cu LICHIDARE DE STOC LA MEDICAMENTE, iar coaforul avea expus un solariu nou.

– Trebuie să-mi cumpăr un *kvikklunch*¹. Intri și tu?

Intrară în magazin, iar Sejer cumpăra un ziar și ciocolată. Aruncă o privire pe fereastră înspre fiord.

– Scuzați-mă, spuse fata de la casă. Nu s-a întâmplat nimic cu Ragnhild, nu-i așa?

Se uita îndelung și cu teamă la uniforma lui Karlsen.

– O cunoști? Sejer puse banii pe tejghea.

– Nu, n-o cunosc, dar știu cine este. Mama ei a trecut pe aici azi-dimineață, o căuta.

– Ragnhild e bine. E din nou acasă.

Fata zîmbi ușurată și îi puse restul de bani în mînă.

– Ești de aici? întrebă Sejer. Îi cunoști aproape pe toți de pe aici?

– Da, aproape. Nu sîntem atît de mulți.

– Dacă te întreb despre un bărbat, unul mai deosebit, care conduce o camionetă veche, urîta și peticită, îți spune ceva?

– Pare să fie Raymond, spuse ea dînd din cap. Raymond Låke.

– Ce știi despre el?

– Lucrează la Centrul de plasare a forței de muncă. Locuiește împreună cu tatăl lui într-o cabană, în spatele dealului Kollen. Raymond are sindromul Down. Are cam treizeci de ani și e foarte cumsecade. Tatăl lui gestiona înainte benzinăria aceasta. Asta era înainte să se pensioneze.

– Are carnet?

– Nu, dar totuși conduce. Este mașina tatălui, care e căzut la pat și nu prea are control asupra lui Raymond. Funcționarul știe situația și îl mai ia la el din cînd în cînd, dar asta nu ajută prea mult. E foarte ciudat, conduce doar cu viteza a doua. A luat-o pe Ragnhild cu el?

– Da.

¹ Cuvînt provenind din limba engleza – *quick lunch* – care constituie de fapt o napolitană învelită în ciocolată. (n.tr.)

– Atunci nici nu se putea să fie mai în siguranță, zîmbi ea. Raymond s-ar opri pe stradă ca să nu lovească nici măcar o buburuză.

Bărbații zîmbiră mai degajat și ieșiră. Karlsen mușcă din ciocolată și privi în jurul lui.

– Draguț loc, spuse el mestecînd.

Sejer, care își cumpăraseră un baton tradițional de marțipan, îi urmări privirea. Fiordul acela era adînc de peste trei sute de metri. Nu avea niciodată mai mult de 17 grade.

– Tu cunoști pe cineva pe aici?

– Eu nu, dar fiică-mea, Ingrid, cunoaște. A mers în diverse expediții folclorice, așa cum se organizează toamna. Îi plac evenimentele de tipul: „Să ne cunoaștem satul“.

Rulă staniolul de la ciocolată pînă ajunse o fișie subțire și-l puse în buzunarul cămășii.

– Crezi că mongoloizii pot fi șoferi buni?

– N-am idee, spuse Karlsen. Doar nu au nimic deosebit, în afară de acel cromozom în plus. Dacă am înțeles eu bine, cea mai mare problemă la ei e că au nevoie de mai mult timp să învețe decît alți oameni. În plus, au probleme cu inima. Nu sînt longevivi și mai au probleme și cu miinile.

– Ce fel de probleme?

– Le lipsește o linie în palmă sau cam așa ceva.

Sejer se uită întrebător la el.

– În orice caz, Ragnhild s-a lăsat cucerită.

– Cred că a fost mult mai ușor cu iepurii.

Karlsen găsi o batistă în buzunarul interior și își șterse ciocolata de la colțurile gurii.

– Și eu am copilarit alături de unul la fel. Îl numeam Gunnar Nebunul. Cînd mă gîndesc la el acum, îmi dau seama că noi îl consideram dintr-o altă lume. E mort, n-a trăit decît treizeci și cinci de ani.

S-au urcat în mașină și au mers mai departe. Sejer își pregătise o mică prelegere pe care să i-o servească șefului de secție când ajungeau din nou la birou. Cîteva zile de vacanță pentru a merge la cabană deveniseră acum extrem de importante. Perspectiva era grozavă, și sosirea fetei acasă l-a binedispus. Se uita prelung la pajiști și ogoare, dîndu-și seama deodată că mergeau foarte încet, cînd zăriră tractorul din fața lor. Un John Deere verde, cu jante galbui, mergea agale. Nu puteau în nici un caz să-l depășească și, de fiecare dată cînd găseau loc, li se părea insuficient. Țăranul, care purta șapcă și căști de protecție peste urechi, stătea nemișcat ca o buturugă, de parcă ar fi fost lipit de scaunul tractorului. Karlsen încetini și oftă.

– Transportă verzișoare de Bruxelles. Nu poți să întinzi mîna și să tragi o cutie? Le-am putea găti în bucătăria cantinei.

– Acum mergem aproape la fel de repede ca Raymond, mormăi Sejer. Să trăiești viața la viteza a doua. Ar fi într-adevăr ceva, nu crezi?

Își lipi capul de spătarul scaunului și închise ochii.

*

După liniștea de la țară, orașul părea haotic în mizeria și forfota oamenilor, și a mașinilor. Traficul cel mai intens era tot în centru. Administrația orașului se lupta constant cu noi grupuri care protestau, cu argumente mai mult sau mai puțin solide, la adresa construirii unui tunel ce fusese proiectat. Protestatarii argumentau că turnurile de ventilație ar fi fost de o urîțenie vizibilă în peisajul din preajma riului, plus gălăgia și poluarea din timpul construcției și, nu în ultimul rînd, prețul.

Sejer privea în stradă din biroul șefului. Tocmai își expusese problema și acum aștepta răspunsul. De fapt, era doar o formalitate. Holthemann nu putea să spună nu, cel puțin în cazul lui Konrad Sejer. Dar avea și el principiile sale.

– Ai verificat listele de gârzi? Ai vorbit și cu ceilalți?

Sejer dădu din cap afirmativ.

– Soot va face două gârzi împreună cu Siven. Sper că tipa îl va trage de urechi dacă e nevoie.

– Atunci nu văd nici un motiv să...

Sună telefonul. Două țîriituri scurte de parcă ar fi fost o pasăre flămîndă. Sejer nu era credincios, dar făcu totuși o rugăciune, probabil providenței, ca nu cumva să i se sufle vacanța chiar de sub nas.

– Dacă îl am pe Konrad la mine în birou?

Holthemann dădu din cap afirmativ.

– Da, desigur, e aici. Vi-l dau la telefon.

Trase firul de telefon și îi întinse receptorul. Sejer îl luă, gîndindu-se că poate era Ingrid care voia să-i spună ceva, dar nu trebuia să-și facă griji dinainte. Era doamna Album.

– Totul e în regulă cu Ragnhild? întreba el repede.

– Da, ea e bine. Foarte bine. Mi-a povestit însă ceva ciudat după ce am rămas doar noi două. N-am îndrăznit decît să sun. Mi se pare foarte ciudat și ea nu are obiceiul să născocească, în orice caz nu astfel de lucruri. Pentru siguranță, m-am gîndit să sun la dumneavoastră. Măcar să spun cuiva.

– Despre ce e vorba?

– Barbatul acela cu care a fost a însoțit-o acasă. Îl cheamă Raymond. Numele i-a venit în minte abia mai tîrziu. Au urcat prin spatele dealului Kollen, pe lingă Iazul Șarpelui, iar acolo s-au oprit puțin.

– Și?

– Ragnhild spune că e o fată acolo.

El clipi surprins.

– Poftim?

– Da, e o fată la Iazul Șarpelui, care stă nemișcată și fără haine. Vocea devenise deodată foarte afectată.

– Dumneavoastră o credeți?

– Da, firește, credeți că un copil ar născoci așa ceva? Dar nu îndrăznesc să mă duc singură acolo și nici nu vreau să iau fetița cu mine.

– Bine, vă asigur că o să verific. Să nu povestiți nimănui despre asta. O să vă contactăm noi.

Închise telefonul și odată cu aceasta încuie și ușa cabanei, de care nu se atinsese decît în minte.

Mirosul de ocean și de păstrăv proaspăt prins se risipi brusc. Îi zîmbi forțat lui Holthemann.

– Știi, am ceva de rezolvat mai întîi.

Karlsen era plecat pe teren în singura mașină de serviciu pe care o aveau la dispoziție în acea zi și care trebuia să supravegheze tot centrul orașului. De aceea îl luă pe Skarre cu el, un ofițer tînăr, cu părul creț, de două ori mai tînăr decît el. Skarre era un tip mic și voios, blînd și optimist, și cu unele rămașite de dialect sudic. Au parcat din nou lîngă cutia poștală pe Granittveien și au vorbit un timp cu Irene Album. Ragnhild se ținea scai de rochia ei. Cîteva din muștrările primite își găsiseră, fără îndoială, loc în căpșorul mic cu păr alb. Mama le-a explicat și le-a indicat o cărare care ducea de la marginea pădurii, vizavi de casă, în sus, spre stînga, pe lîngă dealul Kollen. Acestor doi tipi ageri le-ar fi luat, credea ea, douăzeci de minute pînă sus.

Brazii erau marcați cu sageți albastre. Se uitau sceptici la mizeria lăsată de oi pînă și prin tufele pitice, dar perseverau să urce. Drumul devenea din ce în ce mai abrupt. Skarre gifia puțin, iar Sejer mergea ușor și fără să se plîngă. Se oprise o dată, se întoarse și privi lung în jos, înspre case. Acum se zăreau doar acoperișurile roz-maronii și negre în depărtare. Apoi au continuat fără să vorbească, pe de o parte pentru că respirația îi ajuta să-și ridice picioarele, pe de alta pentru că le era teama de ce-ar putea descoperi. Pădurea era atît de deasă încît aproape că mergeau în semiîntuneric. Sejer își opri automat privirea pe cărare, nu pentru că îi era teamă

să nu se împiedice, ci pentru a inspecta. Dacă se întâmplase într-adevăr ceva acolo sus, trebuia să vadă toate detaliile. Mergeau de exact șaptesprezece minute când pădurea se rări și se ivi lumina zilei. Acum puteau să vadă apa. Un iaz alb ca oglinda, nu mai mare decît un baraj. Era amplasat între brazi, ca o cameră secretă. O clipă inspectară terenul. Urmăriră cu privirea linia galbenă a trestiei pînă cînd văzură în depărtare ceva ce semăna cu o plajă. Au continuat să meargă într-acolo la o distanță considerabilă de apă, fișia de trestie era destul de lată, iar ei aveau doar pantofi în picioare. Nu prea se putea numi plajă. Era mai degrabă o groapă cu patru-cinci pietre uriașe, îndeajuns cît să țină trestia departe și poate singurul loc unde se putea ajunge pînă jos la apă. În nămolul și mizeria de acolo zăcea o femeie. Era întinsă pe o parte cu spatele către ei. Doar o geacă de vînt închisă la culoare îi acoperea trunchiul, iar restul corpului era gol. Haine albe și albastre erau puse grămadă lîngă ea. Sejer se opri brusc și întinse automat mina după telefonul mobil prins de curea. Apoi se răzgîndi. Ieși de pe cărare și se apropie cu grijă, auzind cum clipoceă apa în pantofi.

– Stai pe loc, spuse el încet.

Skarre asculta. Sejer era acum aproape la nivelul apei și pași pe o piatră puțin mai departe ca să poată vedea femeia din față. Nu voia să atingă nimic, cel puțin deocamdată. Ochii femeii erau puțin înfundați în orbite. Erau pe jumătate deschiși și fixați asupra unui punct anume din iaz. Pleoapele erau slăbite și încrețite. Pupilele erau mari, dar nu mai păstrau rotunjimea obișnuită. Gura era deschisă, iar deasupra ei și puțin peste nas se vedea o spumă de culoare alb-gălbuie, de parcă ar fi vomat. Bărbatul se aplecă și suflă, fără ca spuma să se miște. Fața ei era doar la cîțiva centimetri de apă. Puse două degete pe aortă ca să îi simtă pulsul. Pielea își pierduse complet elasticitatea, dar nu era atît de rece precum se așteptase.

– E moartă, spuse el.

Pe lobul urechilor și pe o parte a gâtului descoperi niște pete roșii-violete. Pe picioare avea pielea ca de găină, dar nici o altă urmă. Se întoarse pe același drum. Skarre stătea nedumerit și aștepta cu miinile în buzunare. Îi era teamă să nu comită vreo greșeală.

– Complet goală pe sub geacă. Fără vătămări corporale vizibile. Optsprezece-douăzeci de ani, probabil.

Apoi sună, ceru să vină ambulanța, medicii legiști, fotograf și tehnicieni. Le explică drumul, cel care urca prin spatele dealului Kollen și era accesibil cu mașina. Îi rugă să se oprească puțin mai departe pentru a nu distruge eventuale urme lăsate de alte mașini. Se uita în jur după un loc unde să stea și alese piatra cea mai joasă. Skarre se lăsă și el în jos, alături. Se uitau amândoi fix la picioarele ei albe și la părul blond drept, de lungime medie. Stătea întinsă pe o parte, aproape în poziție embrionară. Avea brațele împreunate la piept și genunchii strinși. Geaca de vînt era întinsă peste trunchi și îi ajungea pînă la jumătatea coapselor. Era curată și uscată. Restul de haine zăceau adunate într-o grămadă în spatele ei, toate ude și murdare. O pereche de blugi și o curea, o cămașă în carouri albastru cu alb, sutien și un pulover albastru închis. Pantofi sport Reebok.

– Ce e chestia aceea pe gură? mormăi Skarre.

– Spumă.

– Ce? Spumă? Dar de unde provine?

– Cred că vom afla pînă la urmă.

Sejer dădu din cap.

– Parcă s-ar fi lungit ca să doarmă. Cu spatele la lume.

– Eu nu cred că s-ar fi dezbrăcat ca să se sinucidă.

Sejer nu răspunse nimic. Se uitară din nou la ea, la corpul alb în contrast cu apa neagră, înconjurată de brazi întunecați. Scena, lipsită de urme de violență, părea mai curînd pașnică. S-au pus apoi pe așteptat.

Şase bărbaţi ieşeau din pădure calcînd apasat. Vocile lor se stinseseră brusc şi tuşiră uşor la vederea celor doi ce stăteau la marginea apei. O secundă mai tîrziu observară femeia moartă. Sejer se ridică şi le făcu semn cu mîna.

– Mergeţi pe margine! ţipă el.

Aceştia făcură întocmai. Îl cunoşteau cu toţii pe tipul grizonat. Unul dintre ei măsura terenul cu un ochi vigilent, făcu cîţiva paşi pe locul relativ solid şi mormăi ceva despre precipitaţii insuficiente. Fotograful era primul. Nu zăbovi mult lîngă trupul mort, în schimb se uită la cer parcă pentru a verifica lumina.

– Să faci poze din ambele părţi, i se adresa Sejer, şi să prinzi şi vegetaţia. Mă tem că va trebui să intri în apă după aceea. Vreau poze din faţa fără să o mişcam. Cînd ai consumat jumătate din film, îi dăm geaca jos de pe ea.

– Asemenea iazuri sînt de obicei adînci, răspunse sceptic fotograful.

– Pai ştii să înoţi, nu?

Urmă o pauză.

– Uite o barcă. O putem folosi pe aceea.

– O barcă cu fundul plat? Pare putredă.

– Asta rămîne să descoperi, răspunse Sejer scurt.

În timp ce fotografia, ceilalţi aşteptau liniştiţi, iar un tehnician aflat puţin mai în spate inspecta terenul care părea să fie fără gu-
noaie. Era un loc idilic, iar în astfel de locuri, de obicei, e plin de
capace de bere, de prezervative folosite, de chiştocuri de ţigară şi
de ambalaje aruncate.

N-au găsit nimic.

– Incredibil, spuse el. Nici măcar un chibrit.

– Probabil că a curăţat după el, răspunse Sejer.

– Acum arată a sinucidere, nu crezi?

– E complet goală, replică acesta.

– Da, dar a fost sigur planuit de ea. Hainele acelea n-au fost
smulse cu forţa, asta e sigur.

– Sint murdare.

– Poate că e chiar motivul pentru care și le-a dat jos de pe ea, zîmbi el.

– Pe deasupra, a mai și vomat. Sigur a mîncat ceva ce nu i-a făcut bine.

Sejer se abținu să dea un răspuns și se uita la fată. Înțelese totuși raționamentul tehnicianului. Părea într-adevăr că s-ar fi întins acolo, iar hainele erau ordonate alături, nu aruncate la întîmplare. Erau pline de nămol, dar păreau întregi. Doar geaca de vînt cu care era îmbrăcată rămăsese uscată și curată. Se uita îndelung la mîlul și mizeria din jur și zări ceva ce i se părea a fi urme de pantofi.

– Privește aici, îi spuse el tehnicianului.

Barbatul în salopetă se ghemui și începu să măsoare amprente de mai multe ori.

– E imposibil. E plin de apă.

– Nu te poți folosi de nici una dintre ele?

– Se pare că nu.

Se uitau amîndoi intens la urmele pline de apă.

– Fă totuși poze. Mie mi se par mici. Poate e o persoană cu picioare mici.

– Aproximativ 27 de centimetri. Nici nu poate fi vorba de un picior foarte mare. Poate e chiar piciorul ei. Fotografii făcu cîteva poze ale urmelor. După aceea se întinse în barca veche. Nu găsiseră vîsle așa că trebuia să se ajute de mîini ca să poată ajunge într-o poziție bună. De fiecare dată cînd se mișca, barca se balansa amenințător.

– Barca e spartă! strigă el îngrijorat.

– Calmează-te, sîntem o întreagă echipă de intervenție aici! îi răspunse Sejer.

Cînd în sfîrșit a terminat de fotografiat, avea mai mult de cincizeci de poze. Sejer se îndreptă spre apă, își scoase șosetele și pantofii și le puse pe o piatră, își suflecă pantalonii și porni prin

apă. Era la un metru de capul fetei. În jurul gîtului avea un lăntişor. Îl ridică cu grijă cu un creion din buzunarul interior.

– Un medalion, spuse el încet. Probabil din argint. E scris ceva pe el. Un H şi un M. Pregătiţi o pungă.

Se aplecă şi dădu drumul lăntişorului, după care îndepărta geaca.

– E roşie pe ceafă, continuă el. Pielea e neobişnuit de albă peste tot, dar e foarte roşie pe ceafă. O pată urită, mare cît o mîna.

Medicul legist, care se numea Snorrason, avea cizme de cauciuc. Intră în apă şi începu să cerceteze pe rînd globul ocular, dinţii şi unghiile. Remarcă pielea albă fără defecte, petele uşoare roşii, mai multe la număr şi întinse parcă întîmplător pe gît şi pe piept. Nu îi scăpă nici cel mai mic detaliu: picioarele lungi, lipsa aluniţelor, care era o raritate, şi nu găsi altceva decît nişte pete mici pe umărul drept. Atinse cu grijă spuma de deasupra gurii cu o spatulă.

Părea să aibă o consistenţă solidă şi densă, asemănătoare cu brînză.

– Ce e aia?

Sejer dădu din cap privindu-i gura.

– La prima vedere, aş spune că e lichid pulmonar care conţine proteine.

– Şi ce înseamnă asta?

– Î nec. Dar poate să însemne şi altceva.

Înlătură puţin din spumă şi la scurt timp altă spumă ţîşni în afară.

– Plămînii s-au umflat, explică acesta.

Sejer strîngea din buze în timp ce urmărea fenomenul.

Fotograful făcu şi alte poze cu ea, de data aceasta fără geacă.

– E timpul să luăm sigiliul, spuse Snorrason, apoi o întoarseră pe burtă.

O rigiditate a corpului începea să se simtă, în special la ceafă. Era o femeie bine făcută și în formă: umerii mai lați, musculatura brațelor, a coapselor și a gambelor, solidă. Poate că făcea sport.

– Vezi vreun semn de violență?

Bărbatul începu să-i analizeze spinarea și partea din spate a picioarelor. În afara urmelor roșii de pe ceafă, nu. Poate că a prins-o cineva cu putere de gît și a împins-o cu fața în apă. Probabil pe cînd era încă îmbrăcată. După asta a fost trasă afară din apă, dezbrăcată cu grijă, așezată cumsecade și acoperită cu geaca.

– Vreun semn de abuz sexual?

– Nu știu încă.

Începu să îi ia temperatura, nestingherit de prezența celorlalți, apoi clipi la aflarea rezultatului.

– 30 de grade. Luînd în calcul puținele urme de pe corp și doar o ușoară rigiditate a cefei, presupun că decesul a avut loc cu aproximativ 10-12 ore în urmă.

– Nu, spuse Sejer, nu și dacă acesta este locul unde a murit.

– Vrei să preiei tu și munca mea?

Acesta dadu din cap.

Dimineața a avut loc o acțiune de căutare pe aici. O echipă însoțită de cîine a căutat prin acest iaz după o fetiță declarată dispărută. Cred că au fost pe aici în jurul orelor 12-14. Atunci nu era nici un cadavru prin locurile acestea. Ar fi remarcat-o. De altfel, fetița a apărut acasă nevătămată, adăuga el.

Se uită apoi atent la mîlul și la mizeria dimprejur. Un punct mic, lucios, îi atrase atenția. Se aplecă și ridică cu grijă ceva, între două degete.

– Ce e asta?

Snorrason examinează atent punctul din mîna lui Sejer.

– O pilulă sau o tabletă.

– Poate găsești și restul în stomacul ei.

– Posibil. Dar nu văd cutia de pastile pe nicaieri.

– Poate că erau rătăcite prin buzunar.

– În acest caz, ar trebui să găsim vreo pilula fărîmîţată în pantalonii ei. Pune-o în pungă.

– Poţi identifica pastila pe loc?

– Poate fi orice. În general însă pastilele cele mai mici sînt şi cele mai puternice. Laboratorul va afla.

Sejer le făcu semn din cap celor cu targa şi rămase uitîndu-se la ei cu braţele încrucişate. Pentru prima oară după un timp mai îndelungat ridică privirea spre înalt. Cerul era şters, iar brazii ascuţiţi luau aspectul unor sulite. Vor afla cu siguranţa adevărul. Îşi promise că aşa se va întîmpla. Vor afla tot ce s-a întîmplat.

Jacob Skarre, născut şi crescut la Søgne, în blîndul ţinut al Sudului, tocmai împlinise 25 de ani. I-a fost dat de multe ori să vadă femei goale, dar atîta goliciune ca a femeii de la iaz nu mai văzuse. A realizat subit, în timp ce era în maşină alături de Sejer, că acest nud neînsufleţit l-a marcat mai mult ca oricare altul. Poate pentru că zăcea ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă propria goliciune, cu spatele la cărare, cu capul plecat şi cu genunchii strînşi. Dar au găsit-o oricum şi i-au văzut goliciunea. Au întors-o pe toate părţile, i-au ridicat buzele ca să îi verifice dinţii şi i-au întors pleoapele. I-au luat temperatura în timp ce stătea întinsă pe burtă cu picioarele desfăcute ca şi cum ar fi fost o iapă la licitaţie.

– A fost o fată destul de frumoasă, nu crezi? spuse el, zguduit.

Sejer nu îi răspunsese. Dar era bucuros de comentariu. Găsise şi alte fete şi auzise şi alte comentarii. Au mers aşa o bucată de drum, în linişte, privind înainte pe drum, dar mereu cu imaginea trupului gol în faţa ochilor. Urma de pe coloana vertebrală, talpile cu pielea puţin roşie, picioarele cu fire de păr blonde erau imagini care pluteau deasupra asfaltului ca o fata morgana. Sejer avea un sentiment ciudat. Nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse pînă atunci.

– Lucrezi în tura de noapte?

Skarre își dresă glasul.

– Doar pînă la miezul nopții. Fac cîteva ore pentru Ringstad. Am auzit că te-ai gîndit să-ți iei o săptămîna de vacanța sau nu mai e posibil?

– Așa se pare.

În realitate, chiar uitase de asta.

Lista cu persoane dispărute era pe masă în fața lui.

Conținea doar patru nume, dintre care două erau ale unor bărbați, iar celelalte două ale unor femei, ambele născute înainte de 1960 și care nu puteau fi femeia găsită la Iazul Șarpelui. Una dintre ele dispăruse de la Spitalul Central, secția psihiatrie, iar cealaltă, de la o casă de bătrîni din comuna vecină. „Înălțime 1,55 m, greutate 45 de kilograme, părul alb ca neaua.“

Era ora șase după-amiază și putea să dureze ore pînă cînd vreun suflet îngrijorat ar fi făcut pasul de a o declara dispărută. Trebuia să aștepte atît pozele cît și rezultatul autopsiei, astfel încît nu putea face mare lucru. Cel puțin nu înainte de a afla identitatea femeii. Și-a luat geaca de piele de pe spătarul scaunului și a luat liftul pînă jos la parter. S-a înclinat galant în fața doamnei Brenningen de la recepție, amintindu-și în același moment că era, de fapt, văduvă și ducea probabil același gen de viață ca a lui. Era frumoasă și blondă precum Elise, doar puțin mai plinuță. Și-a găsit mașina în parcare, un Peugeot 604 vechi, albastru-sidefat. Avea în minte chipul fetei moarte, sănătos și rotund, fără machiaj. Hainele ei erau frumoase și de bună calitate. Părul blond și drept era bine întreținut, iar pantofii erau din cei mai scumpi. La mînă avea un ceas sport foarte scump, marca Seiko. Era o femeie dintr-o familie respectabilă, dintr-o casă ordonată și bine structurată. Întîlnise și alte femei la care stilul diferit de viață își spunea cuvîntul. Cu toate acestea, a rămas surprins și cu alte ocazii. Nu știa deocamdată dacă, de exemplu, consumase alcool, droguri sau dacă fusese victima vreunui viciu. Totul era posibil și aparențele

sînt întotdeauna înşelătoare. Conducea încet prin oraş, pe lînga piaţa şi staţia de benzină. Skarre îi promisese că îl va suna de îndată ce fata era dată dispărută. Pe medalion erau iniţialele H.M. şi se gîdea că poate veneau de la Helene sau Hilde. Se gîdea că nu va dura mult pînă cineva avea să sune. Părea să fi fost o fată sociabilă şi cu ordine în propria-i viaţă.

În clipa în care încerca să deschilie uşa auzi o lovitură dură. Era ciinele care sărea din locul nepermis de pe fotoliu. Sejer locuia în singurul bloc cu 13 etaje din oraş, o apariţie ridicolă în peisaj. Printre celelalte clădiri era ca un monument viking din piatră uriaş, care străpungea înălţimile cerului. Motivul pentru care se mutase acolo împreună cu soţia sa, Elise, cu douăzeci de ani în urmă, era planul splendid al apartamentului şi panorama nemai-pomenită pe care o oferea. Putea vedea întregul oraş şi, analizînd alternativele, orice altceva îi părea un spaţiu prea închis. Aflîndu-te înăuntru, uitai ce fel de clădire este, iar interiorul apartamentului era plăcut şi familiar, îmbrăcat în lambriuri. Mobila veche din lemn de stejar finisat îi rămăsese de la părinţi. Pereţii erau acoperiţi aproape în întregime de cărţi şi puţinul loc rămas liber era umplut de cîteva poze. Una era cu Elise, cele mai multe cu nepoţelul şi cu fiica lui, Ingrid, o grafică de Kathe Kollwitz, decupată dintr-un catalog de artă şi pusă într-o ramă lăcuită cu negru: *Moartea cu o fetiţă în braţe*, una cu el însuşi în cădere liberă deasupra aeroportului şi una cu părinţii, pozînd oficial în haine de sîrbătoare. De fiecare dată cînd se uita la poza tatălui, batrîneţea i se părea neplăcut de aproape. Obrajii se vor subţia, dar urechile şi sprîncenele vor continua să crească, dîndu-i acelaşi aspect stufos. Regulile din această comunitate, unde familiile convieţuiau stivuite una peste alta ca în Monolitul din Parcul Vigeland¹, erau foarte stricte. Era interzisă scuturarea covoarelor pe balcon, aşa

¹ Parcul Vigeland din Oslo, care mai este numit şi Parcul Frogner, poartă numele celebrului sculptor norvegian Gustav Vigeland, creatorul sculpturilor din granit expuse în parc. Monolitul este sculptura centrală a parcului. (n.tr.)

încît le ducea la curăţătorie în fiecare primăvară. De fapt, chiar sosise momentul. Cîinele, pe nume Kollberg, lăsa mult păr. Acest lucru a fost dezbătut chiar şi la şedinţa de bloc, dar s-a trecut uşor peste moment. Ştiindu-l inspector de poliţie, era probabil mai în siguranţă pentru vecini să îl aibă acolo. Nu se simţea închis pentru că locuia la ultimul etaj. Apartamentul era curat şi bine îngrijit, oglindind partea lui lăuntrică, adică ordinea şi viziunea de ansamblu. Doar cîinele avea un loc al lui în bucătărie unde întotdeauna îi lăsa mîncare uscată şi apă. Acel colţ era punctul lui slab. Atitudinea lui faţă de cîine era mai mult sentimentală şi în mică măsură autoritară. Baia era singurul loc de care nu era mulţumit, dar îşi va rezerva timp pentru asta mai tîrziu. Acum prioritatea era femeia găsita şi un posibil barbat periculos încă în libertate. Nu-i plăcea deloc situaţia. Se simţea cuprins într-un vârtej negru care nu-i permitea să privească în jur.

Depărta picioarele ca să se echilibreze la primirea salutului coşeleşitor de bun venit al cîinelui. Îl plimbă apoi puţin prin spatele blocului, îi puse apă proaspătă şi citi jumătate din ziar, cînd sună telefonul. Dădu volumul casetofonului mai încet şi simţi o uşoară încordare în timp ce ridica receptorul. Poate că sunase deja cineva. Poate că aveau deja un nume.

– Bună bunicule! auzi el.

– Matteus?

– Mă duc la culcare acum. E seară.

– Te-ai spălat bine pe dinţi? îl întreba, aşezîndu-se pe băncuţa de la telefon.

Avea în minte chipul acela măsliniu şi dinţişorii albi ca nişte perle.

– Mama mi i-a spălat.

– Şi ai luat tableta de fluor?

– Hmm.

– Şi ţi-ai spus rugăciunea? îl tachina Sejer.

– Mama spune că nu e nevoie.

Palăvrăgi îndelung cu nepotelul său, ținând receptorul foarte aproape de ureche ca să nu-i scape nici cel mai mic suspin sau ezitare din vocea aceea stinsă, blândă și rotundă precum un fluier de salcie primăvara. La sfârșit schimbă câteva cuvinte și cu fiica sa. Simți oftatul ei de dezamăgire când îi povesti de fata găsită, și nemulțumirea față de modul în care alesese să își ocupe timpul și viața. Oftase exact cum o făcea Elise. În schimb, nu îi aminti de contractul ei în acea Somalie devastată de un război civil. Se uita doar la ceas și se gândi că în aceeași clipă, cu siguranță, și altcineva făcea același lucru. Într-un alt loc cineva aștepta, privea pe fereastră și spre telefon, dar aștepta în van.

*

Secția de poliție era o instituție deschisă 24 de ore și deservea un district de 5 comune, locuite de 115 000 de locuitori, buni și răi deopotrivă. La Judecătoria lucrau peste 200 de oameni, dintre care 152 țineau de secția de poliție. Dintre aceștia, 32 erau inspectori, dar la ritmul în care se obțineau permisii sau se desfășurau mereu seminarii sau cursuri ținute de Ministerul Justiției, practic nu erau mai mult de 20 de persoane zilnic la lucru. Erau prea puțini și, după cum spunea Holthemann, publicul nu mai era în centrul atenției, nu mai era în câmpul lor vizual. Cazurile mai simple erau rezolvate de inspectori, iar altele mai complicate erau preluate de o echipă mai mare. Pe an aveau, în total, între 14 000 și 15 000 de dosare. Munca din timpul zilei consta în procesarea cererilor venite de la cei care doreau să-și ridice standuri, poate ca să vîndă flori de mătase sau figurine cu troli în piață, sau de la cei care doreau să demonstreze, de exemplu, împotriva noului tunel. Trebuia controlată și circulația. Oamenii veneau indignați ca să-și studieze pozele ce dezvăluiau depășiri pe linie continuă sau trecere pe roșu. Stateau îmbufnați în sala de așteptare, cam 30-40 de persoane pe zi cu portofelele tremurîndu-le în buzunare. Mașina

de poliție Pelle, o mașină folosită în scop comunitar, avea nevoie de echipaj și era o rușine când trebuiau să recunoască faptul că ofițerii nu se prea omorau cu această misiune importantă. Deținuții trebuiau duși și aduși de la interogatoriu, iar personalul secției de poliție venea fluturînd cereri de concediu sau permisiile care trebuiau procesate, și zilele erau pline de ședințe. La etajul trei era secția de procuratură, unde cinci juriști colaborau exemplar cu poliția. La etajele patru și cinci era o închisoare. Pe acoperiș era o terasă de unde deținuții puteau privi cerul.

Departamentul de criminologie al secției de poliție constituia legătura cu lumea de afară, iar ofițerului de serviciu i se impunea flexibilitate și răbdare. Locuitorii orașului sunau încontinuu, un flux interminabil de cereri, biciclete furate, ciini răătăciți, infracțiuni și tracasări. Părinți afectați din zona cu vile a orașului sunau să facă plingere pentru șofatul imprudent prin zona vecină. Rareori se auzea cîte o voce printre suspine, într-o încercare deplorabilă de a anunța o maltratare sau un viol, încercare înecată de disperare și întreruptă de tonul receptorului pus în furcă. Și mai rare erau apelurile ce anunțau ucideri sau dispariții. Skarre era prins în acest flux al telefoanelor și aștepta. Știa că urma să sune. Simțea cum crește încordarea după fiecare bătaie a ceasului care înainta spre seară, apoi spre noapte.

Cînd telefonul lui Sejer sună pentru a doua oară, era aproape miezul nopții. Ațipise în fotoliu cu ziarul pe brațe, iar sîngele îi curgea ușor prin vene subțiat de paharul de whisky consumat. Sună după mașină, iar douăzeci de minute mai tîrziu era deja la birou.

– Au venit aici cu o Toyota veche, spuse Skarre agitat.

– I-am așteptat afară. Pe părinții ei.

– Și ce le-ai spus?

– Poate că nu chiar ceea ce trebuia. Eram puțin stresat. Mai întîi au sunat și treizeci de minute mai tîrziu au dat buzna aici. Au plecat deja.

– La medicul legist?

– Da.

– Aveați convingerea că era fiica lor?

– Aveau și poze. Mama știa exact cu ce era îmbrăcată. Totul, de la centura curelei și pînă la lenjeria intimă corespunde descrierii ei. Avea un sutien special de sport. Se antrena mult. Dar geaca de vînt nu e a ei.

– Poftim?

– De necrezut, nu-i așa?

Skarre se simțea incapabil, deși era zguduit de situație și-și simțea ochii scinteind.

– Tipul ne-a lăsat un indiciu, așa, pe gratis. În buzunar era o pungă cu bomboane și un semnalizator în formă de bufniță. Nimic mai mult.

– Să-și lase în urmă propria geacă, asta chiar nu înțeleg. Deci cine e fata?

Citi din notițe:

– Annie Sofie Holland.

– Annie Holland? Și atunci medalionul?

– E al prietenului ei. Se numește Halvor.

– De unde e fata?

– Din Lundeby. Locuiesc în Krystallen, la numărul 20. E, de fapt, aceeași stradă unde a rămas Ragnhild Album noaptea trecută, doar puțin mai departe. Ce coincidență!

– Parinții ei cum erau?

– Îngroziți, spuse el încet. Oameni cumsecade și civilizați. Mama vorbea fără întrerupere, iar tatăl era aproape mut. Au plecat de aici împreună cu Siven. Poți să te așezi, adăugă el, eu unul tremur.

– Sejer a luat un Fisherman's Friend.

– Avea doar 15 ani, continuă Skarre. O elevă de clasa a X-a.

– Ce spui? 15 ani?

Dădu din cap.

– Am crezut că era mai mare. Pozele sînt gata?

Își trecu mîna prin bretonul scurt și se așeză.

Skarre îi întinse un dosar din arhivă. Pozele erau mărite la dimensiunea 20 x 25, cu excepția a două care erau mai mari.

– Ai văzut vreodată o crimă pasională?

Skarre clătină din cap.

– Asta nu arată a crimă pasională. E altfel. Răsfoi prin tot teancul. E prea frumos întinsă, arată prea bine. E așezată cu grijă și acoperită. Nici o urmă, nici o zgîrietură și nici un semn că ar fi opus rezistență. Pînă și parul arată de parcă ar fi fost aranjat cu grijă. Criminalii pasionali nu procedează așa, ci vor să-și demonstreze puterea. Le brutalizează.

– Dar e goală.

– Da, așa e.

– Atunci ce crezi de poze? Așa, o părere spontană.

– Nu știu exact. Geaca stă perfect pe umerii ei.

– Arată un fel de grijă, nu?

– Uită-te și tu. Ce crezi?

– Da, sînt de acord cu tine. Dar atunci cum se pune problema?

Să fie vorba de omor din milă?

– În orice caz, au fost și sentimente în joc. Vreau să spun că este evident că tipul a avut sentimente față de ea. Sentimente bune. Atunci s-ar putea spune că o cunoștea. Și de regulă așa se întîmplă.

– Cam cît crezi că ar trebui să așteptăm după raport?

– O să îl presez pe Snorasson cît de mult pot. Afurisită treabă să nu găsim mai nimic acolo sus. Doar cîteva urme de pantofi ce nu pot fi identificate și o pastilă. Altceva nimic, nici măcar un chiștoc sau un băț de înghețată.

Sejer sfărîmă pastila de gît între dinți, merse pînă la chiuvetă și umplu un pahar de carton cu apă.

– Mîine mergem pe Granittveien. Trebuie să-i găsim pe cei care au căutat-o pe Ragnhild. Thorbjørn, de exemplu. Trebuie să știm cînd au trecut pe lînga Iazul Șarpelui.

– Și cum rămîne cu Raymond Låke?

– Și pe el trebuie să-l găsim. Și pe Ragnhild. Copiii rețin lucruri ciudate, crede-mă. Îți vorbesc din experiență, adaugă el. Dar familia Holland? Mai are și alți copii?

– Încă o fată. Mai mare.

– Doamne păzește!

– Există vreo consolare? întrebă Skarre îndoielnic.

– Pentru noi, răspunse el sever.

Ținărul se caută prin buzunare.

– Pot să îmi aprind o țigară?

– Da, poți.

– Auzi, reluă el în timp ce sufla fumul, sînt două modalități de a ajunge la Iazul Șarpelui. Una e pe cărarea aceea marcată pe care am mers noi, iar cealaltă e drumul pentru mașini, prin spate, același pe care au mers Ragnhild și Raymond. Dacă locuiesc oameni pe acolo, vom bate pe la uși miine, nu?

– Strada se numește Kolleveien. Cred că sînt puține case pe acolo, am verificat acasă pe hartă. Doar cite o fermă pe ici, pe colo. Dar, bineînțeles, dacă fata a fost dusă cu mașina la iaz, nu puteau veni decît pe drumul acela.

– Îl compățimesc pe bietul ei prieten cînd îl vei aduce la interogatoriu.

– O să vedem ce fel de om este.

– Dacă un individ ia viața unei fete, spuse Skarre, ținîndu-i capul sub apă pînă moare, apoi o trage afară și aranjează cu grija cadavrul, atunci îmi imaginez un tip de genul: „N-am vrut de fapt să te omor, dar am fost pur și simplu nevoit“. Pare să fie un mod de a-și cere scuze, nu?

Sejer goli paharul de apă și îl strivi în mîna.

– Voi discuta cu Holthemann miine. Vreau să te implici și tu în cazul acesta.

Skarre clipi surprins.

– M-a plasat la Banca Sparebanken, se bilbii el. Împreună cu Gøran.

– Dar ai vrea, nu?

– Să rezolv un caz de crimă? E ca un cadou de Crăciun. Vreau să spun că e o mare provocare. Clar că vreau.

Roși imediat și ridică telefonul care suna insistent. Asculta, dădu din cap afirmativ, apoi închise.

– Era Siven. Au identificat-o. Annie Sofie Holland, născută pe 3 martie 1980. Dar vor fi interogați abia mâine, după cum spune ea.

– Ringstad e la post?

– Tocmai a venit.

– Atunci poți să mergi acasă. Va fi o zi grea mâine. Iau pozele cu mine, adaugă el.

– Le vei studia în pat?

– Da, așa m-am gândit. Zimbi melancolic.

– Eu prefer imagini pe hîrtie pentru că le pot pune în sertar după aceea.

*

Ca și Granittveien, Kristallen era un drum închis. Se termina cu un tufiș neîngrijit, unde oameni certați cu ordinea aruncă gunoiul la lăsarea serii. Casele erau îngrămadite una după alta, în total douăzeci și una. De la distanță păreau a fi unite, dar, pe măsură ce înaintau, constatau că exista cîte un pasaj îngust între ele, cît să poată trece un om. Casele erau construite pe trei planuri, înalte, ascuțite și foarte asemănătoare. Sejer se gândi că seamănă cu Bryggen¹ din Bergen. Culoarele variaua, dar se potriveau unele cu altele: roșu intens, verde închis, maro și gri. Una ieșea în evidență. Era portocaliul.

Probabil că mulți au zărit mașina poliției oprită în fața garajului și pe Skarre în uniformă. În scurt timp avea să explodeze bomba. Era o liniște apăsătoare.

¹ Port din Bergen care se distinge prin casele unite, uniforme și viu colorate datînd din vremea hanseților. (n.tr.)

Ada și Eddie Holland locuiau la numărul 20. Sejer aproape simțea în spate privirea vecinilor în timp ce statea în fața ușii. „S-a întâmplat ceva la numărul 20, se gîndeau ei. Poate cu cele două fete, acasă la Holland.“ Încerca să-și potolească respirația, care acum era mai rapidă decît de obicei, la gîndul că va avea un prag de trecut. Îi venea așa de greu încît deja de cîțiva ani își notase cîteva replici fixe, pe care acum, după un lung antrenament, le putea expune cu fermitate.

Părinții lui Annie nu s-au putut apuca de nimic după sosirea acasă din noaptea precedentă. Nu au reușit nici măcar să doarmă. Șocul de la secția de medicină legală persista ca un țambal al cărui sunet ascuțit le vibra încă în ureche. Mama stătea în colțul canapelei, iar tatăl în șezlong. Părea amortit. Femeia nu realizase încă tragedia și se uita mai degrabă întrebător la Sejer, ca și cum nu putea să înțeleagă ce caută doi polițiști în sufrageria ei. Era un coșmar din care avea să se trezească în curînd.

– Nu pot să v-o aduc înapoi pe Annie, spuse Sejer încet. Dar sper să aflu cum a murit.

– Nu ne gîndim cum, tipă mama. Ne întrebăm cine a făcut-o. Trebuie să aflați cine e și să-l închideți. Omul acela sigur e bolnav. Soțul o băt看 ușor pe umăr.

– Nu știm încă, răspunse Sejer, dacă respectivul e sau nu bolnav. Nu toți criminalii sînt bolnavi.

– Oamenii normali nu ucid fete tinere. E de neconceput.

Femeia respira repede și agitat. Soțul se chirci în fotoliu.

– Oricum, spuse Sejer precaut, există întotdeauna un motiv. Nu e întotdeauna un motiv pe care îl înțelegem, dar e un motiv. Dar mai întii trebuie să avem certitudinea că cineva a ucis-o.

– Dacă credeți cumva că și-a luat singură viața, va trebui să mai reflectați, spuse mama îndurerată. Nici nu încape vorbă. Nu Annie. „Așa spun toți“, se gîndi el.

– Trebuie să îmi răspundeți la cîteva întrebări. Să fiți cît mai preciși. Dacă mai tîrziu vi se pare că ați răspuns greșit sau că ați

uitat ceva, sunați-ne. La fel, dacă pe parcurs vă vin în minte și alte lucruri, oricînd, 24 de ore din 24.

Ada Holland căuta cu privirea spre Sejer și spre Skarre, ca și cum ar fi auzit țambalul, dar nu știa de unde vine sunetul.

– Trebuie să știu ce fel de față era. Povesteți-mi cît de bine puteți.

„Ce fel de întrebare mai era și asta, se gîndi el în același moment. Ce ar fi putut oare să răspundă? Bineînțeles, cea mai bună, cea mai dulce și cea mai inteligentă. Ceva cu totul deosebit. Cel mai drag lucru pe lume. *Ca Annie nu mai era nimeni.*“

Au început să plîngă amîndoi: plînsul mamei era unul profund și zgomotos, din gît, al tatălui, fără sunete și fără lacrimi. Sejer a recunoscut în tatăl ei trăsături ale fetei. O față largă și frunte lată. Nu era foarte înalt, dar era puternic și îndesat.

Skarre strînse pixul în mînă, iar privirea îi era fixată pe carnetul de notițe.

– Haideți să o luăm de la început, spuse Sejer. Știu că doare și vă necăjesc, dar timpul e foarte prețios pentru noi. Cînd a plecat de acasă?

Mama a răspuns ținînd capul în jos:

– La 12.30.

– Unde mergea?

– La Anette. O colegă de clasă. Aveau de făcut o lucrare. Erau trei fete. Aveau liber de la școală ca să lucreze împreună.

– N-a mai ajuns la Anette, nu?

– Am sunat după ea la ora 23.00 ieri, pentru că ni s-a parut prea tîrziu. Anette se culcase. Venise doar cealaltă fată. Nu puteam să cred că era adevărat.

Își acoperi fața cu miinile. Ziua trecuse fără ca ei să bage de seamă.

– De ce n-au sunat aici fetele ca să o caute pe Annie?

– Au crezut că n-are chef, răspunse ea, înecîndu-se în plîns. Că doar se răzgîndise. N-o cunosc bine pe Annie dacă gîndesc

aşa. Nu neglija niciodată temele pentru şcoală. Nu făcea nimic de mîntuială.

– Urma să meargă pe jos?

– Da. Sînt patru kilometri distanţă şi bicicleta e stricată. De altfel, ia deseori bicicleta. Nu sînt autobuze pe această rută.

– Unde locuieşte Anette?

– La Horgen. Au o curte şi un magazin agricol.

Sejer dădu din cap şi auzi alături de el pixul lui Skarre, scrijelind pe hîrtie.

– Avea prieten, nu-i aşa?

– Halvor Muntz.

– Erau de mult împreună?

– Aproape doi ani. El e mai mare. Au fost cîteva neînțelegeri, dar acum le era bine, din cîte ştiu.

Mîinile Adei Holland păreau de prisos, se căutau una pe alta, se împreunau şi se desfaceau. Femeia era aproape la fel de înaltă ca soţul ei, solidă şi cu o înfaţişare aspră.

– Ştiţi cumva dacă a fost o relaţie sexuală între ei? întrebă el scurt.

Mama îi întoarse o privire exasperată.

– Are doar 15 ani!

– Trebuie să reţineţi că nu o cunoaşteam, răspuse el pe un ton de scuza.

– N-a fost nici un fel de relaţie sexuală, spuse ea hotărît.

– Nu ştim prea multe despre acest lucru, îndrăzni în sfîrşit soţul.

Halvor are 18 ani. Nu mai e un băieţel.

– Asta ştiu şi eu, îl întrerupse femeia.

– Dar nici nu ţi-a povestit totul despre ea.

– Aş fi ştiut dacă avea o relaţie sexuală!

– Dar nu eşti prea pricepută în a discuta despre asemenea lucruri!

Atmosfera era tensionată. Sejer trase propriile concluzii și, privind spre carnetelul lui Skarre, remarcă faptul că și el făcea același lucru.

– Dacă mergea să lucreze pentru școală atunci trebuia să aibă cu ea un rucsac, nu?

– Un rucsac din piele maro. Unde e?

– Nu l-am găsit.

„Atunci va trebui să-l căutăm cu scafandri“, se gândi el.

– Folosea vreun fel de medicament?

– Nici vorbă. N-a avut niciodată probleme.

– Ce fel de fată era? Deschisă? Comunicativă?

– Înainte era așa, spuse tatal trist.

– Ce vreți să spuneți? îl întreabă Sejer uitându-se la el.

– E doar din cauza vârstei, interveni mama. Era la o vîrstă critică.

– Vreți să spuneți că s-a schimbat? Sejer se adresa tatălui pentru a o exclude pe mama fetei din discuție, însă fără succes.

– Toate fetele se schimbă la această vîrstă. Se maturizează. Și Sølvi a fost așa. Sølvi e sora ei, adăuga ea.

Barbatul nu mai spuse nimic. Părea amorțit.

– Înțeleg că *nu* era o fata deschisă și comunicativă?

– Era liniștită și timidă, răspunse mama, mîndră. Corectă și cinstită. Știa să-și mențină ordine în viață.

– Dar înainte era mai vioaie?

– Așa sînt cu toții în copilărie.

– Mai exact, aș vrea să știu cînd s-a schimbat?

– La vîrsta obișnuită. Cînd avea în jur de 14 ani. La pubertate, completă ea.

Sejer dădu din cap și se uită din nou spre tatăl fetei.

– Schimbarea n-a avut nici o altă cauză?

– Și care să fie asta? interveni brusc mama.

– Nu știu.

Oftă ușor și se lăsă pe spate.

– Încerc să aflu de ce a murit.

Mama începu să tremure atît de tare, încît nu se mai înțelegea ce spune.

– *De ce a murit? Dar trebuie să fie vreun...*

Nu reuși să rostească acel cuvînt.

– Nu știm încă.

– Dar era... Din nou pauză.

– Nu știm, doamnă Holland. Încă nu știm. Acest lucru ia timp. Dar cei care se ocupă acum de Annie știu ce trebuie să facă.

S-a uitat prin camera care era curată și ordonată, albastru cu alb, ca și hainele lui Annie. Coronite cu flori uscate la uși, perdele cu dantelă, forme din aluat¹ uscat pe pereți, fotografii. Ordonat și decent. Se ridică și se îndreptă spre o fotografie mare pe perete.

– Poza aceea e făcută iarna trecută.

Mama îl urmă. Bărbatul dădu cu grijă poza jos și se uită la ea. Era de fiecare dată uimit să se uite la un chip pe care inițial îl văzuse fără viață și strălucire. Aceeași persoană, dar parcă alta. Annie avea fața largă, buzele pline și ochii mari, albaștri-gri. Sprîncenele erau dese și închise la culoare. Zîmbea rezervat. În marginea de jos a pozei se vedea gulerul de la cămașa și medalionul prietenului ei. „Frumoasă“, reflectă el.

– Facea sport?

– Înainte, răspunse tatăl încet.

– A jucat handbal, spuse mama pe un ton trist, dar s-a lăsat. Acum alerga. Cîteva mile pe săptămînă.

– Cîteva mile? De ce s-a lăsat de handbal?

– Avea prea multe lecții de făcut. Așa sînt toți tinerii. Încearcă mai multe odată și apoi renunță. A încercat și să cînte la școală, la corn. Dar și la asta a renunțat.

– Era bună? La handbal?

Sejer puse fotografia la loc pe perete.

¹ Este vorba de un aluat simplu din sare, făina, apă și ulei, care se folosește de către copii în modelaj. (n.tr.)

– Foarte bună, îi răspunse tatăl pe același ton jos. Era portar. N-ar fi trebuit să renunțe.

– Cred că i se părea plictisitor să stea în poartă, spuse mama. Cred că asta e explicația.

– Nu știu sigur dacă așa e, completă tatăl. Niciodată nu ne-a dat o explicație.

Sejer se așeză din nou.

– Așadar ați reacționat la aceasta. Vi s-a părut de neînțeles?

– Da.

– Avea rezultate bune la școală?

– Mai bune decât majoritatea. Nu vrem să ne lăudăm, asta e realitatea, adăugă tatăl.

– Despre ce era lucrarea la care munceau fetele împreună?

– Sigrid Undset.¹ Trebuia predată înainte de St. Hans².

– Pot să-i văd camera?

Mama se ridică și merse cu pași mici, tirându-și picioarele. Barbatul rămase nemișcat în fotoliu.

Camera micuță fusese vizuina ei. Era loc doar pentru un pat, un birou și un scaun. Sejer se uită pe fereastră privind fix peste stradă la terasa vecinilor. Casa aceea portocalie. Resturile unui mănunchi de ovăz pentru păsări atârnav sub fereastră. Se uită după afișe pe pereți, dar nu era nici unul. În schimb, camera era plină de cupe, diplome și medalii, plus două poze cu Annie: o poză în echipament de portar alături de restul echipei și alta stînd elegant pe placa de surf. Pe peretele de deasupra patului avea mai multe poze cu copii, una în care împingea un cărucior și alta cu un băiețel. Sejer indica spre acesta din urmă.

– E prietenul ei?

¹ Scriitoare norvegiană, laureată a Premiului Nobel pentru literatură în 1928, cunoscută în special pentru romanele sale despre viața în Scandinavia, în Evul Mediu. Cea mai cunoscută din acest ciclu este trilogia *Kristin Lavransdatter*. (n.tr.)

² Sankt Hans, în traducere Sfîntul Hans, marchează mijlocul verii și este sărbătorit pe data de 24 iunie. În calendarul creștin ortodox, corespunde nașterii Sfîntului Ioan Botezătorul. (n.tr.)

Mama dadu afirmativ din cap.

– A lucrat cu copii?

Îi arată apoi o poză de-a lui Annie cu un copilăș blond în brațe. Părea mândră și fericită. Ridica băiețelul spre aparatul de fotografiat ca pe un trofeu.

– A avut grijă de fiecare copil de pe stradă pe măsură ce s-au născut.

– Așadar iubea copiii?

Mama făcu același gest afirmativ.

– Nu știți dacă ținea un jurnal, doamnă Holland?

– Nu cred. L-am căutat, recunosc eu. Am căutat toată noaptea.

– Și n-ați găsit nimic?

Clătină din cap, în semn că nu. Se auzea un mormăit din camera de zi.

– Avem nevoie de câteva nume, spuse el la final. Nume ale unor oameni cu care putem sta de vorbă.

Se uită din nou pe pozele lui Annie de pe perete, studiind-o pe cea în costum de portar negru, cu o emblemă verde pe piept.

– Arată ca un balaur sau ceva similar.

– E un șarpe de mare, explică ea liniștită.

– De ce șarpe de mare?

– Se presupune că este un șarpe de mare în fiordul de aici. E doar o legendă, o poveste veche. Dacă ești în larg și vîslești, și auzi un susur în spatele bărcii e cu siguranță șarpele care se ridică din adîncuri. Nu trebuie să te întorci, doar să vîslești liniștit mai departe. Dacă te prefaci că nu se întîmplă nimic și îl lași în pace, totul e în regulă, dar dacă te întorci și îl privești în ochi, atunci te trage după el în adîncul întunecat. Legenda spune că are ochii roșii.

– Haideți să ne întoarcem în camera de zi.

Skarre continua să scrie. Bărbatul era încă în fotoliu. Părea că avea să cadă peste margine.

– Și sora ei?

– Vine acasă cu avionul în dimineața asta. Este în Trondheim. Am o soră acolo.

Doamna Holland se așeză din nou pe canapea și se aplecă spre soțul ei. Sejer se duse către fereastră și privi afară. Se uita fix la un chip de la fereastră bucătăriei de lingă casă.

– Locuiți foarte îngrămădit aici, constată el. Vă cunoașteți foarte bine unii pe alții?

– Destul de bine. Stăm de vorbă unii cu ceilalți.

– Și toți o cunoșteau pe Annie?

Ea dădu din nou din cap fără să scoată un cuvânt.

– Vom merge din casă în casă. Să nu vă îngrijorați.

– Nu avem de ce să ne fie rușine.

– Puteți să ne dați niște fotografii?

Tatăl se ridică și se duse către raftul de sub televizor.

– Avem o casetă video, spuse el. E din vara anului trecut. Eram la cabana din Kragerø.

– Nu au nevoie de nici o casetă, spuse mama blind. Doar o poză de a ei e de ajuns.

– Aș vrea să ne dați și caseta.

Sejer o luă și mulțumi.

– Cîtiva kilometri pe săptămîna? continua el. Alerga singură?

– Nimeni nu putea să țină pasul cu ea, răspunse simplu tatăl.

– Așadar își rezerva timp pentru alergat, în ciuda lecțiilor pentru școală. Și chiar mai mulți kilometri pe săptămîna. Poate că totuși nu școala a făcut-o să renunțe la handbal...

– Putea să alerge oricînd dorea, reluă mama. Se întimpla să alerge și înainte de micul dejun. Dar dacă avea meci, trebuia să joace. Asta nu putea hotărî singură. Nu cred că îi plăcea să fie constrînsă. Annie avea o fire independentă.

– Pe unde alergia?

– Peste tot și indiferent de vreme. De-a lungul autostrazii sau prin pădure.

– La Iazul Șarpelui alergia?

– Da.

– Era neliniștită?

– Era tăcută și liniștită, răspunse mama încet.

Sejer se uită din nou pe fereastră și văzu o femeie care traversa grăbită strada. Un bebeluș cu suzetă sălta în brațele ei.

– Avea și alte pasiuni? În afară de alergat?

– Filme, muzică și cărți. Dar și copiii, completa tatăl.

– Mai ales când era mai mică.

Sejer îi rugă să scrie o listă cu toate persoanele apropiate lui Annie. Prieteni, vecini, profesori și membri ai familiei. Chiar și iubiți, dacă fuseseră mai mulți. Când lista era gata, Sejer numără 42 de nume, cu adrese mai mult sau mai puțin complete în dreptul fiecăruia.

– Veți discuta cu toți cei de pe lista aceasta?

Mama pusese întrebarea.

– Da, așa vom face. Acesta este doar începutul. Ne gândim la dumneavoastră, conchise el.

– Trebuie să trecem pe la Thorbjørn Haugen. El e cel care a căutat-o pe Ragnhild ieri. El știe o oră exactă.

Mașina trecu printre garaje. Skarre citea prin notițe.

– L-am întrebat pe tatăl ei de chestiunea cu handbalul, spuse el. În timp ce voi erați în camera fetei.

– Și?

– Spunea că Annie era foarte promițătoare. Echipa a avut un sezon de vîrf și au mers în turnee prin Finlanda și altele de genul asta. Nu înțelege de ce s-a lăsat de handbal. Și el se întreba dacă nu cumva se întîmplase ceva.

– Poate că ar trebui să dam de cel sau cea care le antrena? Crezi că poate fi ceva acolo?

– E un el, răspunse Skarre. A sunat acasă la ea săptămîni în șir ca să o convingă să se răzgîndească. Echipa a avut mari probleme

în clipa cînd a încetat să mai joace. Nimeni nu putea să o înlocuiască pe Annie.

– O să sunăm de la secție și o să aflăm numele.

– Se numește Knut Jensvoll și locuiește pe Gneisveien la numărul 8. Chiar la poalele acestui deal.

– Multe mulțumiri, îi răspunse Sejer ridicînd din sprîncene. Mă gîndesc acum la ceva, continuă el. Poate că Annie a fost luată ziua, în timp ce noi eram pe Granittveien la numai cîteva minute depărtare, preocupați de dispariția lui Ragnhild. Sună la Pilestredet. Cere-l pe Snorrason. Întreabă dacă poate forța puțin ca să avem raportul cît mai repede posibil.

Skarre apucă mobilul.

– Numărul e pe tasta 4.

Apăsă tasta 4, așteptă, ceru cu Snorrason, așteptă din nou, iar apoi începu să mormăie ceva.

– Ce-a zis?

– Că morga e plină. Că fiecare deces e tragic, indiferent de cauză, și că fiecare om așteaptă să și-i înmormînteze pe cei dragi, dar că înțelege gravitatea problemei și dacă vrei poți să revii peste trei zile pentru un raport verbal provizoriu. Pentru cel scris trebuie să aștepți mai mult.

– Acum, fie, mormăi Sejer. Chiar nu e rău deloc pentru felul de a fi al lui Snorrason.

*

Raymond își întinsese niște unt pe o lipie. Se concentra intens să nu o rupă, stînd cu limba lui mare afară din gură. Avea deja patru lipii puse una peste alta, unse cu unt, și cu zahăr presărat între ele. Recordul era de șase.

Bucătăria era mică și draguță, dar acum era mizerie din cauza strădaniilor cu mîncarea. O felie era gata pregătită pentru tatăl său, o chiflă fără coajă, unsă cu untură din tîgaia de prăjit. După ce

mîncău, obișnuia să spele vasele și la urmă să măture podeaua. Golise deja vasul de toaletă al tatălui și umpluse cana de apă din cameră. În acea zi nu era soare, totul era întunecat, iar peisajul din jur era trist și plat. Cafeaua fusesse de trei ori, așa cum trebuia. Adăugă a cincea lipie în vîrf și fu extrem de mulțumit. Era pe punctul de a turna cafeaua în cana tatălui, cînd auzi o mașină virînd în fața porții. Spre marea lui spaimă, văzu o mașină a poliției. Înlemni, se trase departe de la fereastră și fugi într-un colț al camerei de zi. Poate că veniseră să îl ia la închisoare. Și cine se va ocupa de tatăl lui în cazul ăsta?

Se auziră ușile mașinii afară în curte, iar apoi vocile care păreau să mormăie ceva important. Nu era sigur dacă făcuse ceva rău, dar se gîdea că nu întotdeauna era bine să afli. Pentru siguranță, rămase în picioare în timp ce băteau la ușă. Nu aveau de gînd să cedeze din prima și băteau insistent, strigîndu-i numele. Poate ca tatăl îi auzise. Începu să tușească violent ca să-i potolească. După un timp se liniștiră. Era încă în picioare într-un colț al camerei de zi, lingă șemineu, cînd zări o figură pe fereastră. Un bărbat cîrunt, înalt, care ridică brațul și făcu semne cu mîna. Și asta numai ca să-l păcălească, se gîndi el și scutură din cap. Stătea foarte aproape de șemineu și se adăposti mai departe în colț. Bărbatul de afară părea cumsecade, dar asta nu însemna că era drăguț în realitate. Raymond știa de mult asemenea lucruri și nici nu era prost. După un timp deja nu mai putea să stea acolo în colț, fugi în schimb în bucatărie, dar era o altă figură acolo. Avea părul creț și era îmbrăcat în uniformă de culoare închisă. Raymond se simțea ca o pisică prinsă în plasă și simțea sudoarea rece pe spate. În acea zi nu ieșise cu mașina pentru că nu pornea încă, deci nu putea avea legătură cu asta. „Trebuie să fi fost cele întîmplate la iaz“, se gîndi el cu disperare. Se legănă puțin. După o clipă merse în hol și se năpusti la cheia care ieșea din yală.

– Raymond! strigă unul dintre ei. Vrem doar să vorbim. Nu e nimic grav.

– Nu i-am făcut nici un rău lui Ragnhild! strigă el.

– Știm. Nu de aceea am venit. Avem nevoie de ajutorul tău. Ezită încă puțin, dar în final deschise.

– Putem intra? întrebă cel mai înalt dintre ei. Trebuie doar să te întrebăm ceva.

– Da, bine. Nu eram sigur ce vreți de fapt. Nu pot deschide oricui.

– Bineînțeles că nu, aprobă Sejer, uitându-se curios la el. Dar e în regulă dacă deschizi când vine poliția.

– Să ne așezăm în camera de zi.

O luă înainte și făcu semn către canapeaua care arăta ciudat, parcă făcută în casă. Pe scaun era un pled vechi. Se așezară și începură să studieze camera, pătrată, mică, cu o masă și două scaune. Pe pereți erau poze cu animale și o fotografie a unei femei în vîrstă, cu un copil în brațe. Probabil mama lui. Copilul avea trăsături mongoloide evidente, iar vîrsta femeii contribuise probabil la soarta lui Raymond. Nu avea televizor și nici nu vedeau vreun telefon de acolo de unde stăteau. Sejer nu-și putea aminti de cîți ani de zile nu mai văzuse o cameră de zi fără televizor.

– Total tau e acasă? începu el, uitându-se la tricoul lui Raymond. Era un tricou alb pe care era scris: EU SÎNT CEL CARE HOTĂRĂȘTE.

– Stă în pat. Nu se mai ridică. Nu poate să meargă.

– Tu îl îngrijești?

– Fac de mîncare, curățenie și din astea!

– Total tau e chiar norocos să te aibă.

Raymond zîmbi larg în felul neobișnuit și atrăgător care îi caracterizează pe cei cu sindromul Down. Un copil inocent într-un trup uriaș. Avea pumnii puternici, lați, cu degete neobișnuit de mici și umerii lați.

– Ai fost foarte draguț cu Ragnhild ieri că ai însoțit-o acasă, spuse Sejer precaut. Astfel nu a trebuit să vină singură. A fost frumos din partea ta.

– Nu e așa de mare, înțelegeți? spuse el pe un ton matur.

– Nu, nu e. Și a fost bine că ai putut să o însoțești și să o ajuți la cărucior. Însă când a ajuns acasă, avea ceva de povestit și ne-am gândit să te întrebăm pe tine despre asta, Raymond. Mă refer la ce ați văzut pe malul iazului.

Raymond se uită îngrijorat la ei și își lăsa buza de jos în afară.

– Ați văzut o fată, nu-i așa?

– Nu eu am făcut asta! răspunse el prompt.

– Nici noi nu credem că ai fost tu. Nu de aceea sîntem aici. Hai să te întreb altceva. Văd că ai ceas.

– Da, am. Le arată ceasul de la mîna. E cel vechi al tatălui meu.

– Te uiți des la ceas?

– Nu, aproape niciodată.

– De ce?

– Când sînt la serviciu, șeful știe ora. Iar aici, acasă, tata știe cît e ceasul.

– De ce nu ești la serviciu astăzi?

– Lucrez o săptămînă da, una nu.

– Așa, exact. Poți să-mi spui cît e ceasul acum?

Se uită la ceas.

– E ora 11 și mai mult de zece minute.

– Așa e. Dar nu te uiți foarte des la ceas, nu?

– Doar cînd sînt nevoit.

Sejer dădu din cap și îl privi pe Skarre, care nota înfocat.

– Te-ai uitat la ceas cînd ai însoțit-o pe Ragnhild acasă? Sau atunci cînd va aflați sus, la Iazul Șarpelui?

– Nu.

– Nu poți să ghicești cam cît era ceasul atunci?

– Acum cred că îmi puneți întrebări dificile, spuse el, deja oboșit după ce a trebuit să gîndească atît.

– Nu e ușor să ții minte tot felul de lucruri, ai perfectă dreptate. Termin imediat. Ai mai văzut și altceva acolo sus, pe malul apei, vreau să spun, mai erau oameni pe acolo? În afară de fată?

– Nu. E bolnavă? întrebă el bănuitor.

– E moartă, Raymond.

– Cam devreme, cred eu!

– Și noi credem la fel. Ai văzut vreo mașină sau altceva trecînd pe lîngă casă în timpul zilei? În sus sau în jos? Sau oameni mergînd pe jos? De exemplu, în timp ce Ragnhild era aici.

– Vin niște oameni la plimbare pe aici. Dar nu și ieri. Doar cei care locuiesc aici. Drumul se termină cînd începe dealul Kollen.

– Așadar n-ai văzut pe nimeni?

Se gîndi îndelung.

– Ba da, unul. Chiar atunci cînd plecam. A trecut pe aici huruind, ca o mașină de curse.

– Chiar cînd plecați?

– Da.

– În sus sau în jos?

– În jos.

„A trecut pe aici huruind, se gîndi Sejer. Și ce vrea să însemne asta pentru cineva care conduce doar cu viteza a doua?”

– Cunoșteai mașina? Era cineva care locuiește aici sus?

– Ei nu conduc așa de repede.

Sejer calcula în minte.

– Ragnhild era acasă cu puțin înainte de ora două, atunci poate că era unu și jumătate? Nu vă ia mult timp de aici și pînă la iaz, nu?

– Nu.

– Spui că mergea repede?

– A lăsat un nor de praf după el. Dar acum e și foarte uscat.

– Ce fel de mașină era?

În aceeași clipă își ținu răsufierea. Descrierea mașinii era lucrul cu care trebuia să înceapă. O mașină în preajma dealului, în plină viteză și la o oră de vîrf.

– O mașină obișnuită, spuse Raymond mulțumit.

– Mașina obișnuită? relua Sejer răbdător. Ce vrei să spui cu asta?

– Nu era camion, nici furgoneta, nimic. O mașină obișnuită.

– Exact. O mașină personală obișnuită. Te pricepi la mărci de mașini?

– Nu prea.

– Ce fel de mașină are tatăl tău?

– Un Hiace, răspunse el mândru.

– Vezi mașina poliției de afară? Poți să-mi spui ce fel de mașină e?

– Acea? Păi tocmai ai zis ce fel de mașină e. E o mașină de poliție. Se răsuci în fotoliu și se întrista dintr-odată.

– Dar culoarea, Raymond? Ai văzut ce culoare era?

Se forță din nou, dar dădu din cap în semn că nu știe.

– Era așa de mult praf! Imposibil să vezi culoarea, mormăi el.

– Dar ai putea să ne spui dacă era de culoare închisă sau deschisă?

Sejer nu ceda. Skarre scria întruna. Tonul ocrotitor al șefului îl uimea. De obicei era mai sec.

– Poate undeva la mijloc. Maro sau gri, sau verde. O culoare murdară. Era așa de mult praf! Puteți să o întrebați pe Ragnhild, și ea a văzut-o.

– Am întrebat-o deja. Și ea a zis că mașina era gri sau poate verde. Dar nu poate să ne spună dacă era o mașină nouă și frumoasă sau dacă era una veche și urită.

– Nu era veche și urită, afirmă el hotărît. Mai mult între.

– Exact. Înțeleg.

– Avea ceva pe capotă, adăugă el repede.

– Așa? Și ce avea pe capotă?

– O cutie lungă. Plată și neagră.

– Poate o cutie de schi? sugeră Skarre.

Raymond șovăi.

– Da. Poate o cutie de schi.

Skarre zimbi și notă, în permanență fascinat de entuziastul Raymond.

– Foarte bună remarcă, Raymond. Ai notat, Skarre? Așadar tatăl tău e la pat?

– Cred că așteaptă să-i duc de mâncare acum.

– N-am vrut să te reținem. Putem să intrăm să-l salutăm înainte să plecăm?

– Da, o să vă arăt drumul.

Traversă camera de zi, iar cei doi bărbați îl urmară. Jos, la intrare, se opri și deschise ușa cu foarte mare grijă, aproape cu evlavie. În pat era un batrînel care sforăia. Avea proteza dentară într-un pahar pe noptieră.

– Hai să-l lăsăm în pace, șopti Sejer retrăgîndu-se.

Îi mulțumiră lui Raymond și ieșiră în curte. El pășea agale în urma lor.

– Poate mai venim. Iepurii tăi sînt foarte frumoși, spuse Skarre.

– Și Ragnhild mi-a spus la fel. Poți să ții unul în brațe, dacă vrei.

– Poate altă dată.

I-au făcut cu mîna și au pornit pe drumul accidentat. Sejer bătea iritat în volan.

– Mașina aceea e importantă. Singurul amănunt pe care îl avem e „ceva aflat la mijloc“. Dar cu o cutie de schi pe capotă! Ragnhild n-a pomenit deloc de ea.

– Dumnezeu și orice pămîntean pot avea cutie de schi pe capotă.

– Nu și eu. Oprește la ferma aceea din vale.

Au virat în fața casei și au parcat lîngă o Mazda roșie. O femeie cu șapcă, pantaloni scurți și cizme de cauciuc îi zărise din șopron și venea înspre ei prin curte.

Sejer indică mașina roșie.

– Poliția, spuse el politicos. Mai aveți și alte mașini la fermă în afară de aceasta?

– Mai avem încă două mașini, răspunse ea mirată. Soțul meu are o vagonetă, iar băiatul un Golf. Dar de ce întrebați?

– Ce culori au? întrebă el scurt.

Femeia îl privi uimită. Mercedesul e alb, iar Golful, roșu.

– Iar la ferma de acolo de jos, ce fel de mașini au?

– Un Blazer, răspunse ea lent. Un Blazer albastru-închis. S-a întâmplat ceva?

– Da, s-a întâmplat. Vom reveni la această chestiune. Erați acasă ieri, așa, cam pe la amiază? Pe la unu, două?

– Eram pe cîmp.

– Nu ați văzut o mașină coborînd dealul în mare viteză? O mașină gri sau verde cu o cutie de schi pe capotă?

Femeia ridică din umeri.

– Din cîte îmi amintesc, nu. Dar nici nu aud prea multe cînd sînt pe tractor.

– N-ați văzut deloc oameni prin aceste locuri cam pe la ora aceea?

– Doar niște oameni la plimbare, își aminti ea. Alții n-au fost. „Thorbjørn cu trupa sa“, se gîndi Sejer.

– Mulțumim pentru ajutor. Vecinii sînt acasă?

Făcu semn din cap înspre ferma de mai jos și se uită la ea. Se vedea că lucrase cineva prin curte. Totul arăta proaspăt și curat.

– Proprietarul fermei e plecat. E doar un îngrijitor care descuie și incuie, dar a plecat de acasă de dimineață. Nu știu dacă a mai venit.

Femeia duse mîna la ochi și privi în depărtare.

– Văd că nici mașina nu e.

– Îl cunoașteți?

– Nu. Nu prea vorbește.

Sejer îi mulțumi și urcă din nou în mașină.

– Întîi trebuie să fi urcat cu mașina, spuse Skarre.

– Atunci încă nu era un criminal. Poate că mergea încet, așa că nu l-a remarcat nimeni.

Au mers cu viteza a doua pînă la autostradă. La scurt timp au zărit un magazin agricol pe partea stîngă. Au parcat și au intrat în

el. Un clopoțel sună delicat deasupra capetelor lor și un bărbat îmbrăcat în halat de nailon verde-albastru apărui din camera din spate. Cîteva secunde rămase în picioare uitîndu-se la ei, cu o expresie de spaimă pe chip.

– E vorba de Annie?

Sejer îi confirmă printr-un gest din cap.

– Anette e așa de tristă, spuse el îngrozit. A sunat la Annie astăzi. N-a auzit decît un țipăt în receptor.

O adolescentă apărui în ușă și rămase în picioare acolo. Tatăl ei o luă de după umeri.

– I s-a dat voie să stea acasă astăzi.

– Locuiți aici, în apropiere?

Sejer se îndreptă către el și îi întinse mîna.

– Cam la 500 de metri de aici, lîngă plajă. Nu putem concepe ce s-a întîmplat.

– Ați văzut ieri prin zonă pe cineva care v-a atras atenția?

Barbatul se gîndi.

– Doar niște băieți au trecut pe aici și au cumpărat cîte o cutie de Cola fiecare. Și apoi doar Raymond. A fost aici pe la prînz și a cumpărat lapte și lipii. Raymond Lâke. Locuiește cu tatăl lui sus pe dealul Kollen. Nu vindem mare lucru, o să închidem în curînd.

În timp ce vorbea, o bătea pe fiica sa pe umăr.

– Cît timp i-a trebuit lui Lâke pentru cumpărături?

– Nu știu. Poate 10 minute. Se oprise și o motocicletă în față. Să fi fost poate între 12.30 și 13.00. A staționat aici o clipă și apoi a pornit din nou. Era o motocicletă cu jante și roți mari. Poate doar vreun turist. N-au mai fost alții.

– O motocicletă? Puteți să mi-o descrieți?

– Ah, ce să zic? Cred că era neagră. Simplă și frumoasă. Pose-sorul stătea cu spatele la magazin și avea casca pe cap. Citea ceva din față, de pe motocicletă.

– Ați văzut numărul?

– A, nu, din păcate.

– Nu vă amintiți să fi văzut o mașină gri sau verde cu o cutie de schi pe capotă?

– Nu.

– Dar tu, Anette? spuse Sejer, îndreptându-se către fată. Ți amintești ceva ce ar putea fi important?

– Ar fi trebuit să sun, mormăi ea.

– Nu trebuie să te învinovățești pentru asta, n-ai fi putut să previi sau să ajuți cu nimic. Cineva a luat-o sigur de pe drum.

– Lui Annie nu-i plăcea ca lumea să se îngrijoreze. Îmi era teamă să nu se supere dacă am fi siciit-o.

– O cunoșteai bine pe Annie?

– Destul de bine.

– Și nu te poți gândi la cineva care ar fi putut să îi iasă în cale? A pomenit ceva de noi cunoștințe?

– Nu, nu. Îl avea pe Halvor.

– Exact. Te rog mult să ne suni dacă îți amintești ceva. Am vrea să mai trecem pe la tine.

Au mulțumit și au ieșit, iar vânzătorul Horgen s-a întors în încăperea din spate a magazinului. Sejer remarcă figura aplecată la fereastra de lângă ușa principală.

– Când stă la birou, poate să vadă drumul.

„O motocicletă care oprește în fața și apoi pleacă. Între 12.30 și 13.00. Trebuie să notăm asta. În fine!“

Trinti ușa mașinii.

– Thorbjørn spune că au trecut pe la Iazul Șarpelui în jur de 12.45, când o căutau pe Ragnhild. Annie nu era acolo atunci. Raymond și Ragnhild au mers pe scurtătură pe la 13.30 și atunci Annie era acolo. Asta ne dă o marjă de trei sferturi de oră. E aproape imposibil. O mașină a trecut pe lângă ei în plină viteză chiar înainte de a pleca. O mașină obișnuită, undeva între. O culoare murdară, nici deschisă, nici închisă la culoare, nici veche, nici nouă.

Dădu cu palma în bordul de control al mașinii.

– Nu toți sînt experți în mașini, îi zîmbi Skarre.

– Îl rugăm să se prezinte la poliție. Oricine ar fi fost acela care a trecut ieri pe lîngă casa lui Raymond pe la 13.00-13.30, în viteză maximă. Posibil cu o cutie de schi pe capotă. În același timp căutam și motocicletă. Dacă nimeni nu depune mărturie, o să-i trag de limba pe copii în legătură cu mașina aceea.

– Și cum ai să faci asta?

– N-am nici o idee încă. Poate că știu să deseneze. Copiii obișnuiesc să deseneze.

Raymond îi duse mîncarea tatălui său. Se strecură pe furiș, dar podeaua scîrții și farfuria zăngăni pe placa de marmură a noptierei. Tatăl deschise un ochi.

– Ce voiau? întrebă el.

*

După aceea mîncară la cantina tribunalului.

– Omleta e uscată, spuse Skarre nemulțumit. A stat prea mult în tigaie.

– Chiar?

– De fapt, oul continuă să se întărească mult timp după ce îl pui în farfurie. Trebuie să fie scos din tigaie cînd încă e puțin moale.

Sejer nu avea nici o obiecție, nu se pricepea deloc la gătit.

– În plus, au pus și lapte, și asta îi distruge culoarea.

– Ai fost la școala de bucătari?

– Doar la un curs.

– Isuse, sînt atîtea lucruri pe care nu le știm!

Adună tot de pe farfurie cu pîinea și mîncă și ultimele bucățele. Apoi se șterse bine cu șervețelul.

– Începem cu Krystallen. Fiecare pe partea lui de stradă, adică 10 case de căciulă. Așteptăm pînă la ora cinci cînd lumea se întoarce de la serviciu.

– Și ce trebuie să urmăresc? întrebă Skarre, uitându-se la ceas. După ora două se putea fuma.

– Tot ce nu pare în regulă. Întreabă de Annie, cum era cu cîtva timp în urmă, dacă ei consideră că s-a schimbat. Apelează la farmecul tău personal și fă-i să vorbească. Pe scurt: află tot ce poți de la ei.

– Ar trebui să discutăm și cu Eddie Holland separat.

– Și eu m-am gîndit la asta. După ce mai trece puțin timp o să îl chem la secție. Dar trebuie să reții că mama fetei e în stare de șoc. O să se liniștească pînă la urmă.

– Cei doi au observat schimbări diferite la Annie, nu crezi?

– Practic, așa se întîmplă. Tu nu ai copii, Skarre, nu-i așa?

– Nu.

Skarre își aprinse țigara și suflă fumul în dreapta șefului.

– Sora ei cred că a sosit acasă de la Trondheim. Trebuie să vorbim și cu ea.

După ce mîncară, trecură pe la Departamentul tehnic, dar ni-meni nu le putea oferi noutăți despre geaca de vînt albastră care acoperea cadavrul.

– E importată din China. Se vinde în toate magazinele cu preț redus. Importatorul spune că au primit 2 000 de bucăți. În buzunarul drept avea o pungă cu dropsuri, un ochi de pisică pentru bicicletă și cîteva fire de păr blond, posibil păr de ciine. Dar nu mă întreba ce rasă. Nimic altceva.

– Ce mărime?

– XXL. Dar mînecele erau prea lungi și fuseseră suflecate.

– Pe vremuri, oamenii purtau bilețele cu nume în geaci, își aminti Sejer.

– Da, asta cred că era cîndva prin Evul Mediu.

– Și tableta?

– Nimic palpitant, mă tem. E doar o pastilă de mentă, din cele care sînt la modă acum. Mică, dar foarte puternică.

Sejer rămase profund dezamăgit. O pastilă de mentă nu spunea nimic despre o persoană. Orice om poartă așa ceva în buzunare, chiar și el avea mereu o pungă de Fisherman's Friend.

Se urcară în mașină și porniră înapoi. Acum era mai mult trafic la Krystallen, era plin de copii pe bărcuțe, triciclete cu roți de lemn, tractoare, cărucioare și un cart de jucărie cu un steag fluturind la spate. Când mașina poliției viră pe lângă porți, tabloul acesta colorat îngheță. Skarre nu se putu abține să verifice frinele la câteva dintre mașinuțe și era aproape sigur că proprietarul unui Massey Ferguson albastru cu roz făcuse în pantaloni de frică în momentul când îi arătase ca farul din spate era spart.

Majoritatea înțeleseseră că se întâmplase ceva, dar nu știau ce. Nimeni nu îndrăznise să sune la familia Holland ca să întrebe.

Din casă în casă, își făceau amîndoi datoria, fiecare pe partea lui de stradă. De fiecare dată trebuiau să țină seama de scepticismul și de șocul de pe fețele stupefiate ale interlocutorilor. Cîteva femei începuseră să plîngă, iar bărbații rămăseseră muți și livizi. Așteptau politicoși să treacă puțin timp, apoi puneau și ei întrebări. Cu toții o cunoșteau bine pe Annie. Cîteva femei chiar o vazuseră pe cînd pleca. Familia Holland locuia la capătul strazii și trebuia să treacă pe lângă toate casele ca să iasă în strada principală. Ani la rînd avusese grijă de copiii lor, mai puțin în ultimul an, cînd începuse să se maturizeze. Toată lumea își amintea de talentul ei la handbal și surprinderea lor fusese cu atît mai mare în clipa cînd încetase să mai joace, căci Annie fusese foarte buna și tot timpul se scria despre ea în ziarul local. Un cuplu mai în vîrstă își aminti că fusese mult mai expansivă și mai deschisă înainte, dar explicau schimbarea prin faptul că crescuse. Se înălțase enorm, după cum spuneau ei. Înainte fusese mică și slabă, apoi se dezvoltase brusc.

Skarre nu lua casele în ordine cronologică, acum se afla în casa galben-portocalie. Se dovedi că aparținea unui burlac care se apropia de 40 de ani, pe nume Fritzner. În mijlocul camerei de zi

era o barcă micuță cu pînze în toată regula, cu o saltea înăuntru și o mulțime de perne, iar pe margine era montat un suport de sticle. Skarre rămase fascinat la vederea bărcii. Era de un roșu intens, iar pînzele erau albe. Îi aparui în minte imaginea propriului apartament și amplasarea dezordonată a mobilierului.

Fritzner nu-și amintea prea bine de Annie, din moment ce nu avusese copii de care ea ar fi putut să aibă grijă. În schimb, o condusese cu mașina în centru de cîteva ori. Obişnuia să accepte ori de cîte ori era vreme rea, dar făcea doar semn cu mîna să nu oprească atunci cînd era vreme frumoasă. Îi placea de Annie.

– Grozav de bună ca portar, spuse el pe un ton serios.

Sejer se mutase de la o casă la alta în josul străzii pînă cînd ajunsese la o familie de turci la numărul șase. Familia Irmak se așeza la masă chiar în clipa cînd Sejer suna la ușă. Aburii ieșeau dintr-o cratiță mare de pe mijlocul mesei. Bărbatul, o figură înaltă în cămașă brodată, îi întinse o mîna de culoare. Sejer le povesti că Annie Holland e moartă și că din cercetări s-a dovedit că a omorît-o cineva.

– Nu, răspunseră ei îngroziți. Nu se poate! Fata aceea frumoasă de la numărul 20, fata lui Eddie! Singura familie care i-a primit cum se cuvine cînd s-au mutat. Se mutaseră și prin alte locuri și nu fuseseră primiți așa de bine peste tot. Nu poate fi adevărat!

Bărbatul îi cuprinse brațul și îl trase după el pe canapea.

Sejer se așeză. Irmak nu avea acea înfațișare timidă și retrasă pe care putea să o vadă deseori la imigranți, ci mai degrabă deborda de încredere și demnitate. Era reconfortant.

Femeia o văzuse pe Annie cînd ieșea din casă. „Era în jur de ora 12.30“, credea ea. Plecase cu un rucsac în spate și mergea liniștită printre case. N-o cunoscuseră pe Annie cînd era mai mică. Locuiau acolo doar de patru luni.

– Băiețoaica, spuse ea îndreptîndu-și șalul de pe cap. Era mare! Numai mușchi. Apoi femeia coborî privirea.

– A avut vreodată grijă de copilul dumneavoastră?

Sejer indică din cap fetița care aștepta cuminte la masă. O fetiță tăcută, neobișnuit de frumoasă, cu gene dese. Privirea îi era adîncă și întunecată precum străfundul unei grote.

– Am vrut să o rugăm, dar vecinii ne-au spus că nu mai obișnuiește, așa că n-am insistat. În plus, soția e acasă toată ziua și ne descurcăm. Doar eu trebuie să plec dimineța. Avem o Lada. Vecinul spune că nu e o mașină bună, dar nouă ne place. Merg cu ea în fiecare zi pînă pe strada Poppel, unde am un magazin de condimente. Irritația de pe fruntea dumneavoastră, de exemplu, dispare cu condimente. Dar nu condimente de la magazinul Rimi, ci cu condimente adevărate de la Irmak.

– Da? Chiar e posibil?

– Da, curăță sistemul. Face ca transpirația să fie mai intensă.

Sejer dădu serios din cap.

– Deci nu ați avut nimic de-a face cu Annie?

– Nu direct. Cîteodată, cînd alerga pe lingă casă, o opream și o avertizam ocrotitor cu degetul. Îi spuneam: „Alergi de-ți iese sufletul, fetiço“. Apoi ea rîdea. I-am spus că o s-o învăț să mediteze, în schimb. Să alerga pe străzi e un mod dificil de a-ți găsi pacea. Și ea rîdea și mai tare, iar apoi dispărea la cotitură.

– A fost vreodată la dumneavoastră în casă?

– Da. A venit cu o floare în ghiveci din partea lui Eddie în ziua în care ne-am mutat. Era în semn de bun venit. Nihmet a început să plîngă, povestea el uitîndu-se la soție. Și acum plîngea. Și-a tras șalul peste față și s-a întors cu spatele la ei.

Cînd Sejer a plecat, i-au mulțumit pentru vizită și l-au mai invitat la ei. Stăteau cu toții în holișorul de la intrare și se uitau după el. Fetița se ținea de fusta mamei. Îi amintea de Matteus, cu ochii și cu buclele acelea negre. Pe drum se opri pentru cîteva clipe. Se uita fix după Skarre, care tocmai ieșea de la numărul 9. Își făcuseră semn din cap și apoi se despărțiră din nou.

– Ai găsit multe uși încuiate? întrebă Skarre.

– Doar două. Johnas la numărul 4 și Rud la numărul 8.

– Mi-am luat notițe de la toți.

– Vreo reflecție spontană?

– Nimic altceva decît că îi cunoștea pe toți și fusese prin casele lor ani de-a rîndul. Și, evident, era plăcută peste tot.

Sunară la familia Holland. Le deschise o fată. Era sigur sora lui Annie, semănau, dar erau totuși diferite. Părul era la fel de deschis ca al lui Annie, doar rădăcinile era mai închise. Conturul ochilor era profund marcat de rimelul negru aplicat de jur împrejur. Prinși în negură, se zăreau ochii luminoși și nesiguri. Nu era solidă și înaltă precum Annie, și nici genul bine clădit și sportiv. Purta pantaloni mulați lila cu cusătură dublă în față și o bluză albă descheiată la cîțiva nasturi.

– Sølvi? întrebă el.

Ea dădu din cap și îi întinse mîna ușor. Îi conduse înăuntru, cuibarindu-se imediat lîngă mama sa. Doamna Holland era în același colț de canapea ca și data trecută. Privirea i se schimbase puțin în timpul celor cîteva ore care trecuseră, iar expresia feței nu mai era atît de disperată ca înainte, ci obosită și cu mult mai îmbătrînită. Tatăl nu era prin preajmă. Sejer încerca să o studieze pe Sølvi fără să se uite fix la ea. Avea o altă expresie a feței și o altă constituție decît sora ei. Nu avea nimic din fața largă și bărbia hotărîta a lui Annie, nici măcar ochii aceia mari, aproape gri. „Mai plăpînda și mai rotundă“, se gîndi el. După o jumătate de oră de conversație și-a dat seama că cele două surori nu fuseseră niciodată apropiate. Fiecare avea viața ei; Sølvi lucrase într-un coafor, făcea curățenie; nu fusese vreodată interesată de copiii altora și nu practicasese vreun sport. Sejer se gîndea că probabil își acorda prea multă atenție. O preocupa mult modul cum arăta. Chiar și acum, de acolo de pe canapea, alături de mama ei și în plină anchetă a morții surorii ei, își aranja corpul într-un mod care să o avantajeze. Părea să fie un vechi obicei de a se așeza picior peste picior, cu capul într-o parte, ținînd mîna pe genunchi. Pe degete străluceau mai multe inele colorate. Unghiile îi erau lungi și roșii. Un corp rotund,

fără margini, fără caracter, ca și cum i-ar fi lipsit scheletul și mușchii și ar fi fost doar piele întinsă peste o bucată de lut de culoare roz. Sølvi era cu mult mai mare decât Annie, dar avea o expresie naivă. Mama luase o poziție protectoare și o bătea cu mîna pe umăr, ca și cum ar fi avut permanentă nevoie de consolare sau de încurajare. Sejer nu știa exact ce să creadă. Surorile erau foarte diferite. Figura lui Annie din poza era mai matură. Se uita cu grijă la aparatul de fotografiat, ca și cum nu i-ar fi plăcut să i se facă poze, dar știa să cedeze în fața celui mai puternic, căci ea era bine-crescută. Sølvi poza aproape tot timpul. La chip semăna cu mama ei, în timp ce Annie semăna cu tatăl.

– Știi cumva de vreo nouă relație de-a lui Annie din ultima vreme? S-a întâlnit cu oameni noi? A vorbit despre așa ceva?

– N-o interesa să cunoască lume. Sølvi își netezi bluza.

– Nu știi dacă ținea jurnal?

– A, nu. Annie nu era genul asta. Era diferită de celelalte fete, semăna mai mult cu un băiat. Nici măcar nu folosea fard. Nu suferea să-și pună bijuterii. Purta doar medalionul lui Halvor și asta pentru că el insistase. De fapt, și acela o încurca în timp ce alerga.

Vocea îi era dulce și clară, ca și cum ar fi fost o fetiță și nu cu șase ani mai mare decât Annie. „Fii drăguț cu mine, parcă ruga vocea ei, vezi că sînt mică și fragilă.“

– Îi cunoști prietenii?

– Sînt mai mici ca mine, dar îi cunosc.

Își scotea inelele și ezita puțin, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama de noua situație în care se afla.

– Care dintre ei crezi că a cunoscut-o cel mai bine?

– Era împreună cu Anette, dar numai cînd aveau ceva de făcut. Nu ca să povestească.

– Locuiți destul de izolat pe aici, spuse el cu grijă. Crezi că ar fi făcut autostopul?

– Nu, niciodată. Nici eu, de altfel, adăuga ea repede. Dar sîntem totuși luate cu mașina cînd mergem pe stradă. Îi cunoaștem aproape pe toți de aici.

„Aproape pe toți“, se gîndi el.

– Crezi că era nefericită dintr-un motiv sau altul?

– Nu, nu nefericită. Dar nici nu deborda de bucurie. Nu erau prea multe lucruri care să-i fi stîrnit interesul. Mă refer la lucrurile comune fetelor. O preocupau doar școala și alergatul.

– Și probabil Halvor?

– Nu știu ce să spun. Părea indiferentă și în ceea ce-l privește pe Halvor. Părea că nu se poate hotărî niciodată.

Sejer văzu cu ochii minții imaginea unei fete distante, cu o privire sceptică și care făcea doar ceea ce voia, care își urma propriul drum și îi ținea pe toți la distanță. Dar de ce?

– Mama ta spune că era mai vivace înainte, spuse el cu voce tare. Ești de acord cu ea?

– Da, era mai comunicativă înainte.

Skarre își drese glasul.

– Această schimbare, spuse el, crezi că s-a produs subit? Sau a avut loc treptat, într-un interval mai lung?

– Nu, se uitară ele una la alta. Nu știm sigur. S-a schimbat pur și simplu.

– Poți să-ți amintești momentul, Sølvi?

Ea ridică din umeri.

– Anul trecut, cîndva. S-a despartit de Halvor și imediat după aceea a renunțat la handbal. Apoi a început să se înalțe. S-a înălțat așa de mult că nu-i mai veneau hainele și a devenit foarte tăcută.

– Vrei să spui supărată sau morocînoasă?

– Nu. Doar tăcută. Dezamăgita, într-un fel.

Dezamăgita.

Sejer dădu afirmativ din cap. Se uita la Sølvi. Pantalonii ei strîmți îi luau ochii. Erau de culoarea malinilor din copilărie.

– Știi dacă Annie și Halvor au avut o relație sexuală?

Se făcu roșie ca racul.

– Nu știi exact. Puteți să-l întrebați pe Halvor.

– Da, așa o să fac.

– Sora ei, spuse Sejer, pe cînd stăteau în mașină, e tipul de fată care sfîrșește prin a cădea victimă. Mă refer la acei bărbați cu scopuri josnice. Pare atît de preocupată de felul în care se poartă, că nu ar sesiza pericolul. Sølvi. Nu Annie. Annie era rezervată și sportivă. Nu era preocupată de impresia lăsată asupra oamenilor. Nu făcea autostopul și nu urmărea să întâlnească oameni noi. Dacă a urcat în mașina cuiva, era cineva cunoscut.

– O repetăm încontinuu.

Skarre se uită la el.

– Da, știu.

– Și tu ai o fată, spuse el pe un ton curios, care a trecut prin perioada pubertății. Cum a fost de fapt, atunci?

– A, mormăi Sejer, uitîndu-se pe fereastră. Elise se ocupa în principal de astfel de lucruri. Dar îmi amintesc cum era. Pubertatea e ca un teren accidentat. Era ca o rază de soare pînă a împlinit treisprezece ani, apoi a început să mîrîie. Și asta pînă a împlinit paisprezece ani, apoi a început să latre. După aceea i-a trecut.

– I-a trecut, iar apoi și-a amintit momentul cînd a împlinit cincisprezece ani și a devenit o mică doamnă, iar el nu știa cum să vorbească cu ea. Cred că la fel se simțea și Holland. Cînd copilul nu mai e copil și trebuie să găsești un alt limbaj, e greu.

– Deci ți-a luat cam un an sau doi? Pînă să se termine?

– Da, răspunse el gînditor, cam așa.

– Te preocupă această schimbare a ei?

– Ceva trebuie să se fi întimplat. Trebuie să aflui ce a fost. Cine era, cine a omorît-o și de ce. E timpul să-l vizităm pe Halvor Muntz. Sigur ne așteaptă. Cum crezi că-i merge?

– N-am idee. Pot să fumez în mașină?

– Nu. De altfel ai părul cam lung, nu crezi?

– Da, dacă spui tu. Ia o pastilă de gît.

Se uită fiecare pe fereastra din dreptul lui. Skarre pescui un cîrlionț de pe ceafă și îl întinse pînă la capăt. Cînd îi dădu drumul, se strînse rapid la loc, ca un vierme pe o plită încinsă.

*

Îi părea cunoscut. De aceea își aduse scaunul mai aproape, fixîndu-și chipul ridat asupra craniului. Lumina îi cădea pe față și atunci văzu firele de păr din bărbia ei, care îi creșteau tot mai mari. Ar fi trebuit să se bărbierească, se gîndea el, dar nu știa cum să pună problema față de ea.

– E Johann Olav! țipă ea.

– Bea lapte.

– Hmm.

– Dumnezeu! ce frumos e băiatul ăsta! Mă întreb dacă el e conștient de asta, e ca o sculptură. Da, chiar e. O sculptură vie!

Koss își șterse laptele de deasupra gurii și zîmbi lăsînd să i se vadă dinții albi.

– Uite, ai văzut ce dinți are băiatul ala? Dinți albi precum creta! Asta pentru că bea mult lapte. Asta ar trebui să faci și tu, să bei mai mult lapte. E adevărat că acum există și dentistul școlii, ceea ce noi nu aveam.

Femeia își adună pătura în poală.

– Noi n-aveam posibilitatea să ne tratăm dinții, trebuia doar să-i scoatem pe măsură ce se stricau. Voi aveți, în schimb, lapte și vitamine, mîncare bună, pastă de dinți cu fluor și nu mai știu ce.

Oftă adînc.

– Ascultă ce-ți spun, scînceam cînd eram la școală. Și asta nu pentru că nu știam lecțiile, ci pentru că îmi era foame. Firește că voi sînteți frumoși, voi, tinerii de azi. Vă invidiez! Auzi ce spun, Halvor? Vă invidiez!

– Da, bunică.

Băiatului îi tremurau degetele în timp ce scotea niște poze dintr-un plic galben Kodak. Un tânăr firav, cu umeri înguști. Nu semăna atât de mult cu patinatorul de viteză din reclamă. Avea gura mică precum o fată. Unul dintre colțurile gurii se îngusta puțin și, când zîmbea, nu de prea multe ori, acesta rămînea fix. De aproape se putea vedea cicatricea de la cusătură care mergea din colțul drept al gurii pînă sus la temple, de unde începea să crească părul. Era brunet, cu părul scurt și moale, barba îi creștea timid. De departe părea de cincisprezece ani și multă vreme a trebuit să arate legitimația la cinematograf. Dar nu făcea scandal pentru asta, nu era un tip gălăgios.

Se uita încet pe pozele pe care le văzuse de nenumărate ori. Dar acum căpătaseră noi dimensiuni. Acum căuta în ele prevestirile a ceea ce avea să se întîmple mai tîrziu, ceea ce el nu știa atunci și acolo, în clipa în care făcea fotografiile. Annie cu o măciucă în mînă, în timp ce dădea cu forță într-un țaruș. Annie pe placa de surf, dreaptă precum un pilon în costumul de baie negru. Annie odihnindu-se în sacul de dormit verde. Annie pe bicicletă, cu fața acoperită de părul blond. O poză cu el, cînd se chinuia cu reșoul de gătit cu petrol. Una cu amîndoi, făcută de cei din cortul de alături. Trebuise să insiste ca să o convingă. Nu suporta să stea în fața aparatului de fotografiat.

- Halvor! strigă bunica de la fereastră. Vine o mașină a poliției!
- Da, spuse el cu voce joasă.
- De ce vine aici? Se uita la el îngrijorată. Ce caută aici?
- E din cauza lui Annie.
- Ce e cu Annie?
- E moartă.
- Ce spui?

Se împiedică, căutînd îngrozită fotoliul și se sprijini de brațul acestuia.

– A murit. Vin să mă chestioneze. Știam că o să vină. Îi așteptam.

- De ce spui că Annie a murit?
- Pentru că a murit! țipă el. A murit ieri! M-a sunat tatăl ei.
- Dar de ce?
- Asta nu știu! Nu știu de ce, știu doar că a murit!

Băiatul își ascunse fața în palme. Bunica lui se prăbuși pe scaun precum un sac și se făcu mai palidă decît de obicei. A fost așa de liniște o perioadă, da, firește că nu se putea să dureze, pur și simplu nu se putea.

Cineva bătu puternic în ușă. Halvor tresări, băga pozele sub fața de masă și se duse să deschidă. Erau doi. Așteptară puțin în ușă și se uitară la el. Nu era greu să ghicească ce gîndeau.

- Te numești Halvor Muntz?
- Da.
- Am venit să îți punem cîteva întrebări. Înțelege de ce, nu?
- M-a sunat tatăl ei noaptea trecută.

Halvor dădu afirmativ din cap. Sejer o remarcă pe bătrîna din fotoliu și o salută.

- E vreo rudă de-a ta?
- Da.
- Putem vorbi undeva singuri?
- Doar în camera la mine.
- Da? Dacă e în ordine pentru tine atunci...

Halvor îi conduse prin camera de zi, printr-o bucătărie mică și îngustă, pînă în camera lui. „Casa e sigur veche, se gîndi Sejer, acum nu mai plasează camerele în acest mod.“ Bărbații luară loc pe o canapea care se clătina, Muntz se așeză pe pat. O cameră veche, vopsită în verde și cu ferestre largi.

- E bunica ta? În camera de zi?
- Bunica din partea tatălui.
- Și părinții tai?
- Sînt divorțați.
- De aceea locuiești aici?
- Puteam să aleg unde să locuiesc.

Vorbele cădeau sec și iute precum pietrele mărunte.

Sejer se uita împrejur, căutînd o fotografie cu Annie și găsi una mică în ramă aurie, pe noptieră. Alături era un ceas deșteptător și figura Madonnei cu pruncul, probabil un suvenir din sud. Un singur poster pe perete, probabil al unui cîntăreț rock; scria Meat Loaf de-a lungul pozei. Combină și CD-uri. Un dulap, cîteva perechi de pantofi sport, nu atît de frumoși ca ai lui Annie. O cască de motocicletă atîrna de mînerul ușii de la dulap. Patul nu era făcut. În fața ferestrei avea un birou îngust, iar pe birou stătea un calculator cu un monitor mic. Într-o cutie lîngă monitor ținea dischetele. Sejer o remarcă pe cea de deasupra pe care scria în engleză: „Șah pentru începători“. Se uită afară în curte și văzu mașina Volvo pe care o parcaseră în fața casei, o cușcă goală de cîine și o motocicletă acoperită cu folie de plastic.

– Conduci motocicletă? întrebă el pentru început.

– Cînd vrea să meargă. Nu pornește întotdeauna. O s-o pun la punct, dar acum n-am bani.

Își aranjă puțin cămașa.

– Lucrezi?

– La fabrica de înghețată. Lucrez de doi ani acolo.

„La fabrica de înghețată, se gîndi Sejer. De doi ani. Deci a terminat gimnaziul și a început să lucreze. Poate că nici nu e rău, a căpătat experiență în muncă.“ Nu părea un tip sportiv, dimpotrivă, chiar fragil și cam palid. Annie era atletică, persevera cu antrenamentele și era silitoare la școală, în schimb, tinerelul asta împacheta înghețată și locuia la bunica. Nu i se părea că se potriveau. Dar fusese un gînd arogant, pe care Sejer îl alungă imediat.

– Acum trebuie să-ți pun o serie de întrebări. Sper că înțelegi, nu?

– Da.

– Atunci o să încep așa: Cînd ai văzut-o pe Annie ultima oară?

– Vineri. Am fost la cinematograful, la filmul de la ora șapte.

– La ce film?

– *Philadelphia*. Annie a plîns, spuse el gînditor.

– De ce?

– Filmul era trist.

– Așa, exact. Și apoi?

– Apoi am mîncat la cantina cinematografului și am luat autobuzul pînă la ea acasă. Am ascultat CD-uri în cameră. La ora unsprezece am luat autobuzul înapoi. M-a însoțit pînă în stație la fabrica de lapte.

– Și de atunci n-ai mai văzut-o?

Baiatul dadu din cap în semn că nu. Gura îngustă îi dădea aspectul de om bosumflat. „De fapt, e nedrept, se gîndi Sejer, pentru că avea de altfel o figură drăguță, cu ochii verzi și trăsături regulate.“ Cu gura aceea mică părea că vrea să acopere mereu niște dinți urîți sau ceva de genul ăsta. Dar mai apoi descoperi că erau chiar perfecți. Patru dinți de sus și doi de jos erau din porțelan.

– Nici n-ai mai vorbit cu ea, la telefon măcar?

– Ba da, răspunse el repede. M-a sunat în seara următoare.

– Ce voia?

– Nimic.

– Era destul de tăcută, nu-i așa?

– Da, dar îi plăcea să vorbească la telefon.

– Deci nu voia nimic, dar a sunat totuși. Despre ce ați vorbit?

– Dacă vreți să știți neapărat, ei bine, am vorbit despre toate și nimic.

Sejer zîmbi. Halvor se uita tot timpul pe fereastră, ca și cum ar fi vrut să evite contactul vizual. Poate se simțea vinovat sau doar jenat. Îl compătimentau. Prietena îi murise și poate nu avea pe nimeni cu cine să vorbească, în afară de bunica lui care aștepta în camera de zi. „Și poate că e un ucigaș“, se gîndi Sejer.

– Și ieri ai fost la serviciu ca de obicei? La fabrica de înghețată? El ezită o clipă.

– Nu, am fost acasă.

- Așadar ai fost acasă. De ce?
- Nu mă simțeam bine.
- Lipsești de multe ori de la serviciu?
- Nu, nu lipsesc de multe ori de la serviciu!

Băiatul ridicase puțin vocea. Pentru prima oară îi simțira iritarea.

- Bunica ta poate să confirme, nu?
- Da.
- Și n-ai ieșit deloc din casă în timpul zilei?
- Doar la o plimbare.
- Deși nu te simțeai bine?

– Ne trebuie și nouă de mâncare. E destul de greu pentru bunica să meargă la magazin. Poate doar în zilele bune, și acelea nu sînt multe. Are artrită, explică el.

- OK, înțeleg. Poți să ne spui ce te supăra?
- Doar dacă sînt obligat.

– Nu ești obligat chiar în clipa asta, dar poate vei fi pînă la urmă.

- Bine. Sînt nopți în care nu pot să dorm.
- Așa? Și atunci stai acasă?
- Nu pot să am grijă de mașini dacă nu am mintea limpede.
- Mi se pare normal. Dar de ce ai nopți cu insomnii?
- Pai, sînt sechele din copilărie. Nu așa se spune?

Le zîmbi neașteptat de amar și de matur pentru un chip așa de tînar.

- Cam pe la ce oră ai ieșit?
- Poate în jur de ora unsprezece.
- Pe jos?
- Pe motocicletă.
- Și la ce magazin?
- La magazinul Kiwi din centru.
- Așadar, motocicleta a pornit ieri?
- De fapt, pornește în fiecare zi dacă insist.

– Cît timp ai fost plecat?

– Nu știu. Nu m-am gîndit că o să-mi ceară cineva explicații.

Sejer dădu din cap. Skarre muncea ca un nebun cu pixul în mîină, să reușească să noteze totul.

– Dar aproximativ?

– Poate o oră.

– Și bunica poate să confirme?

– Probabil că nu. Nu e foarte atentă.

– Ai permis de conducere pentru mașini?

– Nu.

– Cît timp ați fost prieteni, tu și Annie?

– Destul de mult. Doi ani.

Se șterse sub nas uitîndu-se în continuare spre curte.

– Crezi că a fost o relație frumoasă?

– Am fost despărțiți de cîteva ori.

– Ea a pus capăt?

– Da.

– Nu ți-a spus de ce?

– Nu. Dar de fapt nu era întotdeauna foarte interesată. Voia mai mult o simplă relație de amicitie.

– Iar tu nu voiai asta?

Băiatul roși și își privi mîinile.

– Ați avut relații sexuale?

Roși mai tare și se uită din nou spre curte.

– De fapt, nu.

– De fapt, nu?

– Așa cum ați auzit. Nu era interesată.

– Dar ați încercat, nu-i așa?

– Da, oarecum. De două ori.

– Poate că nu a fost o reușită?

Vocea lui Sejer devenise foarte prietenoasă în acel moment.

– Nu știu ce se consideră a fi o reușită.

Chipul îi era atît de încordat încît nu lăsa să se citească vreo expresie.

– Știi dacă a făcut sex cu altcineva?

– Nu știu, dar mi-e greu să cred că a avut.

– Așadar ai fost împreună cu Annie mai mult de doi ani, de cînd avea treisprezece ani. Ea a rupt relația de cîteva ori, nu era interesată să întrețină relații sexuale cu tine și totuși ai continuat să fii cu ea? Nu ești tocmai un băiețel, Halvor? Ești așa de răbdător?

– Da, sînt.

Spuse asta cu o voce joasă și ca pe o constatare, ca și cum s-ar fi ferit mereu să-și arate sentimentele.

– Crezi că ai cunoscut-o bine?

– Mai bine decît mulți alții.

– Crezi că era nefericită din vreun motiv?

– Nu neapărat nefericită. Mai mult... nu știu. Poate melancolică.

– Ți se pare că asta implică și altceva? Să fii melancolic?

– Da, spuse el ridicînd privirea. Cînd cineva e nefericit, spera totuși la ceva mai bun. Dar cînd renunță, se instalează melancolia.

Sejer ascultă explicația puțin surprins.

– Cînd am cunoscut-o pe Annie acum doi ani, era altfel, adăugă el rapid. Glumea și rîdea cu toți. Era opusul meu, continuă el.

– Și apoi s-a schimbat?

– S-a înălțat foarte mult. Apoi a devenit foarte tăcută. Nu mai era la fel de vioaie. Am așteptat, m-am gîndit că o să-i treacă. Că o să devină aceeași de mai demult. Acum nu mai am de ce să aștept.

Își împreună mîinile și se uită în jos, iar apoi, cu un efort mare, întîlni privirea lui Sejer. Ochii îi erau spalăciți ca pietrele ude. Nu știu ce credeți. Dar nu i-am făcut nimic lui Annie.

– Nu credem nimic. Noi vorbim cu toți. Nu-i așa?

– Da.

– Annie folosea droguri sau alcool?

Skarre scutură pixul ca să aducă pasta în vîrf.

- Ce amuzant! Glumiți, nu?
- Ei bine, răspunse el simplu. N-am cunoscut-o.
- Scuze, dar a sunat de-a dreptul ridicol.
- Dar tu?
- Nu mi-a trecut niciodată prin cap.

„Dumnezeule, se gândi Sejer. Uite un tânăr muncitor și angajat permanent. E de-a dreptul promițător.“

- O cunoști pe vreuna dintre prietenele ei? Anette Horgan, de exemplu?
- Puțin. Dar de regulă stăteam singuri. Annie nu voia să ne amestecăm.

- De ce nu?
- Nu știu. Ea era cea care hotăra.
- Și tu făceai cum spunea ea?
- Nu era greu. Nici mie nu-mi plac întâlnirile mari.

Sejer dădu din cap înțelegător. Poate că se potriveau pînă la urmă.

- Știi cumva dacă Annie ținea un jurnal?

Halvor ezită o clipă, își înăbuși un impuls de ultim moment și scutură din cap.

- Adică o carte dintr-acelea roz în formă de inimă și cu lacăt?
 - Nu neapărat. Putea să arate și altfel.
 - Nu cred că ținea, mormăi el.
 - Dar nu ești sigur, nu?
 - Destul de sigur. Nu mi-a povestit niciodată despre asta.
- Acum de-abia i se auzea vocea.
- Ai cu cine să povestești?
 - O am pe bunica.
 - Așadar ești apropiat de ea?
 - Da, e în regulă. E liniște și pace pe aici.
 - Ai o geacă de vînt albastră, Halvor?
 - Nu.
 - Ce porți cînd ieși în oraș?

– Geacă de blugi sau, dacă e frig, din puf.

– Mă suni dacă o să te frământa ceva?

– De ce aş face asta?

Ridicase surprins privirea.

– Lasă-mă să-ţi explic altfel: ai vrea să suni la secţie dacă îţi aminteşti ceva, orice amănunt care ar putea explica de ce a murit Annie?

– Da.

Sejer se uită prin cameră ca să o țină minte. Ochii i se opriră pe statueta Fecioarei Maria. Privită mai cu atenţie, aceasta părea mai frumoasă decât la prima vedere.

– E o statuie frumoasă. Ai cumpărat-o cumva din Spania?

– Am primit-o. De la părintele Martin. Sînt catolic, adăugă el.

Aceasta îl determină pe Sejer să se uite mai atent la el. Era o fire închisă, ca şi cum avea de ascuns ceva ce ei nu trebuiau să afle. Sau poate că trebuiau să-l descoasă, să-l fiarbă ca pe o scoică în apă fierbinte. Îl fascina gîndul.

– Deci eşti catolic?

– Da.

– Iartă-mi curiozitatea, dar ce te-a atras la această credinţă?

– E clar. Mîntuirea. Iertarea păcatelor.

Sejer îl aprobă dînd din cap.

– Dar eşti foarte tînar.

Se ridică şi îi zîmbi.

– Ai reuşit să păcătuieşti aşa de mult?

Întrebarea pluti o clipă în aer.

– Mi-a mai trecut prin minte cîte un gînd putred.

– Ceea ce ne-ai spus va fi bineînţeles verificat. Aşa se obişnuieşte. Vei primi apoi veşti de la noi.

Îi strînse mîna cu putere. Încercă să-i insuflă un gînd bun, după care ieşiră prin bucătărie, unde se simţea încă un miros slab de legume fierte. Bătrîna stătea în balansoar în camera de zi, învelită cu

grija cu un pled. Se uită speriată în urma lor. Afară era motocicletă acoperită cu celofan. Un Suzuki mare.

– Te gîndești și tu la același lucru? întrebă Skarre pe cînd mergeau spre oraș.

– Probabil că da. N-a pus nici o întrebare. Nici una. Cineva i-a omorît prietena, iar el nu părea deloc curios. Dar asta nu trebuie neapărat să însemne ceva.

– Ciudat.

– Poate că își dă seama abia acum, după ce am plecat.

– Sau poate că știe ce s-a întîmplat cu fata și de aceea nu a fost surprins.

– Geaca de vînt pe care am găsit-o i-ar fi fost destul de mare lui Halvor, nu crezi?

– Avea mînecele suflecate.

Era după-amiaza tîrziu și aveau nevoie de o pauză. Au plecat lăsînd în urmă satul și oamenii, cu șocul și gîndurile lor. În zona Krystallen lumea se perinda în susul și în josul străzii, ușile se trînteau și se deschideau, iar telefoanele sunau. Oamenii se năpusteau la sertare în căutarea pozelor vechi cu Annie. Numele ei era pe buzele tuturor. Primele speculații erau discutate la lumina lumînării și se răspîndeau apoi ca un zumzet printre case. Se mai și bea cîte ceva din cînd în cînd. Era stare de necesitate pe acea străduță, așa încît se mai încălcau unele reguli.

În schimb, Raymond era preocupat de alte lucruri. Stătea la masă din bucatărie și lipea poze cu Tommy și Tigru, Tweety și Sylvester, într-o carte. Lampa din tavan era aprinsă, tatăl lui dormea de amiază, iar la radio erau dedicații muzicale: „La mulți ani pentru Glenn Kåre de la bunica lui“. Raymond asculta și mirosea batonul de lipici, simțindu-i esența plăcută de migdale. Nici nu remarcase că un barbat îl privea intens prin fereastră.

Halvor închise ușa de la bucătărie și porni calculatorul. Accesă hard diskul și se uita gînditor la șirul de documente. Conținea jocuri, declarații de impozit, bugete, liste cu adrese, lista CD-urilor și alte lucruri mărunte. Dar mai era ceva: un fișier al cărui conținut îi era necunoscut. Era denumit „Annie“. Stătea în fața calculatorului, cugetînd la acel fișier. Dînd un dublu click cu mouse-ul, ar fi trebuit să-i apară imediat conținutul pe ecran, dar mai erau și excepții. Chiar el avea un fișier intitulat „Privat“. Pentru a-l deschide, trebuia să tasteze un cod pe care numai el îl știa. Era la fel și cu fișierul lui Annie. Chiar el o învățase să și-l protejeze, pentru a nu fi văzut de ceilalți. O procedură destul de simplă. Dar nu-și dădea seamă ce parolă și-ar fi putut alege și nici ce conținea. Ea insistase să-l țină secret, rîzînd ușor de dezamăgirea lui. I-a arătat cum să-l codifice, apoi a trebuit să plece în camera de zi în timp ce ea scria parola. A dat un dublu click doar de amuzament și imediat i-a apărut mesajul: *Access denied. Password required.*

Dar acum chiar voia să-l deschidă. Era singurul lucru ce îi rămăsese după ea. Dar dacă era ceva despre el acolo, ceva periculos? Poate era vreun jurnal. Era imposibil să afle. Se uita confuz la tastatură, la cele zece cifre, douăzeci și nouă de litere și o serie de semne care dădeau un număr infinit de combinații. Încercă să se relaxeze și se gîndi că el însuși alesese un nume. Era numele unei femei celebre, care fusese arsă pe rug, iar apoi declarată sfîntă. Se potrivise perfect și nici Annie nu se gîndise la așa ceva. Dar poate că ea alesese, o dată. Era destul de obișnuit să alegi data de naștere a cuiva apropiat. A stat o clipă și s-a uitat la fișier, un pătrat micuț gri cu numele ei pe el. De fapt, nici nu trebuia să-l deschidă dacă Annie decisese să-l țină. Însă acum ea nu mai era și nu mai existau aceleași reguli. Poate că era ceva care ar fi putut explica de ce se purta așa, de ce era imposibil de cucerit. Toate reținerile anterioare se risipeau încet ca praful prin colțuri. Acum era singur și nici nu știa cu ce să-și umple timpul.

În vreme ce stătea în camera întunecoasă, se simțea alături de Annie. Se hotărî să înceapă cu numere, zile de naștere sau coduri numerice personale. Avea câteva date în minte: ale ei, ale lui, ale bunicii. Putea să găsească și altele. Era totuși un început. Putea să aleagă și un cuvînt, bineînțeles. Sau poate mai multe, poate un proverb sau un citat celebru, un nume. Era o muncă dificilă. Nu știa dacă o să-l găsească vreodată, dar avea mult timp și răbdare. În plus, mai existau și alte modalități.

Începu cu data ei de naștere, pe care ea sigur n-a ales-o: 3 martie 1980, adică zero, trei, zero, trei, unu, nouă, opt, zero. Apoi aceleași numere de la coadă la cap.

Pe ecran apăru din nou: *Access denied*. Bunica se ivi în ușă.

– Ce-au spus? întrebă ea, sprijinindu-se de tocul ușii.

Tresări și își îndreptă spatele.

– Nimic deosebit. Mi-au pus niște întrebări.

– Halvor, dar e îngrozitor! De ce a murit?

Halvor se uită mut la ea.

– Eddie spune că au găsit-o în pădure. Sus, la Iazul Șarpelui.

– Da, dar de ce a murit?

– Asta nu mi-au spus, șopti el. Am uitat să întreb.

Sejer și Skarre se retraseră în sala de curs a barăcii din spatele judecătoriei. Traseră draperiile și făcură aproape întuneric în încăpere. Derulară banda înapoi. Skarre era pregătit cu telecomanda.

Izolarea fonică a acestei clădiri construite în grabă nu era motiv de laudă. Se auzeau telefoane sunînd, uși trîntite, voci, rîsete și mașini care treceau vuind pe stradă. Un bețiv țipa în grădina din spate. Sunetele erau totuși estompate, asta din cauză că ziua era pe terminate.

– Ce mai e și asta?

Skarre se aplecă în față.

– Cineva care aleargă. Seamănă cu Grete Waitz. Pare să fie maratonul din New York.

– Poate ne-a dat o altă casetă.

– Nu, sigur nu. Oprește, am văzut niște insule și stinci.

Imaginea se mișcă puțin pînă se liniște și se fixă pe două femei în bikini, lungite pe o stîncă netedă.

– Mama și cu Sølvi, spuse Sejer.

Sølvi stătea întinsă pe spate cu un picior îndoit. Ochelarii de soare și-i trăsese pe cap, poate pentru a evita formarea de cercuri albe în jurul ochilor. Mama era parțial acoperită cu un ziar, care, judecînd după dimensiune, părea să fie *Aftenposten*. Lîngă ele erau reviste, cremă de plajă și termosuri, mai multe prosoape mari și un radio portabil.

Camera de luat vederi rămase mult timp fixată pe cele două iubitoare de soare. Acum se îndrepta către o plajă mai jos și către o tînară blondă, înaltă, care venea din dreapta. Fata purta o placă de surf pe deasupra capului și se îndrepta în direcția opusă camerei, spre apă. Mersul ei prin apă nu părea deloc provocator, ci era menit exclusiv pentru a înainta printre valuri. Nu se opri nici măcar atunci cînd apa îi ajungea pînă peste genunchi. Se auzea sunetul destul de puternic al valurilor, iar apoi vocea tatălui:

– Zîmbește, Annie!

Ea continua să meargă tot mai departe prin apă, auzindu-i încurajările. Apoi se întoarse, destul de greu, sub greutatea plăcii de surf. Timp de cîteva secunde se uita fix la Sejer și la Skarre. Vîntul îi flutura parul blond peste urechi, și un zîmbet fugar îi traversă chipul. Skarre se uita în ochii ei cenușii, simțînd cum i se făcea pielea de găină pe brațe, în timp ce o urmărea pe fata înaltă străpungînd valurile. Avea un costum de baie negru, așa cum purtau înotătorii, cu două bretele încrucișate pe spate și cu o vestă de salvare albastră.

– Placa aceea nu e pentru începători, mormăi el.

Sejer nu-i răspunse. Annie mergea tot mai departe în apă. Apoi se opri, se urcă pe placă, sprijinindu-se de velă pentru a-și găsi echilibrul. Surlul făcu apoi o mișcare de 180 de grade și prinse viteză. Bărbații rămaseră muți, în timp ce fata plutea tot mai departe. Străpungea valurile ca un profesionist. Tatăl o urmărea cu camera de luat vederi. Erau ochii tatălui cei care urmăreau fiica prin obiectivul camerei. Se străduia să nu miște imaginea, să nu tremure, ci să arate o imagine cât mai reală a surferului. Prin imagini răzbatea mândria lui, tot ce trebuie să fi simțit pentru ea. Era acum în elementul ei. Nici vorba să se teamă că ar putea cădea în apă.

Deodată imaginea dispăru. Priveau acum spre masa decorată cu o față de masă, cu farfurii și pahare, cu tacâmuri lustruite și flori de câmp puse într-o vază. Pe un platou erau cotlete, cîrnați și bacon. Alături se pregătea grătarul. Soarele licărea în sticlele de Cola și Farris¹. Apăru din nou Sølvi, îmbrăcată în fustă mini și cu sutienul de la costumul de baie, proaspăt machiata, și doamna Holland într-o rochie drăguță de vară. În sfîrșit se ivi și Annie, cu spatele la cameră, în bermude albastre. Se întoarse brusc spre camera de luat vederi, din nou la chemarea tatălui. Același zîmbet, acum mai larg, cu două gropițe în obraji și două vinișoare abia sesizabile pe gît. Sølvi și mama ei pâlăvrăgeau în spate; se auziră cuburi de gheață, iar Annie turna Cola. S-a mai întors o dată, mai lent, cu o sticlă de Cola în mînă, întrebînd în camera de luat vederi:

– Cola, tata?

Vocea era surprinzător de profundă. În următoarea clipă erau în cabană. Doamna Holland era în bucătărie și tăia o prăjitură.

„Cola, tata.“ Vocea era fermă, dar totuși blîndă. Annie își iubise tatăl, asta se putea înțelege din acele două cuvinte. Se simțea căldura și respectul. Era atît de evident ca însăși diferența dintre un

¹ O marcă norvegiană de apă minerală (n.tr.)

pahar cu suc și unul cu vin roșu. Vocea ei avea profunzime și ardoare. Annie era clar favorita tatei.

Se derula și restul filmului: Annie împreună cu mama ei jucând badminton și gîfîind în bătaia vîntului, excelentă la surfing și nemiloasă cu fluturașul de badminton.

Familia s-a adunat în jurul mesei și au început să joace Trivial Pursuits. O imagine de aproape cu tabla de joc arăta clar cine era în frunte, dar nu era vorba de Annie. Nici nu spunea prea multe. Sølvi și mama vorbeau tot timpul, Sølvi cu o voce dulce, delicată, iar mama, cu o voce mai profundă și mai răgușită. Skarre suflă fumul în jos printre genunchi și se simți mai bătrîn. Mai derulară puțin caseta și apoi apărî o față roșie cu gura deschisă. Vocea impresionantă a unui tenor umplu camera.

– *No man shall sleep*, spuse Konrad Sejer și se ridică cu greu.

– Ce-ai zis?

– Luciano Pavarotti. Cel care cînta Puccini. Pune caseta în arhivă, continuă el.

– Era bună la surfing, spuse Skarre cu respect.

Sejer nu apucă să răspundă. Țîrîitul telefonului îl întrerupse. Skarre ridică receptorul și se grăbi să pună mîna pe foaie și pe pix. Totul se întîmplă aproape automat. Erau trei lucruri pe lume în care credea Skarre: minuțiozitatea, entuziasmul și buna dispoziție. Sejer citea pe măsură ce partenerul lui scria: Henning Johnas, Krystallen numărul 4. 12.45. Magazinul Horgen. Motocicletă.

– Puteți veni pînă la secție? întrebă Skarre rapid. Nu? Atunci venim noi la dumneavoastră acasă. Sînt informații foarte importante. Vă mulțumim, deocamdată.

Apoi închise telefonul.

– Unul dintre vecini, Henning Johnas, care locuiește la numărul 4. Tocmai a sosit acasă și a auzit de Annie. El a luat-o ieri pe Annie cu mașina de la intersecție și a lăsat-o la magazinul Horgen. Spune că era o motocicletă care o aștepta acolo.

Sejer se așeză cu fundul pe masă.

– Din nou acea motocicletă pe care a văzut-o Horgen. Halvor are motocicletă, spuse el gînditor. De ce nu poate veni el aici?

– Pentru că trebuie să-i fete căteaua.

Skarre puse bilețelul în buzunar.

– Lui Halvor o să îi fie greu să ne dovedească cît timp a fost afară cu motocicleta. Sper că nu Halvor e autorul. Mi-a plăcut de el.

– Un ucigaș e tot ucigaș, spuse Sejer laconic. Se poate întîmpla să ți se pară chiar civilizat.

– Da, răspunse Skarre. Dar e mai ușor să-l bagi în închisoare pe unul a cărui față nu-ți place.

Johnas puse mîna sub burta cătelei și pipăia cu grijă. Respira repede, cu limba roz umedă scoasă în afară. Stătea lungită și îl lăsa s-o atingă. Nu mai era mult. Johnas se uită pe fereastră. Spera să se termine repede.

– Ești o fată cuminte, Hera, îi spuse el, mîngiind-o.

Căteaua se uita în gol, fără să reacționeze la vorbele lui de laudă. El se așeză pe podea puțin mai încolo. Stătea și se uita la ea. Acest animal tăcut și răbdător îl fascina. Hera nu făcea niciodată gălăgie, era mereu blindă și ascultătoare ca un înger. Nu se îndepărta niciodată de el cînd ieșeau la plimbare, minca tot ce primea și se ducea singură într-un colț al camerei cînd el mergea seara la culcare. De fapt, voia să stea așa pînă se termina totul, să fie aproape și să-i asculte respirația. Poate că nu se va întîmpla nimic pînă în zorii zilei. Nu era obosit. Dar chiar atunci sună cineva la ușă. Un țîriit strident. Se ridică și merse să deschidă.

Sejer îi întinse mîna oficial și cu greutate. Își făcea simțită autoritatea. Tinărul era altfel. Îi strînse mîna cu degete subțiri ca de băiețel. Un chip senin, nu rece, precum al celui mai în vîrstă. Johnas îi rugă să intre.

– Cum îi merge cățelușei? întreba Sejer. Un doberman frumos zăcea cuminte pe un covor oriental de culoare roșu cu negru. „Dar poate că nu era veritabil, se gândi el. Nu poți lăsa cățeaua să fete pe un covor oriental veritabil.“ Ciinele respira repede, dar nu scotea nici un sunet și nici nu-i băga în seamă pe cei doi străini care intraseră în cameră.

– E prima oară. Trei pui, cred, am încercat să-i număr. Dar o să fie bine. Hera nu face niciodată gălagie.

Se uita la ei și dadu din cap.

– Sînt atît de uluit de ceea ce s-a întîmplat că nu mă pot concentra la nimic.

Johnas se uita la cățea în timp ce vorbea și își mîngîie apăsător vîrfurile capului chel. Pe restul capului avea un păr castaniu cîrlionțat și îi remarcă ochii neobișnuit de negri. Un barbat de înălțime medie, fizic vorbind, dar destul de solid și cu cîteva kilograme în plus în jurul bazinului, poate la vreo treizeci și ceva de ani. Tînăr, cred că ar fi fost varianta mai brunetă a lui Skarre. Avea trăsături frumoase și o culoare plăcută a pielii, ca și cum ar fi fost de curînd pe meleaguri spaniole.

– Nu vreți să cumpărați un pui? îi întrebă el cu o privire rugătoare.

– Am și eu un Leonberger, spuse Sejer, și nu cred că m-ar ierta dacă aș aduce cu mine un pui. E destul de răsfațat.

Johnas le arată canapeaua. Trase măsuta mai într-o parte, astfel încît cei doi să se poată strecura pe lîngă ea.

– M-am întîlnit cu Fritzner la garaj în seara asta. Veneam de la un tîrg din Oslo. Mi-a povestit, dar nu realizez încă. N-ar fi trebui s-o las să coboare din mașină, n-ar fi trebuit.

Se frecă la ochi și se uita din nou spre ciine.

– Annie a fost de multe ori aici în casă. A fost și babysitter. O cunosc și pe Sølvi. Aș fi înțeles mai bine dacă i s-ar fi întîmplat ei, spuse el încet. Sølvi e genul acela care s-ar duce cu oricine dacă

i se oferă, chiar fără să-l cunoască. Nu se gîdea decît la băieți. Dar Annie...

Îi privi pe amîndoi.

– Pe Annie n-o interesau. Și era foarte precaută. Avea și un prieten, cred.

– Într-adevăr, avea. Îl cunoașteți?

– Nu, nu, nicidecum. Dar i-am văzut pe aici pe stradă, de la distanță.

„Erau timizi. Nu se țineau niciodată de mîină.“ Zîmbi trist la acest gînd.

– Unde mergeați în momentul în care ați luat-o pe Annie în mașină?

– Mergeam la serviciu. Pentru o clipă păru că Hera urma să fete, dar mai dură puțin.

– La ce oră deschideți?

– La unsprezece.

– Cam tîrziu, nu?

– Dar, dar oamenii au nevoie de lapte și pîine de dimineată, pe cînd covoarele persane se caută mai tîrziu, după satisfacerea nevoilor primare.

Zîmbi ironic la propriul comentariu.

– Am o galerie de covoare în centru, explică el, pe strada Cappelen.

Sejer îl aproba din cap.

– Annie urma să meargă la Anette Horgen să scrie o lucrare pentru școală. V-a spus asta?

– Lucrare pentru școală? întrebă el surprins. Nu; nu mi-a spus nimic.

– Dar avea rucsacul în spate?

– Da, avea. Poate că era un pretext pentru a face altceva, nu știu. Mergea la magazinul lui Horgen, asta e tot ce știu.

– Povestiți-ne ce ați văzut.

Johnas încuviință din cap.

– Annie alerga pe panta dinspre intersecție. Eu tocmai treceam și am oprit în stație. Am întrebat-o dacă nu vrea să urce. Voia să ajungă la Horgen și e destul de mult de mers. Nu că ar fi fost leneșă sau altceva. Era foarte activă. Alerga mereu. Era cu siguranță într-o formă deosebită. A urcat totuși și m-a rugat să o las la magazin. Am crezut că va coborî doar ca să cumpere ceva sau poate să se întâlnească cu cineva. Am lăsat-o acolo și am plecat mai departe. Dar am observat motocicletă. Era parcată lângă magazin și tot ce am văzut după aceea era că se îndrepta spre motocicletă. Asta nu înseamnă că o aștepta pe ea, nici n-am văzut cine era. Am văzut-o doar îndreptându-se cu pași hotărâți într-acolo, nici nu s-a întors să privească în urmă.

– Ce fel de motocicletă? întreba Sejer.

Johnas începu să gesticuleze cu mâinile.

– Înțeleg că trebuie să întrebați asta, dar nu mă prea pricep. Lucrez în alt domeniu, ca să zic așa. Pentru mine nu era decît crom și oțel.

– Ce culoare avea?

– Motocicletele nu sînt de regulă negre?

– Absolut deloc, spuse Sejer scurt.

– În orice caz nu era roșu-intens, mi-aș fi amintit.

– Era o motocicletă mare, puternică sau una mai mică? voia să afle Skarre.

– Cred că era mare.

– Și motociclistul?

– N-am văzut mare lucru. Avea cască. Îmi aduc aminte că avea ceva roșu pe cască. Nu părea să fie un adult. Era mai degrabă un tînăr.

Sejer dădu din cap și se aplecă în față.

– L-ați văzut pe prietenul ei. El are motocicletă. E posibil să fi fost el?

Johnas își încruntă fruntea, ca și cum s-ar fi pus în gardă.

– L-am văzut trecînd pe aici pe stradă, dar de la distanță. Țsta era departe și avea și cască. Nu pot să spun dacă era el sau nu. Și nici nu vreau să sugerez asta. Nu că ar fi fost *el*.

Sejer strînse din ochi.

– Dar că *ar fi putut* fi el. Spuneți că era tînăr. Avea o constituție fragilă?

– Nu e ușor de ghicit cînd au costumul de piele pe ei, spuse el lipsit de speranță.

– Atunci de ce credeți că era tînăr?

– Nu, spuse el confuz, nu știu ce să zic. Am bănuir așa pentru că și Annie e tînără. Sau poate că din felul cum stătea.

Arăta de-a dreptul stîngenit. În clipa aceea nu te gîndești că poate fi important. Se ridică din nou și se aplecă spre cătea.

– Trebuie să înțelegeți ce înseamnă să locuiești în acest sat, spuse el iritat. Zvonurile se răspîndesc extrem de repede. Și, în plus, nu pot să cred că prietenul ei ar face așa ceva. E doar un copil și au fost mult timp împreună.

– Lasați-ne pe noi să decidem asta, spuse Sejer hotărît. Moto-cicleta aceea e importantă, bineînțeles, și a mai fost văzută și de un alt martor. Dacă e nevinovat, nici nu va fi acuzat.

– Nu? întrebă el neîncrezător. Dar e destul de rău și să fii suspectat, mă gîndesc. Dacă spun că semăna cu prietenul ei, atunci îi veți face viața un calvar. Și adevărul e că nu știu cine era. Dadu energic din cap în sens negativ. Am văzut doar o siluetă în costum și cască. Putea fi oricine. Am și eu un fiu de șaptesprezece ani. Putea fi chiar el. Dar nu l-aș fi recunoscut în echipamentul acela. Înțelegeți?

– Da, înțeleg, spuse Sejer scurt. În sfîrșit, mi-ați răspuns deja la întrebare. Putea să fie el. Și în ceea ce privește calvarul, pentru el a început deja.

Johnas înghiți în sec.

– Despre ce ați vorbit, dumneavoastră și Annie, în timp ce erați în mașină?

– Nu spunea prea multe. Mai mult am vorbit eu despre Hera și cățelușii pe care urmează să-i aibă.

– Părea să fie îngrijorată sau emoționată de ceva?

– Nu, deloc. Era ca de obicei.

Sejer se uită prin cameră și remarcă faptul că era puțin mobilată, ca și cum n-ar fi terminat să o amenajeze. În schimb, era plină de covoare și carpete pe podea și pe pereți. Avea covoare orientale mari care păreau să fie și scumpe. Pe perete erau două fotografii: una cu un băiețel blond de doi ani și alta cu un adolescent.

– Sînt băieții dumneavoastră?

Sejer indică pozele și voia să converseze.

– Da, răspunse el, dar pozele nu sînt noi.

Mîngîie din nou cîinele pe urechile mătăsoase și pe botul umed.

– Acum locuiesc singur, completă el. În sfîrșit mi-am cumpărat apartament în oraș, pe Oscarsgate. Locul acesta a devenit prea mare pentru mine. În ultimul timp n-am văzut-o așa de des pe Annie. S-a întristat cînd soția a plecat. Și nici nu mai erau copii de îngrijit.

– Iar dumneavoastră vindeți covoare orientale?

– Fac comerț în Turcia și în Pakistan. Uneori și în Iran, dar au tendința să mărească prețurile. Merg acolo de două ori pe an și stau cîteva săptămîni. Îmi ia destul timp, dar încep să mă familiarizez, spuse el mulțumit. Mi-am făcut multe cunoștințe. Cel mai important lucru e să ajungi să ai încredere în oameni. Orientalii au diferite experiențe cu vestul.

Skarre se strecură pe lîngă masă spre peretele exterior al casei, unde atîrna o carpetă de sus pînă în podea.

– Acea e o Smyrna turcească, spuse Johnas. Una dintre cele mai frumoase pe care le am. Nici nu mi-o permit. Două milioane și jumătate de noduri. Incredibil, nu?

Skarre analiza covorul.

– E adevărat că sînt făcute de copii? întrebă el.

– De obicei da, dar nu și ale mele. Asta distruge reputația afacerii. Unuia s-ar putea să nu-i placă, dar adevărul e că cele mai frumoase covoare sînt făcute de copii. Adulții au degete prea groase.

Pentru o clipă analizau cu toții covorul, cu toate figurile geometrice tot mai profunde, din ce în ce mai mici și cu un număr aproape infinit de nuanțe.

– E adevărat că acei copii sînt legați de scaunul războiului de țesut? întrebă Sejer sceptic.

Johnas a dat resemnat din cap.

– Sună atît de urît cînd se spune asta. Cei care primesc un loc de muncă să țasă sînt cei mai norocoși. Un bun țesător are mîncare, haine și căldură. Are o viață. Este rugămîntea părinților să fie legați de scaunul de țesut. De cele mai multe ori un mic țesător asigură traiul unei întregi familii de cinci-șase persoane. În felul asta își salvează mama și surorile de la prostituție, iar tatăl și frații, de la a deveni cerșetori sau hoți.

– Am auzit că e doar o amîinare a acestui proces, spuse Sejer. Cînd se maturizează și degetele li se îngroașă, au probleme de vedere sau pot chiar orbi din cauza eforturilor depuse la războiul de țesut. Atunci chiar nu mai pot lucra și sîrșesc tot cerșetori.

– Ați văzut prea multe filme la televizor, zîmbi acesta. Mai bine mergeți în sud și vedeți cu ochii dumneavoastră. Țesătorii sînt oameni simpli, dar mulțumiți și se bucură de o foarte bună reputație. E cît se poate de clar. Dar trebuie să-i ajutăm pe cei bogați să-și mențină standardele morale, căci nu există alții mai sensibili ca ei în acest sens. De aceea, mă țin departe de lucrul cu copiii. Dacă vreodată vreți să cumpărați un covor, trebuie să veniți pe strada Cappelen, spuse el plin de entuziasm. Voi avea grijă să obțineți un preț bun.

– Nu prea cred că e clasa de prețuri potrivită mie.

– Oare de ce este decolorat? voia să știe Skarre.

Johnas trebui să le zîmbească acestora la constatarea lipsei lor totale de cunoștințe în domeniu, dar își reveni, ca și cum a vorbi de pasiunea lui cea mare era același lucru cu a sufla pe un cărbune aproape stins. Se aprinse din nou, explicîndu-le:

– E un covor de nomazi.

Asta nu-i spunea nimic lui Skarre.

– Nomazii se mută tot timpul, nu-i așa? Cred că le ia un an să facă un covor așa de mare. Iar lîna o colorează cu plante. Pe acestea trebuie să le culeagă în funcție de sezon, pe teren instabil și în condiții diferite, în funcție de fiecare plantă. Culoarea albastră, și a arătat înspre covor, este de la planta indigo. Cea roșie este de la o plantă rubiacee. Dar în hexagon e o altă culoare roșie din insecte strivite. Aceasta portocalie e de la *henna*, iar cea galbenă de la sofran Puse mîna pe un covor și îl netezi. E un covor turcesc, făcut din noduri gordiene. Pe fiecare centimetru pătrat sînt aproximativ o sută de noduri.

– Și modelele? Cine le face?

– Se țese după modele vechi de sute de ani, multe dintre ele nici nu sînt desenate. Vechii țesători se plimbă prin ateliere și își cîntă modelele.

„Acei țesători orbi și bătrîni“, se gîndi Sejer.

– Nouă, celor din vest, continuă Johnas, ne-a luat mult timp să descoperim acest meșteșug. În mod tradițional preferăm modele figurative, ceva care ne povestește o istorie. De aceea, covoarele cu motive de vînătoare și cele cu grădini sînt primele care au atras atenția oamenilor din părțile noastre, deoarece includ motive de flori și animale. Mie personal îmi place acest tip. Mai întîi bordul larg de deasupra care menține totul la locul lui și în final ajungem, într-un fel, la comoară. Ca aici, și arată pe covor, spre medalionul din mijloc. Scuzați-mă, spuse el deodată. Vă țin aici și vă povestesc despre ale mele. Părea jenat.

– Casca aceea, se grăbi să întrebe Skarre, eliberîndu-se. Era pe jumătate sau întreagă?

– Există și căști pe jumătate? întrebă el mirat.

– O cască întreagă are protecție pentru maxilar și barbă. O cască obișnuită acoperă doar capul.

– N-am remarcat.

– Dar costumul? Era negru?

– Era oricum închis la culoare. Nu mi-a trecut prin minte să-l studiez. E ceva foarte normal să vad o fată drăguță care traversează strada și se îndreaptă către un băiat pe motocicletă. E, într-un fel, așa cum trebuie să fie, nu-i așa?

Îi mulțumiră și se opriră o clipă lângă ușa.

– O să revenim, sper să ne înțelegeți.

– Bineînțeles. Dacă pui vin pe lume în seara asta, rămân acasă câteva zile.

– Puteți să închideți magazinul?

– Clienții mă sună acasă dacă doresc ceva.

Hera oftă adinc și schelălăi de durere pe covorul oriental veritabil. Skarre se uită lung după ea și își urmă fără voie șeful.

– Poate o să-i vedem dacă revenim, nu? zîmbi el plin de speranță. Mă refer la căteii.

– Sigur... îi răspunse Johnas.

– Nu se întoarce, spuse Sejer zîbind. Se gîndea la Kollberg, cîinele lui.

– Îți amintești casca lui Halvor? Cea care era agățată în camera lui?

Intrară în mașină.

– Cască întreagă, neagră cu o dungă roșie, spuse Sejer gînditor. Ne luăm seara liberă. Trebuie să scot cîinele la plimbare.

– Cum e Konrad? Și tu ai aceeași pasiune pentru meseria ta precum Johnas?

Sejer se uită la el.

– Bineînțeles. Sau crezi că nu e așa?

Își puse centura și plecară.

– De altfel, mă irită faptul că oamenii pot deveni, dintr-o simpatie neînțeleasă, complicii unei persoane pe care nici măcar nu o cunosc, din simplul motiv că o consideră respectabilă.

Se gîndi la Halvor și îi simți tristețea.

– Pînă să omoare pentru prima oară, oamenii nu sînt ucigași. Sînt oameni obișnuiți. Dar cînd vecinii află că totuși au ucis, atunci îi consideră potențiali ucigași pentru tot restul vieții lor, și cred că pot să ucidă în stînga și-n dreapta precum o mașină de necontrolat. Atunci își strîng în brațe copiii și nimic nu mai pare sigur.

Skarre îl analiza îndelung.

– Așadar acum îl avem pe Halvor în vizor?

– Bineînțeles. Era iubitul ei. Dar nu înțeleg de ce voia Johnas să protejeze atît de insistent un tip pe care nu l-a văzut decît de la distanță.

*

Ragnhild Album se aplecă deasupra foii de hîrtie și începu să deseneze. Blocul de desen era nou, iar ea îl deschise cu sfială la prima pagină neatinsă. La o adică, o mașină într-un nor de praf nu era o lucrare valoroasă mai ales cînd asta însemna să-i răpească colii albul ei imaculat. Cutia avea șase culori. Sejer făcuse cumpărăturile: un scaun pentru Ragnhild și unul pentru Raymond. Azi, purta două codițe în virful capului, orientate în direcții opuse, ca două antene.

– Îți stă bine părul astăzi, îi spuse el încurajator.

– Cu asta, spuse mama și trase de una din codițe, recepționează Operațiunea Lupul Alb din Narvik și cu cealaltă ține legătura cu bunica din Svalbard.

Sejer rîse ușor, privind în jos.

– Ea spune că era doar un nor de praf, continuă mama preocupată.

– Spune că era o mașină, reluă Sejer. Merită încercarea.

Barbatul își lasă mîna pe umărul copilului.

– Închide ochii, o îndemnă. Și încearcă să ți-o imaginezi. Apoi desenează-o cît de bine poți. Nu trebuie să desenezi o mașină oarecare. Trebuie să desenezi acea mașină pe care ai văzut-o tu și Raymond.

– Bine, bine, spuse ea nerăbdătoare.

– O lua apoi pe doamna Album în sufragerie ca să o lase în pace pe Ragnhild. Doamna Album se așezase la fereastră și privea albastrul din depărtare. Era o zi cețoasă, iar peisajul amintea de o veche pictură romantică.

– Annie a avut grijă de Ragnhild de mai multe ori, spuse ea încet. Și cînd avea grijă de copii o făcea cum trebuie. Asta a fost acum doi ani. Luau autobuzul pînă în oraș și stăteau toată ziua. Mergeau cu trenulețul prin piață, luau scările rulante și liftul în magazin, lucruri care îi plăceau lui Ragnhild. Avea un talent înăscut în ceea ce privește copiii. Era altfel. Grijulie.

Din bucătărie Sejer auzea fetița cautînd în cutia de culori.

– O cunoașteți și pe sora ei? Pe Sølvi?

– Știu cine e. Dar e sora vitregă.

– Da?

– Nu știati?

– Nu, răspunse el lent.

– Toată lumea știe, răspunse ea simplu. Nu e nici un secret. Sînt complet diferite. Într-o vreme chiar aveau probleme cu tatăl ei. Tatăl lui Sølvi, vreau să spun. A pierdut dreptul asupra copilului și se pare că n-o să-și mai revină din asta.

– De ce?

– Vechile obiceiuri. Băutura și violența. Dar asta e, firește, versiunea mamei. Iar Ada Holland e destul de severă, deci nu știu exact ce e adevărat.

– Dar Sølvi e majoră, nu? Și poate să facă ce vrea.

– E prea tîrziu. S-a stricat relația dintre ei. Mă gîndesc foarte mult la Ada. Spre deosebire de mine, ea nu și-a mai regăsit fata.

– Gata! se auzi un strigăt din bucătărie.

Se ridicară și merseară să vadă. Ragnhild stătea cu capul într-o parte și nu părea foarte mulțumită. Un nor cenușiu acoperea trei sferturi din pagină și din acel nor se ivea botul unei mașini cu faruri și bară de protecție. Caroseria era alungită ca la mașinile americane, iar bara de protecție era colorată în negru. Era ca un zîmbet larg, negru, fără dinți. Farurile erau oblice. „Ca ochii chinezilor“, se gîdea Sejer.

– Facea zgomot mare atunci cînd a trecut pe lîngă voi? Stătea aplecat deasupra mesei din bucătărie și simțea mirosul dulce al gumei de mestecat.

– Facea mult zgomot.

Barbatul se uită la desen.

– Poți să mai desenezi ceva pentru mine? Dacă te rog să desenezi farurile de la mașină? Doar farurile, ce zici?

– Dar erau așa cum le vedeți acolo! Fata arată spre desen. Farurile stăteau oblic.

Sejer dădu din cap doar pentru el.

– Și culoarea, Ragnhild?

– Nu, de fapt, nu erau chiar cenușii. Dar nu prea aveam din ce alege, spuse ea scuturînd cu un gest de adult cutia de culori. Era un fel de culoare care nu se găsește.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu, vreau să spun că e o culoare pentru care nu există nume.

Lui Sejer îi treceau prin minte o serie de nume de culori: sienna, petrol, sepie, antracit.

– Ragnhild, spuse el apoi. Îți amintești dacă mașina avea ceva pe acoperiș?

– Antene?

– Nu, ceva mai mare. Raymond spune că era ceva mare pe acoperișul mașinii.

Fata se uita la el și se gîdea.

– Da! reluă ea imediat. Era o barcuță.

– O barcă?

– Una mică, neagră.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine, îi zîmbi Sejer, lovindu-i „antenele” cu degetele. Elise, adăugă el. Ai un nume frumos.

– Nimeni nu vrea să-mi spună așa. Toți îmi spun Ragnhild.

– Eu pot să-ți spun Elise.

Fata roși, jenată, puse la loc capacul cutiei de culori, împături blocul de desen și i le întinse lui Sejer.

– Nu, astea sînt ale tale, firește.

În acea clipă, fata deschise din nou cutia și continuă să deseneze.

*

– Unul dintre iepuri s-a lăsat pe o parte!

Raymond stătea în ușa de la dormitorul tatălui și se legăna neliniștit în față și-n spate.

– Care?

– Cæsar. Uriașul belgian.

– Atunci va trebui să-l omori.

Raymond se sperie așa de tare încît scăpă un pîrț. Acel vîntuleț nu schimba însă cu nimic aerul deja închis din cameră.

– Dar respiră așa de repede!

– Nu-i hrănim și pe cei care sînt pe moarte, Raymond. Pune-l pe butuc! Toporul e în spatele ușii, în garaj. Ai grijă la miini! completa el.

Raymond se dădu înapoi și merse legănîndu-se trist spre cușca iepurilor. Rămase o clipă așa și se uită prin plasă la Cæsar. Era întins asemenea unui bebeluș și ghemuit ca o minge, se gîndea Raymond. Ochii îi erau închiși. Nici nu s-a mișcat cînd a deschis cușca și a întins cu grijă o mînă. Îl mîngîie ușor pe spate. Era la fel de cald ca de obicei. L-a apucat cu putere de pielea gîtului și

l-a scos afară. Se zbătea parcă cu jumătate de inimă și părea lipsit de puteri.

Mai târziu, Raymond stătea aplecat peste masa din bucătărie. În fața lui era un album cu poze ale echipei naționale de fotbal, cu animale și cu păsări. Arăta profund dezamăgit în clipa în care apărură Sejer. N-avea pe el decît pantaloni de sport și papuci de casă. Parul îi stătea în toate părțile și i se vedea stomacul alb și moale. Avea ochii rotunzi și gura umflată, ca și cum ar fi supt încontinuu ceva, poate o bomboană.

– Bună ziua, Raymond. Sejer făcu o plecăciune în fața lui ca să-l îmbuneze puțin. Crezi că sînt prea insistent?

– Da, pentru că în clipa asta mă ocup de colecția mea și mă distrageți.

– E îngrozitor de supărător. Nici eu nu mă pot gândi la ceva mai rău. Dar n-aș fi venit dacă n-aș fi fost nevoit, sper că înțelegi asta.

– Da, da.

Se inmuie puțin și se retrase înauntru. Sejer îl urmă și puse instrumentele de desen pe masă.

– Vreau să desenezi ceva pentru mine, spuse el cu grijă.

– O, nu! Pentru nimic în lume!

Păru așa de îngrijorat, că Sejer a trebuit să-i pună mîna pe umăr.

– Nu știu să desenez, șușoti el.

– Cu toții știm să desenăm, îi răspunse Sejer încet.

– Dar nu oameni.

– Nu, n-o să desenezi oameni. Doar o mașină.

– O mașină? Deodată deveni foarte sceptic. Își micșoră ochii, care acum arătau ca unii obișnuiți.

– Mașina aceea pe care tu și Ragnhild ați văzut-o. Cea care a trecut în viteză.

– Ce tot insistați cu mașina aia?

– Da, e important. Am dat anunț, dar nimeni nu s-a prezentat. Poate că e vorba de un escroc, Raymond. Și atunci trebuie să-l găsim.

– Da, dar v-am spus că mergea prea repede.

– Dar ceva tot ai văzut, spuse Sejer, dînd un ton mai profund vocii sale.

– Ai văzut sigur că era o mașină, nu? Nu era barcă sau bicicletă. Sau, de exemplu, o caravană de cămile.

– Cămile? Scoase un sunet ca un nechezat, iar stomacul îi tremură. Ar fi fost super, dar să treacă pe aici pe stradă o gașcă de cămile? Nu, nu erau cămile. Era o mașină cu o cutie de schi deasupra pe capotă.

– Desenează-o, îi spuse Sejer rugător.

Raymond cedă. Se așeză la masă cu limba scoasă. Trecură vreo două minute pînă să constate că avusese perfectă dreptate. Rezultatul semăna cu o pîine gîtuită pe roți.

– Poți să adaugi și culori?

Deschise cutiuța, se uită cu grijă la toate culorile și alese pînă la urmă culoarea roșie. Apoi se concentrează intens să nu coloreze și în afara conturului.

– Roșu, Raymond?

– Da, răspunse el scurt, și coloră mai departe.

– Așadar mașina era roșie. Ești sigur? Credeam că ai spus că era gri.

– Am spus că era roșie.

Sejer își cîntări cu grijă cuvintele și trase un taburet de sub masă.

– Ai spus că nu-ți amintești culoarea, dar că părea să fie gri, așa cum a spus și Ragnhild.

Raymond se scărpină, jignit, pe stomac.

– Îmi aduc mai bine aminte acum, știți? I-am spus și tipului care a fost aici ieri că era roșie.

– Cine?

– Doar un tip care se plimba pe aici. Voia să vadă iepurii. Am povestit cu el.

Sejer simțea că-l furnică ceva pe spate.

– Era cineva cunoscut?

– Nu.

– Poți să îmi spui cum arăta?

Raymond lăsă creionul roșu din mână și scoase buza de jos în afară.

– Nu, răspunse el.

– Nu vrei?

– Era doar un bărbat. Oricum nu veți fi mulțumit de răspuns.

– Te rog. Uite, te ajut. Era gras sau slab?

– Potrivit.

– Brunet sau blond?

– Nu știu, avea șapcă.

– Așa deci. Un tip tânăr?

– Nu știu.

– Mai bătrîn ca mine?

Raymond se însenină.

– Nu, nu așa de bătrîn ca tine. Tu ești complet albit.

„A, mulțumesc“, își spuse Sejer în gînd.

– Nu vreau să-l desenez.

– Nu e nevoie. A venit cu mașina?

– Nu, a venit pe jos.

– Și cînd a plecat, a mers în jos sau în sus spre Kollen?

– Nu știu. Am intrat la tata în cameră. Dar era foarte drăguț cu mine, completă el.

– Da, sînt convins. Și ce ți-a spus, Raymond?

– Că iepurii sînt frumoși. Și dacă vreau să-i vînd unul cînd vor face pui.

– Continuă, continuă.

– Apoi am vorbit despre vreme. Despre cît de uscat e aerul. M-a întrebat dacă am auzit de fata de la iaz și dacă o cunoșteam.

– Și ce i-ai răspuns?

– Ca eu am găsit-o. El spunea că e trist că fata a murit. Și apoi le-am spus de voi, că ați fost pe aici și m-ați întrebat de mașină. „Mașina, zise el, mașina aceea gălăgioasă care merge întotdeauna prea repede pe străzile astea?” „Da, i-am răspuns. Pe aceea am văzut-o.” Știa despre care mașină era vorba. A spus că era un Mercedes roșu. M-am înșelat atunci când m-ați întrebat. Acum îmi amintesc. Mașina era roșie.

– Te-a amenințat?

– Nu, nu, nu mă las amenințat. Un om matur nu se lasă amenințat. I-am și spus asta.

– Dar hainele, Raymond? Ce avea pe el?

– Haine obișnuite.

– Maro? Sau albastre? Ți amintești?

Raymond se uita la el uluit, ascunzându-și fața cu mâinile.

– Nu mai insistați așa!

Sejer făcu o pauză, uitându-se prelung la el. Îl lasă o clipă să se liniștească, apoi reluă pe un ton mai jos:

– Dar mașina era gri sau verde, nu-i așa?

– Nu, era roșie. V-am spus exact cum era, nu ajuta să mă amenințați. Mașina era roșie, și atunci el a fost foarte mulțumit.

Se aplecă asupra colii de hîrtie și mai mîzgăli ceva pe desen. Gura îi părea încăpățînat de îngustă.

– Să nu-l distrugi. Aș vrea să-l iau eu. Sejer ridică desenul. Cum mai e tatăl tău? întreabă el, preocupat.

– Nu poate merge.

– Da, știu asta. Hai să trecem pe la el.

Se ridică și îl urmă pe Raymond pe coridor. Acesta deschise ușa fără să bată. În cameră era semiîntuneric, dar totuși destulă lumină pentru ca Sejer să poată vedea că bătrînul stătea în picioare lângă noptieră, purtînd un maiou vechi și chiloți mult prea mari pentru el. Genunchii îi tremurau îngrijorător. Era tot atît de slab pe cît era fiul de dolofan.

– Tată! țipă Raymond. Ce faci!

– Nimic, nimic.

Batrînul bijbiia după proteză.

– Așază-te! Ai să-ți rupi picioarele.

În picioare avea șosete, iar deasupra lor se zăreau genunchii umflați ca două bucati de pâine necoaptă și cu pete cafenii asemănătoare unor stafide.

Raymond îl ajută să se așeze pe pat și îi întinse proteza. Evita să se uite la Sejer și privea în tavan. Ochii îi erau palizi, cu două pupile mici, încadrați de niște sprîncene stufoase. Acum dinții erau la locul lor. Sejer se duse spre el și i se așeză în față. Se uita pe fe-reastra care dădea înspre curte și înspre drum. Perdelele erau trase. Nu lăsau să intre decît minimum de lumină.

– Urmăriți ce se întîmplă afară, în stradă? întrebă el.

– Sînteți de la poliție?

– Da. Aveți o priveliște foarte bună dacă trageți perdelele la o parte.

– Nu fac asta niciodată. Numai dacă e înnorat afară.

– Ați văzut vreo mașină străină pe aici sau motociclete?

– Da, s-a întîmplat. De exemplu, mașini de poliție. Sau mașina aceea precum sania de spiriduși pe care o conduceți.

– Și oameni pe jos?

– Doar cei care ies la plimbare. Merg pe dealul Kollen să culeagă pietricele. Sau se duc să se zgîiască la iazul acela putred. Sînt o mulțime de cadavre de oi pe acolo. Fiecare cu gusturile lui.

– O știati pe Annie Holland?

– Îl cunosc pe tatăl ei. De pe vremea cînd lucram la service. Își lăsa mașina de fiecare dată cînd era o problemă.

– Dumneata te ocupai de ea?

Își trase plapuma pe el și dădu din cap în semn că da.

– Avea două fete. Blonde amîndouă și frumoase.

– Annie Holland a murit.

– Da, știu. Citesc și eu ziarele, ca toți oamenii.

Făcu semn spre noptieră unde era un teanc gros, împreună cu altceva din hirtie lucioasă.

– Ieri a fost un bărbat în curte și a vorbit cu Raymond. L-ați văzut?

– Am auzit doar că mormăiau ceva afară. Poate că Raymond nu e așa de ager la minte, răspuse bătrînul, nu-și dă seama de pericol. Înțelegeți? E așa de amabil că poți să-l duci ușor de nas. Dar face ce i se spune.

Raymond aprobă plin de entuziasm și se scărpină pe stomac. Sejer reuși să-i atragă privirea.

– Da, știu, spuse el calm.

– Așadar ați auzit că sușoteau? Și nu ați avut curiozitatea să dați puțin perdeaua la o parte?

– Nu.

– Nu sînteți curios din fire, domnule Lâke?

– Într-adevăr, nu sînt. Știm rostul vieții noastre, nu și al altora.

– Și dacă vă spun că e posibil ca acel om să fie implicat în omorul fetei Holland, atunci înțelegeți importanța problemei?

– Da, mai ales în cazul ăsta. Nu m-am uitat afară, eram preocupat de ziar.

Sejer privi în jur și se îngrozi. Nu mirosea prea bine în cameră și probabil că avea probleme cu rinichii. Camera ar fi trebuit curățată, aerisită, iar bătrînul ar fi avut nevoie de o baie fierbinte. Făcu un semn din cap, ieși și trase de cîteva ori aer curat în piept. Raymond se tîri după el și aștepta cu brațele încrucișate pînă cînd Sejer se așeză la volan.

– Ai rezolvat problema la mașină, Raymond?

– Tata spune că îi trebuie baterie nouă. Dar nu-mi pot permite acum. Costă peste 400 de coroane. Nu merg cu ea pe străzi, completă el repede. Oricum, mai niciodată.

– În regulă. Acum intră, că îngheți de frig.

– Da, spuse el tremurînd. Și i-am și dat geaca mea.

– Asta n-a fost o idee prea bună, spuse Sejer.

– Cred că trebuia, spuse Raymond trist. Stătea acolo lungită, fără nici o haină pe ea.

– Ce spui?

Sejer se uita contrariat la el. Geaca de pe cadavru era a lui Raymond!

– Ai întins geaca peste ea? întreba el rapid.

– N-avea deloc haine pe ea, răspunse Raymond și dădu cu papucul în pământ.

În acel moment gândise că îi era frig și că ar fi trebuit cineva să o acopere. Firele acelea de par deschise la culoare erau probabil păr de iepure. El mîncase dulciuri. Sejer se uita în ochii lui senini ca de copil. În schimb, avea mușchi, dezvoltați ca șunca de Crăciun. Dădu din cap involuntar.

– A fost un gest prietenesc, reluă Sejer privindu-l cu atenție. Ați vorbit?

Raymond se uita mirat la el, iar ochii de inger se micșorau, sesizînd conturul unei capcane.

– Dar chiar dumneavoastră ați spus că era moartă!

Apoi, după ce Sejer plecă, Raymond se furișă în garaj. Căsar zăcea într-un colț, sub un pulover vechi, împletit și încă respira.

Skarre dăduse gata rapoartele de rutină cu un creion mecanic de 0,5 agățat de umărul cămașii. Zîmbea mulțumit și fredona cîteva strofe din *Jesus On The Line*. Viața era, în mare, frumoasă, și un omor era mai interesant decît un jaf armat. Se apropia vara. Iar șeful stătea lingă el și îi plimba pe sub nas o înghețată Kroneis. Nu trecu mult timp și o luă dînd toate foile deoparte.

– Geaca aceea de vînt, spuse Sejer, care era pe cadavru. Este a lui Raymond.

Skarre fu așa de surprins încît pînă și înghețata îi alunecă.

– Dar îl cred cînd spune că a pus-o pe ea doar în drum spre casă, după ce a dus-o acasă pe Ragnhild. A întins-o frumos peste ea pentru că era goală. Am sunat la Irene Album, iar Ragnhild

insistă că nu era pe ea în momentul cînd au trecut împreună pe la iaz. Dar acum e vorba de geaca lui. Va trebui să fim cu ochii pe el. I-am explicat că, din păcate, nu va putea să o obțină prea repede și a rămas așa de dezamăgit încît a trebuit să-i promit că va primi o geacă veche pe care o am acasă. Tu ai găsit ceva interesant? încheie el.

Skarre înlătură hîrtia de pe înghețată.

– I-am verificat pe toți vecinii lui Annie. Sint, în majoritate, oameni respectabili, dar mai sint și mulți care încalcă regulile de viteză pe strada aceea.

Sejer își linse urma de căpșuni de pe buza de sus.

– În douăzeci și una de gospodării, sint opt vitezomani cu una sau două amenzi. Asta întrece toate statisticile.

– Au de parcurs distanță mare pînă la serviciu, explică Sejer. Poate lucrează în oraș sau la Fornebu. Nu se găsește de lucru la Lundeby, nu știai?

– A, nu, exact. Dar totuși au o gașcă frumușică de vitezomani pe stradă. În schimb, am găsit altceva. Trebuie să vezi. A răsfoit printre rapoarte și i-a arătat. Knut Jensvoll, pe Gneisveien numărul 8. Este antrenorul de handbal al lui Annie. Este acuzat pentru viol. A ispășit optsprezece luni pentru viol la Ullersmo.

Sejer se aplecă și se uită pe raport.

Se pare că a reușit să ascundă bine cazul. Să-ți ții gura cînd sintem afară.

Skarre aprobă din cap și mîncă în continuare din înghețată.

– Poate că ar trebui să chemăm la interogatoriu toată echipa de handbal. Poate că s-a dat la vreuna dintre fete. Ție cum ți-a mers? Ai toate detaliile mașinii aceleia suspecte?

Sejer oftă și scoase desenele din buzunarul interior.

– Ragnhild spune că acea cutie de schi era de fapt o barcă. Iar mașina lui Raymond e foarte simpatică, spuse el pe un ton mai jos. Dar mai interesant e că un plimbăreț, care a trecut pe la el

prin curte ieri, a reușit să-l convingă pe Raymond că mașina era roșie.

Lasă desenul pe masă în fața lui.

Skare făcu ochii mari.

– Ce? A știut să explice...?

– Ceva între, spuse Sejer laconic. Avea șapcă. N-am îndrăznit să scot mai multe de la el. Își iese complet din fire.

– Asta numesc eu promptitudine.

– Asta numesc eu, în primul rînd, îndrăzneală, spuse Sejer. Dar acum vorbim despre o persoană care știe cine e Raymond. Știa că a fost văzut și voia să se asigure ce au văzut el și cu Ragnhild. Deci trebuie să ne concentrăm asupra mașinii. Trebuie să fie pe undeva prin apropiere, pentru Dumnezeu.

– Dar să se afișeze acasă la Raymond e destul de riscant. Oare l-au mai văzut și alții?

– Am întrebat din ușă în ușă. Nimeni nu l-a văzut. Dar dacă a mers pe drumul ce duce la dealul Kollen, casa lui Låke e prima și curtea sa nu se vede de la ferma de jos.

– Dar bătrînul?

– N-a auzit decît că șușoteau afară și nu l-a tentat nici un momnet să dea la o parte perdeaua.

Mîncară apoi înghețata în liniște.

– Atunci să uităm de Halvor și de motocicletă?

– Absolut deloc.

– Cînd o să-l chemăm la secție?

– Diseară.

– De ce mai vrei să aștepti?

– E mai liniște pe aici seara. Știi, am vorbit cu mama lui Ragnhild în timp ce fata mîzgălea dovezi clare pe coala de desen. Sølvi nu e fata lui Holland. Iar tatăl biologic n-are dreptul să stea cu ea. Probabil din cauza băuturii și a violenței.

– Dar Sølvi are douăzeci și unu de ani, nu?

– Acum da. Dar se pare că au fost cîțiva ani de conflicte dureroase.

– Unde vrei să ajungi?

– Acest individ a experimentat pierderea unui copil. Acum, și fosta lui soție, cu care are o relație foarte dură, trăiește aceeași experiență. Poate că a vrut să se răzbune. E doar o bănuială.

Skarre începu să fluiera încet.

– Și cine e tipul?

– Asta vei afla tu după ce termini cu înghețata. Iar apoi să vii la mine în birou. Pornim imediat ce dai de el. Apoi dispăru.

Skarre formă numărul familiei Holland și linse din înghețată în timp ce aștepta.

– Nu vreau să vorbesc despre Axel, spunea doamna Holland. Aproape că ne-a distrus și, după atîția ani, abia am reușit să scăpăm de el. Dacă n-aș fi apelat la instanță, ar fi distrus-o pe Sølvi.

– Nu vă cer decît numele și adresa. Este doar o chestiune de rutină, doamnă Holland, sînt mii de astfel de lucruri pe care trebuie să le verificăm.

– N-a avut niciodată de-a face cu Annie. Slavă Domnului!

– Numele, doamnă Holland.

În final cedă.

– Axel Bjørk.

– Mai aveți și alte informații?

– Am tot. Am codul numeric personal și adresa. Dacă nu s-a mutat. De s-ar fi mutat! Locuiește prea aproape de noi, la doar o oră de mers cu mașina.

I se simțea încordarea în timp ce vorbea.

Skarre nota și dădea din cap în semn de mulțumire. Porni apoi calculatorul și începu să caute după „Bjørk, Axel“, uimit de cît de ușor era să treci de protecția populației. E ca o pătură transparentă în spatele căreia ne ascundem. Îl găsi fără probleme și începu să citească.

– Of, la dracu! se opri el, privind vinovat în tavan.

După aceea, apăsă pe *Please Print* și se lăsă pe spate în scaun. Luă hîrtia, mai citi o dată și traversă coridorul pînă în biroul lui Sejer. Inspectorul-șef stătea în fața oglinzii cu o minecă suflecată. Se scarpină în cot și făcu o grimasă.

– Mi s-a terminat unguentul, mormăi el.

– L-am găsit. Are un cazier stufos, bineînțeles.

Skarre se așeză și puse hîrtia pe birou.

– Așa, să vedem. Bjørk, Axel, născut în '48.

– Polițist, spuse Skarre cu voce joasă.

Sejer nu reacționează. Citea și dădea lent din cap.

– A fost. Dar bine, vād că ai vrea, mai degrabă, să rămîi aici.

– Bineînțeles că nu. Dar e un caz special.

– Nici noi nu sîntem mai buni ca alții, nu-i așa Skarre? Trebuie să ascultăm și varianta lui. Cred că îți dai seama că diferă de cea a doamnei Holland. Deci trebuie să facem o plimbare pînă la Oslo. Se pare că lucrează în schimburi și avem posibilitatea să-l găsim acasă.

– Sognsveien, numărul patru, e în zona Adamstuen. Blocul acela mare și roșu de lingă stația de tramvai.

– Cunoști zona? întrebă Sejer surprins.

– Am fost taximetrist în Oslo timp de doi ani.

– Mai e ceva ce nu ai făcut?

– N-am sărit niciodată cu parașuta, spuse el îngrozit.

Skarre își demonstrează cunoștințele dobîndite în urma carierei de taximetrist, dirijîndu-l pe Sejer pe drumul cel mai scurt, pe la Skøyen, apoi la stînga pe strada Halvdan Svartes, pe lingă Casa Vigeland, apoi în sus pe Kirkeveien și în jos pe Ullevålsveien. Parcară ilegal în fața unui salon de coafură și găsiră numele Bjørk la etajul doi. Sunară și așteptară. Nu le răspunse nimeni. O femeie de la un apartament de mai jos ieși țipînd, cu o găleată și cu o mătură lungă în mînă.

– E la magazin, ți-pă femeia. A ieșit, în orice caz, că-rînd sticle goale într-o pungă. Își face cumpărăturile la magazinul Rotund, aici în apropiere.

Mulțumiră și ieșiră. Se așezară în mașină, așteptînd. Magazinul Rotund era un magazin universal cu afișe roșii și galbene la ferestre, astfel încît era greu să te uiți înăuntru. Oamenii intrau și ieșeau din magazin, în special femei. După ce Skarre fumă o țigară pe geamul deschis și cu brațul scos în afară, apărură un barbat singur, îmbrăcat cu o canadiană groasă în carouri și pantofi sport în picioare. Prin geamul deschis al mașinii se auzea zăngănitul din sacoșa lui. Era înalt și bine clădit, dar pierdea din înălțime prin faptul că mergea aplecat și cu privirea în pămînt. Nu remarcase mașina.

– Arată de parcă ar fi un fost coleg de-al nostru.

– Așteaptă pînă face colțul și apoi poți să ieși să vezi dacă intră în bloc.

Skarre așteptă, deschise ușa și țișni după colț. Așteptară apoi două-trei minute și urcară.

Chipul lui Bjørk în pragul ușii întredeschise putea fi un studiu de mușchi, nervi și impulsuri care îi modificau expresia dintr-o secundă în alta. Mai întîi era acea expresie deschisă, neutră, care nu aștepta pe nimeni, de pură curiozitate. Apoi, constatarea uniformei lui Skarre și un efort rapid de memorie pentru a-și explica ce căuta persoana aceea în uniformă la ușa lui. Articolul cu privire la cadavrul de lîngă iaz și, în fine, propria istorie, legătura cu cele întîmplate și modul cum vedeau ei lucrurile. Ultima expresie, care îi rămase mai mult timp pe chip, era un zîmbet amar.

– Ei bine, spuse el, deschizîndu-le larg ușa. Dacă n-ați fi apărut, atunci începeam să pun la îndoială eficiența investigațiilor moderne. Pofțiți înăuntru. Păreți să fiți maestrul și ucenicul.

Cei doi auziră remarca și îl urmăriră prin coridorul strîmt. Era greu să nu simți mirosul de alcool.

Apartamentul lui Bjørk era un loc restrâns, cu sufragerie și un dormitor, o bucătărie mică cu vedere la stradă. Mobilierul era îngrămădit, de parcă ar fi fost adus din mai multe camere. Pe perețe, deasupra unui birou mai vechi, era poza unei fete. Părea să fi avut în jur de opt ani. Părul arăta mai închis la culoare, dar trăsăturile nu i se schimbaseră mult de-a lungul anilor. Era Sølvi. Într-unul din colțurile ramei era agățată o fundă roșie.

Puțin după aceea au zărit un ciine lup tolănit într-un colț, privindu-i vigilent. Nu s-a mișcat și nici nu a lătrat când au intrat în cameră.

– Ce i-ați făcut ciinelui? întreabă Sejer. Nu l-aș putea compara cu al meu. Alungă oamenii din prima clipă în care pun piciorul în casă, și lătratul i se aude pînă la parter. Eu locuiesc la etajul treisprezece, completă el.

– Oricum, v-ați atașat prea mult de el, spuse bărbatul scurt. Nu trebuie să te porți cu un ciine ca și cum ar fi singurul lucru de pe lume pe care îl ai. Sau poate că e?

Zîmbi ironic, îl studie apoi atent pe Sejer, fără a se gândi că restul conversației va continua pe același ton plăcut. Avea părul scurt, dar nespălat și gras, iar barba îi crescuse considerabil. Partea de jos a feței îi era acoperită de o umbră neagră.

– Ei bine, spuse el după o pauză. Acum vreți să știți dacă am cunoscut-o pe Annie, nu-i așa? Scoase această replică în același mod în care ar fi scos afară din gură un os de pește. A fost de mai multe ori aici în apartament, împreună cu Sølvi. N-are nici un rost să ascund acest fapt. Dar apoi Ada a aranjat să se sisteze vizitele. Sølvi își dorea tare mult să vină pe aici. Nu știu ce i-a făcut Ada, dar seamănă foarte mult cu un fel de spălare de creier. Acum n-o mai interesează. L-a lăsat pe Holland să preia rolul de tata.

Se frecă pe față și, din moment ce ei nu spuneau nimic, continuă:

– Vă gândiți probabil că am omorât-o pe Annie ca să mă răzbun? Pe liniștea mea, nu am făcut eu asta. Nu am nimic împotriva lui Eddie Holland și nici o clipă nu i-am dorit propriului rival să-și piardă copilul așa cum l-am pierdut eu. Azi nu mai am copii și nici nu mă mai pot lupta pentru asta. Dar recunosc, mi-a trecut prin cap că acum vede și ea cum e să pierzi un copil, baba cu pielea zbircită. Acum, Doamne, vede și ea. Iar șansele mele de a o vedea pe Sølvi sînt mai mici ca oricînd. Din clipa asta Ada va sta pe capul ei. N-aș vrea să fiu în pielea ei.

Sejer stătea liniștit și-l asculta. Vocea lui Bjørk era plină de amărăciune.

– Și unde mă aflu în momentul crimei? A fost găsită luni, nu-i așa? Cam pe la mijlocul zilei, dacă bine îmi amintesc de prin ziare. Răspunsul meu e: aici, în propriul apartament, fără să am vreun alibi. Probabil că eram beat. De regulă așa sînt cînd nu lucrez. Dacă sînt violent? Absolut deloc. Este adevărat că am lovit-o pe Ada, dar parcă fața ei cerea o lovitură dură. De fapt asta își dorea. Știa că, dacă mă făcea să depășesc limita, avea cu ce să se prezinte în instanță. Am lovit-o o dată, cu pumnul. A fost doar un impuls. Prima oară în viață cînd am lovit pe cineva. Am avut mare ghinion, am lovit-o tare, i-am strivit mandibula și a pierdut cîțiva dinți. Sølvi stătea jos pe podea și se uita la noi. Ada aranjase totul. Împrăștiase toate jucăriile lui Sølvi pe jos, în sufragerie, astfel încît să se joace acolo și să vadă totul, și se umpluse frigiderul cu bere. Apoi a început cearta. Era foarte pricepută la așa ceva. Nu s-a lasat pîna nu am izbucnit și eu. Mi-am ieșit complet din fire.

În spatele amărăciunii cu care povestea se simțea și un fel de ușurare, poate pentru că, în sfîrșit, cineva îl asculta.

– Cîți ani avea Sølvi cînd v-ați despărțit?

– Avea cinci ani. Ada avea deja o relație cu Holland și voia să o ia pe Sølvi cu ea.

– Asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. Nu reușiți să treceți peste asta?

– Nu poți să-ți uiți copiii.

Sejer își mușcă buza.

– Ați fost suspendat?

– Eram cuprins de patima băuturii. Îmi pierdusem soția, copilul, casa, slujba și îmi pierdusem respectul în ochii tuturor. Astfel văzute lucrurile, spuse el cu un zîmbet amar, n-ar fi lipsit mult să ajung și ucigaș. N-ar fi fost greu. Zîmbi diavolește. Dar atunci aș fi acționat imediat, nu aș fi așteptat ani de zile. Și, sincer să fiu, continuă el, aș fi strîns-o de gît pe Ada.

– De ce v-ați certat? întrebă Skarre curios.

– Ne certam de la Sølvi. Își împreună brațele și se uită pe fereastră ca și cum toate amintirile ar fi trecut pe strada din față. Sølvi e deosebită. Așa a fost dintotdeauna. Cu siguranță ați întîlnit-o și ați văzut ce a făcut din ea. Ada voia mereu să o protejeze. Nu e o fire independentă, poate fi chiar înceată. E preocupată obsesiv de băieți. E exact ceea ce vrea Ada. Să-și găsească, cît de repede posibil, un băiat care să aibă grija de ea. N-am mai văzut o ființă care să controleze într-un mod atît de lamentabil o fiică. Am încercat să-i explic că fata are nevoie de ceva cu totul diferit. De încredere în sine. Am vrut să o iau la pescuit, să o învăț să taie lemne, să joace fotbal și să doarmă afară în cort. Trebuie să depună și puțin efort fizic și să nu intre în panică în clipa cînd i se strică frizura. Acum merge la saloane de coafură și se uită toată ziua în oglindă. Ada ma învinovătea de un anumit complex, acela de a-mi fi dorit un fiu, ca și cum n-aș fi acceptat nicio dată faptul că aveam o fată. Ne certam tot timpul cît am fost împreună, ofta el. Și am continuat așa de atunci.

– Din ce trăiți acum?

Bjørk îl privi pe Sejer îndelung și enervat.

– Sigur știți deja. Lucrez la o companie privată de pază. Fac tururi de noapte cu o lanternă și un ciine. E destul de bine. Poate prea puțină acțiune, dar mi-a ajuns cât a fost.

– Când au fost ultima oară fetele aici?

Se scărpină pe frunte ca și cum ar fi răscolit adânc în memorie să afle data.

– Toamna anului trecut cândva. Era și prietenul lui Annie cu ele.

– Așadar nu le-ați mai văzut de atunci?

– Nu.

– Ați fost la ușa lor să întrebați de ea?

– De mai multe ori. Și de fiecare dată Ada suna la poliție. Pretindea că voiam să intru cu forța. Că stăteam la ușă și amenințam. Riscam să am probleme la serviciu dacă se ajungea la scandal, deci am fost nevoit să renunț.

– Dar Holland?

– Holland e cumsecade. Cred că, de fapt, i se pare îngrozitor, dar e un papă-lapte. E ca și legat de mîini. E lucrătura Adei. Face exact ce îi spune ea și de aceea nu se ceartă niciodată. Ați vorbit cu ei. Sigur ați remarcat. Se ridică brusc, se așază la fereastră și reveni la înălțimea lui normală. Nu știu ce s-a întîmplat cu Annie, reluă el pe un ton jos. Aș fi înțeles mai degrabă dacă i s-ar fi întîmplat ceva lui Sølvi. E atît de ușor de păcălit.

Sejer se uită curios la el și se întrebă oare de ce cu toții spuneau asta. Dacă ar fi fost Sølvi. Ca și cum toată povestea ar fi fost o mare greșeală și Annie a fost omorîta, fiind luată drept altcineva.

– Aveți o motocicletă, domnule Bjørk?

– Nu, răspuse el surprins. Am avut una cînd eram mai tînăr. Stătea în garajul unei cunoștințe și pînă la urmă am vîndut-o. Era o Honda 750. Mai am doar casca.

– Ce fel de cască?

– E agățată în hol, la intrare.

Skarre se uită spre hol și văzu o cască complet neagră cu protecție frontală fumurie.

– Mașină particulară?

– Conduc doar Peugeot-ul de la compania de pază. Am o experiență bogată. Am văzut legătura dintre mamă și copil de aproape. E un fel de pact divin pe care nimeni nu-l poate rupe. Ar fi fost mai ușor să desparti două siameze doar cu miinile decît să le desparti pe Ada și pe Sølvi.

Imaginea îl făcu pe Sejer să clipească.

– Voi fi cinstit cu voi, continuă el. O urăsc pe Ada și nu mă feresc să o spun. Știu care ar fi cel mai dureros lucru care i s-ar putea întîmpla vreodată. Acela ca Sølvi să se maturizeze și să-și dea seama ce s-a întîmplat cu adevărat. Ca mai devreme sau mai tîrziu să îndrăznească să o înfrunte pe Ada și să vină aici, să avem o relație normală ca între tată și fiică, așa cum trebuie să fie, căci amîndoi avem dreptul la asta. Asta ar fi ca un trăsnet pentru Ada.

Brusc arăta foarte obosit. Tramvaiul făcea zgomot trecînd prin fața geamului. Sejer se uită din nou la poza cu Sølvi. Încercă să-și imagineze propria viață dacă lucrurile ar fi luat o altă întorsătură. Dacă Elise l-ar fi urît, s-ar fi mutat și ar fi luat-o pe Ingrid cu ea și dacă, în plus, ar fi convins instanța ca ei să nu mai aibă dreptul să se mai vadă. Imaginea i se păru dureroasă. Avea o foarte bună capacitate de a vedea lucrurile.

– Cu alte cuvinte, spuse el încet, Annie Holland era genul de fată pe care vi l-ați fi dorit întruchipat în Sølvi?

– Da, într-un fel. Ea e independentă și puternică. Era, se corectă el repede și se întoarse. E teribil. Sper, de dragul lui Eddie, că îl veți găsi pe cel care a făcut asta, sper din suflet.

– De dragul lui Eddie? Nu al Adei?

– Nu, răspunse el ferm. Nu de dragul Adei.

– Un adevărat orator, nu?

Sejer porni mașina.

– Îl crezi? întreabă Skarre și-i indică să o ia la dreapta pe lângă magazinul Rotund.

– Nu știu. Dar am simțit multă disperare sub masca aceea și mi-a părut sincer. Sînt cu siguranță femei rele, care țin socotelile pe lumea asta. Și apoi, femeile au un fel de drept suprem asupra copiilor. E dureros să fii lovit de așa ceva, de acuzații cărora nu ai cum să le opui rezistență. Poate că într-adevăr așa a fost, spuse el gînditor și ieși de pe linia de tramvai. Poate că e un fenomen biologic care să-i păzească pe copii. O astfel de legătură cu mama lor ce nu poate fi ruptă.

– O, Isuse!

Skarre ascultă și dădu din cap.

– Și tu ai un copil. Crezi în ceea ce spui acum?

– Nu, doar gîndesc cu voce tare. Dar tu?

– Eu n-am copii!

– Dar ai părinți, nu?

– Da, am părinți, firește. Și mă tem că sînt un mîmos incurabil.

– Și eu la fel, completă Sejer, gînditor.

*

Eddie Holland lăsă un mesaj scurt secretarei și plecă de la biroul de contabilitate. După ce conduse douăzeci de minute, opri Toyota sa verde într-o parcare mare și se lăsă pe spate în scaun. După un timp închise ochii și rămase liniștit în aceeași poziție, așteptînd ceva să-l determine să se întoarcă fără să fi rezolvat problema. Nu se întîmplă nimic.

În final deschise ochii și se uită în jur. Era un loc frumos, bineînțeles. Clădirea era impunător plasată în teren ca o piatră plată înconjurată de spații verzi. Se uită prelung la aleile înguste printre care mormintele erau așezate simetric. Copaci bogați cu ramurile aplecate. Alinare. Liniște. Nici un om, nici un sunet. Coborî din mașină ezitînd, închise ușa izbind-o, dorindu-și să-l audă

cineva și să iasă din crematoriu să-l întrebe ce vrea. Să-i ușureze efortul. Dar nimeni nu venea.

Începu să se plimbe pe alei. Citea nume la întâmplare, dar era mai atent la ani, ca și cum i-ar fi căutat pe cei care nu muriseră bătrâni, ci poate doar la cincisprezece ani, așa ca Annie. Găsise mai mulți. A înțeles în acel moment că mulți au trecut prin ce trecea el, doar că se scursese mai multă vreme de atunci. Și ei luaseră o serie de hotărâri, cum ar fi: dacă fiul sau fiica urmau să fie incinerati, ce fel de piatră să pună pe urnă și ce plante, pe mormînt. Pregătiseră flori și muzică pentru funeralii și informaseră preotul ce fel de copil avuseseră, astfel încît discursul să aibă acea trăsătură personală. Îi tremurau mîinile și le băga în buzunare. Purta un sacou mai vechi și zdrențaros. În buzunarul din dreapta simți un nasture și în acea clipă își dădu seama că era acolo de ani de zile. Cimitirul era destul de mare și chiar la ieșire, spre stradă, zări un bărbat într-o haină din nailon albastru-închis, care se plimba printre morminte. Putea fi cineva care lucra acolo. Se întoarse instantaneu înspre bărbat, sperînd că era genul mai vorbăreț. El însuși nu avea inițiativă, dar poate că bărbatul se va opri și va deschide subiectul despre vreme. „Întotdeauna se poate vorbi despre vreme“, se gîndi Eddie. Se uită pe cer și văzu că era puțin înnorat și adia o briză ușoară.

– Bună ziua!

Omul în haină de culoare albastru-închis se opri, în sfîrșit.

Holland își dresе vocea.

– Lucrați aici?

– Da. Îi indică din cap spre crematoriu. Sînt ceea ce s-ar numi șef.

Bărbatul îi întoarse un zîmbet atrăgător, ca și cum nu s-ar fi temut de nimic pe lume și ar fi văzut tot ce era de văzut din efemerul uman.

– Am lucrat douăzeci de ani aici. E un loc plăcut în care să-ți petreci timpul. Nu ți se pare?

I s-a adresat cu *tu*. Era neoficial și plăcut. Holland îl aproba.

– Ba da. Și pe aici merg acum și mă gîndesc, se bilbii, la viitor și la altele.

Scoase apoi un rîs nervos.

– Mai devreme sau mai tîrziu cu toții ajungem în mormînt. Nu putem evita acest lucru.

Își frămîntă mîinile prin buzunare. Simți nasturii.

– Nu, nu-l putem evita. Ai pe cineva din familie aici?

– Nu, nu aici. Sînt înmormîntați în cimitirul de acasă. Nu avem nici o tradiție de incinerare. De fapt nici nu știu ce înseamnă, spuse el. Să fii incinerat, vreau să spun. Dar poate că nici nu sînt diferențe mari între a fi înmormîntat sau incinerat. Dar oricum noi hotărîm. Nu că aș fi așa de bătrîn, dar m-am gîndit că ar trebui să mă hotărîsc în curînd. Să mă hotărîsc dacă vreau să fiu înmormîntat sau incinerat.

Celălalt nu mai zîmbea. Se uita cu atenție la bărbatul gras, îmbrăcat cu sacou gri, și se gîndea cît din onoarea lui l-ar costa să spună pentru ce venise. Oamenii aveau diverse motive să se plimbe printre morminte. El nu îndrăznise niciodată să comită o imprudență.

– Cred că e o decizie importantă. Un lucru pentru care trebuie găsit timp de reflecție. În general, oamenii ar trebui să se gîndească mai mult la moartea lor.

– Da, nu crezi?

Holland părea încurajat. Își scoase mîinile din buzunare ca să și le aerisească puțin.

– Dar oamenilor le e teamă să sape în astfel de subiecte – rămase surprins de propriile cuvinte –, le e teamă să nu fie considerați ciudați sau poate puțin anormali. Ca de exemplu atunci cînd ar vrea să afle despre procesul de incinerare, despre cum are loc.

– Oamenii au dreptul să știe asta, răspunse simplu șeful făcînd cîtiva pași. Doar că nimeni nu îndrăznește să întrebe. Sau poate că

nu vor să știe. Dar dacă unii vor, asta înțeleg perfect. Putem să intrăm puțin și îți povestesc dacă vrei.

Holland dădu din cap recunoscător. Se simțea foarte bine în compania celui om prietenos. Era un bărbat cam de aceeași vîrstă, slab și cu părul rar. Au pornit amîndoi în sus pe alei. Pietrișul pocnea ușor sub picioarele lor, iar briza aceea blîndă îl atîngea pe Holland în creștetul capului ca o mînă tandră.

– În general, totul e foarte simplu, spuse șeful. Dar mai întîi, ca să luăm lucrurile cronologic, pot să-ți povestesc că sicriul cu mortul în el este plasat în cuptor. Avem sicrie speciale pentru incinerare. Totul este din lemn, mînerul, tot. Să nu crezi că scoatem mortul și-l punem în cuptor fără sicriu. Doar nu crezi așa ceva. Mai toată lumea a văzut filme americane, zîmbi el.

Holland îl aprobă, împreunîndu-și din nou mîinile.

– Cuptorul este destul de mare. Aici avem două. Sînt electrice și cu ajutorul gazului produc o flacără puternică. Temperatura se ridică pînă la două mii de grade, nu mai mult.

Zîmbi privind în sus, ca și cum ar fi vrut să prindă cîteva raze slabe.

– Tot ce are mortul pe el în sicriu arde în cuptor. Chiar și bijuterii, care nu ard, dar sînt puse în urnă după aceea. Pacemakere, cuie sau atele care ar putea fi aplicate morților sînt înlăturate. Cît privește metalele prețioase, poate că ai auzit zvonuri că sfîrșesc în altă parte, dar să nu te gîndești la așa ceva, spuse el hotărît. Chiar nu trebuie să te gîndești la asta.

Se apropiară de ușa crematoriului.

– Oasele și dinții sînt rîșniți într-o moară pînă devin un praf alb-gri asemănător nisipului.

Chiar în clipa în care omul pomeni de moară, Eddie se gîndi la degetele ei. La acele degete subțiri și frumoase cu inelul mic din argint. Își strînse atunci propriile degete și le bagă speriat în buzunare.

– Urmărim tot procesul ca să vedem cum progresează. Cuptorul are uși din sticlă. După aproximativ două ore, se mătură tot din cuptor și se adună într-o moviliță de cenușă fină, mai mică decât își imaginează lumea.

„Să urmărească procesul? Prin ușa de sticlă? Puteau să se uite și să vadă ce se întâmplă acolo, să o vadă pe Annie în timp ce arde?”

– Pot să-ți arăt cuptoarele dacă vrei.

– Nu, nu!

Își lipi brațele de corp și încerca cu disperare să le țină liniștite.

– Această cenușă e foarte curată, poate cea mai curată. Îți amintește de nisipul fin. Demult, oamenii foloseau cenușă în scopuri medicale, știai? Printre altele, se putea întinde pe o eczemă și să aibă un efect bun, sau putea să fie mâncată. Conține săruri și minerale. Dar noi o cernem într-o urnă. O să-ți arăt una ca să vezi cum arată. Urna poți să o alegi, sînt diverse tipuri. Dar de obicei operăm cu o urnă standard și majoritatea o aleg pe aceea. Se închide, se sigilează și i se dă drumul în mormînt printr-o galerie îngustă. Acest ritual îl numim coborîrea urnei. Ținu ușa deschisă pentru Holland care intră primul în clădirea întunecoasă. *E practic o grăbire a procesului...* E mai curat, într-un fel. Cu toții redevenim pămînt, dar prin îngroparea obișnuită, procesul e foarte lung. Durează douăzeci de ani. Uneori treizeci sau patruzeci, în funcție de sol. Aici, în district, avem mult nisip și argilă, și atunci durează foarte mult.

– Îmi place asta, spuse Holland incet, că redevenim pămînt.

– Da, nu-i așa? Unii vor chiar să fie împrăștiată în vînt. Dar aici, în țară, nu e permis, din păcate, avem reguli foarte stricte în acest domeniu. În conformitate cu legea, toți trebuie să fie îngropați în pămînt sfințit.

– Nu e rău deloc, spuse Holland, dregîndu-și apoi glasul. Dar e așa de ciudat cu toate imaginile care îți apar în minte cînd încerci

să-ți imaginezi cum e. Dacă pui pe cineva în pământ va putrezi. Asta nu sună prea bine. Dar apoi mai este și varianta cu arsul.

„Să putrezească sau să ardă, se gîndi el. Ce alegere să fac pentru Annie?”

Se opri puțin, simți cum i se înmoaie picioarele, dar continuă, încurajat de răbdarea celuiilalt.

– Ceva legat de arderea asta mă face să mă gîndesc, știi, la iad. Și cînd mi-o imaginez pe fetița...

Se opri brusc și roși. Celălalt stătea nemișcat, dar îl băt看 în final cu palma pe umăr și continuă pe un ton grav:

– Va trebui, poate, să ieți tu hotărîrea pentru fiica ta?

Holland își lăsă capul în jos.

– Atunci va trebui să ieți lucrurile în serios. E ca și cum ar fi o dublă răspundere. Nu e ușor, nu. Își legănă chipul alungit. Și atunci ai nevoie de timp. Dar dacă vrei incinerare, va trebui să declari că ea nu a rostit niciodată vreun cuvînt prin care să-și fi dorit contrariul. Dacă nu are optsprezece ani, poți hotărî tu pentru ea.

– Are cincisprezece, răspunse el, nemișcat.

Șeful închise, pentru cîteva secunde, ochii. Apoi continuă să meargă.

– Hai cu mine în capelă, îi șopti el. O să-ți arăt o urnă.

Îl conduse pe Holland în jos pe scări. O mînă nevăzută se lasase asupra lor și le închisese porțile lumii de afară. Se înclinară puțin unul spre celălalt, șeful pentru a-l consola, iar Holland pentru a primi încurajarea.

Jos, pereții erau duri, nefinișați și vopsiți în alb. La capătul scărilor era un aranjament cu flori albe și roșii și un Isus îndurerat care îi privea prelung de pe crucea de pe perete. Eddie își reveni. Simțea că obrații își recăpătau culoarea și că era în siguranță.

Urnele erau pe rafturi de-a lungul pereților. Șeful scoase una și i-o înmînă.

– Poftim, poți să pui mîna pe ea. Frumoasă, nu-i așa?

Puse mîna pe urnă și încercă să și-o imagineze pe Annie. Ca și cum tocmai în acea clipă rămășițele ei ar fi fost în brațele lui. Părea să fie metal, dar știa că era făcută dintr-un material biodegradabil și în plus o simțea caldă în mîinile lui.

– Acum ți-am povestit cum se face. Acesta e procesul și nu am omis nimic.

Eddie Holland mîngîia urna aurie. Stătea bine în mîna și parcă avea și o greutate potrivită.

– Urna e dintr-un material poros prin care aerul din pămînt poate trece și poate grăbi astfel procesul. Căci și această urnă o să dispară. E ceva mistic și măreț în faptul că totul dispare, nu crezi? Îi zîmbi evlavios. Pînă și noi. Și clădirea aceasta, și drumul asfaltat de afară. Dar totuși, continuă el și îl prinse pe Holland de braț, îmi place să cred că ne așteaptă ceva mai mult. Altceva, mult mai captivant. De ce n-ar fi așa? Holland se uită la el, aproape uimit. Apoi punem o etichetă cu numele ei pe urnă, concluzionă acesta.

Holland aprobă din cap. Simți ca încă era în picioare. Timpul va continua să treacă, minut după minut. Acum simți și el puțin din durere, merse o bucată de drum alături de Annie. Își imaginea flăcările și vîjiitul din cuptor.

– Și acolo va fi pus numele „Annie“, spuse el mișcat. Annie Sofie Holland.

Cînd Holland se întoarse acasă, Ada stătea în picioare, în dreptul chiuvetei și spăla, lipsită de putere, niște cartofi roșii murdari. Șase cartofi. Cîte doi pentru fiecare. Nu opt așa cum fusese obișnuită. Păreau puțini. Chipul îi era încă rigid, devenise rigid exact în secunda în care se aplecase peste targă la Rikshospitalet, iar doctorul dăduse cearșaful la o parte. În tot acest timp expresia feței îi rămăsese neschimbată ca o mască pe care n-o putea mișca.

– Unde ai fost? întrebă ea pe un ton șters.

– M-am gândit, răspunse Holland cu grijă, să o incinerăm pe Annie.

Femeia scăpă cartoful din mîna și se uită la el.

– Să o incinerăm?

– M-am gândit, spuse el liniștit. Faptul că a atins-o cineva. Că a lăsat, într-un fel, o urmă pe ea. Vreau să șterg această urmă!

Se sprijini cu toată greutatea de masa din bucătărie și o privi rugător. Nu se întîmpla foarte des să o roage ceva.

– Ce fel de urmă? întrebă ea cu vocea lipsită de expresie, ridicînd cartoful. Nu putem să o incinerăm pe Annie.

– Ai nevoie doar de timp pînă te obișnuiești cu gîndul, spuse el pe un ton mai ridicat. E un ritual frumos.

– Nu putem s-o incinerăm pe Annie, repetă ea, curățînd mai departe. Au sunat de la

Procuratură. Au spus că nu putem s-o incinerăm.

– Dar de ce? țipă el, frecîndu-și mîinile.

– În cazul în care trebuie s-o dezgroape. Atunci cînd îl vor găsi pe cel care a comis fapta.

*

Bardy Snorrason prinse cu mîna mînerul de oțel și o trase pe Annie. Sertarul se deschise aproape fără nici un sunet pe șinele bine unse. Nu asociase nici o clipă cadavrul tinerei cu viața sau cu moartea sa, cu moartea propriilor fiice. Terminase cu ea. Avusese poftă de mîncare și dormise bine noaptea. Și pentru că tratase moartea și accidenteale altora cu cel mai profund respect, se aștepta ca și urmașii lui să aibă aceeași grijă de corpul său atunci cînd va sosi clipa. În timpul celor treizeci de ani ca medic legist n-avusese nici o clipă motiv să se îndoiască de asta.

Îi trebuiră două ore să parcurgă toate punctele. Imaginea îi apărură familiară pe măsură ce lucra. Plămîinii erau pestriți ca ouale

de păsări, iar o spumă roșie-gălbuie ieșea în urma inciziilor. Creierul era plin de sînge, și în musculatura gîtului și a pieptului se formaseră cheaguri de sînge, dovadă a faptului că a încercat disperată să respire. Citi notițele cu voce tare și le înregistră pe reportofon. Folosea expresii scurte, concise, care puteau fi înțelese doar de cei inițiați, și uneori nici chiar de aceștia. Apoi asistentul le transcria, folosind terminologia corectă, într-un raport. După ce trecu prin toate, închise cutia craniană, trase pielea capului la loc, clăti corpul bine și umplu cutia toracică cu hîrtie de ziar mototolită. Apoi cusu totul. Îi era foarte foame. Simțea că trebuie să mănînce înainte să poată începe cu următorul. În camera de odihnă avea patru felii de pîine cu salam și un termos cu cafea. Prin sticla translucidă de la ușă văzu o siluetă. Aceasta se opri o clipă și stătu așa nemișcată ca și cum avea de gînd să se întoarcă. Snorrason își dadu jos mînușile și zîmbi. Nu cunoștea mulți oameni de înălțimea aia prin zonă.

Sejer trebui să se ghemuiască puțin pentru a intra. Se uită lipsit de interes spre targa unde era Annie, acoperită deja cu un cearșaf. Peste pantofi își trăsese pungile, obligatorii din plastic, pastelat colorate, care erau cu adevărat haioase.

– Tocmai am terminat, îi spuse lui Sejer salutîndu-l cu un gest. E acolo.

Acum, Sejer se uită înspre mumia de pe targă cu un mai mare interes.

– Atunci am avut noroc.

– Depinde.

Doctorul începu să-și spele brațele de la cot în jos. Își frecă pielea și unghiile cu o perie timp de mai multe minute și încheie prin a le clăti la fel de bine. Apoi se șterse cu hîrtie dintr-un suport de pe perete, trase un scaun și îl împinse către inspector.

– N-am găsit prea multe.

– Nu mă descuraja din prima. Trebuie să fi fost ceva, nu?

Snorrason își stăvili apetitul și se așeză.

– Nu eu trebuie să stabilesc valoarea rezultatelor. Dar de obicei găsim câte ceva. Pare să fi fost neatinsă.

– Probabil a fost rapid și puternic. A acționat pe neașteptate. Hainele le-a dat jos după aceea.

– Probabil. Dar nu sînt semne de violență corporală. Nu e virgină, dar nu a fost violată sau chinuită în nici un alt fel. A fost pur și simplu înecată. După aceea dezbrăcată, frumos și elegant. Toți nasturii de la cămașă sînt la locul lor și toate cusăturile sînt întregi. Poate că avea de gînd, dar l-a speriat ceva. Sau poate că și-a pierdut curajul, potența sau cine știe ce.

– Sau poate că a vrut doar să ne facă să credem că e un obsedat sexual.

– De ce să-și fi dorit asta?

– Pentru a ascunde motivul real. Și asta poate însemna că se ascunde ceva aici, și asta ar trebui urmărit. Că, de fapt, nu e o acțiune impulsivă a vreunei persoane cu probleme psihice. În plus, cred că l-a însoțit de bunăvoie. Cred că îl cunoștea sau poate că a impresionat-o foarte tare. Și din câte am înțeles nu era ușor să o impresionezi pe Annie Holland.

Își deschise un nasture de la geacă și se rezemă de banchetă.

– Începe. Spune-mi ce ai găsit.

– O fată de cincisprezece ani, începu Snorrason, ca și cum ar fi ținut o predică. Un metru șaptezeci și patru înălțime, greutate, șazeci și cinci de kilograme, minimum de grăsime, marea parte a grăsimii s-a transformat în mușchi de la antrenamentele susținute. Poate chiar prea dure pentru o fată de cincisprezece ani. Ar trebui să fie mai liniștite la această vîrstă, dar poate că nu e așa de ușor, odată ce au început. Deci, mulți mușchi, mai mulți decît la majoritatea băieților de vîrsta ei. Capacitatea plămînilor era foarte bună, ceea ce înseamnă că a durat mult pînă și-a pierdut cunoștința.

Sejer privi în jos la linoleumul de pe podea, dîndu-și seama că era identic cu acela pe care-l avea el acasă, în baie.

– Cît timp ar lua, de fapt? spuse el încet. Cît timp îi ia unui adult să se înece?

– De la două pînă la zece minute, în funcție de condiția fizică. Dacă era în formă bună, așa cum cred eu, aş spune că i-a luat cam zece minute.

„Aproximativ zece minute, se gîndi Sejer. Înmulțit cu șaizeci, fac șase sute de secunde.“ Se gîndea la tot ce se putea face în zece minute. Să facă un duș. Să mănînce.

– Avea plămînii măriți. A reacționat ca majoritatea oamenilor, trăgînd puternic de cîteva ori aer în piept exact înainte de contactul cu apa. E ceea ce numim *respiration de surprise*. După aceea și-a închis gura pînă cînd și-a pierdut cunoștința. O cantitate mică de apă i-a pătruns în plămîni. În creier și în măduva oaselor am găsit niște diatomi, un fel de alge de silicon, în cantități foarte mici, firește. De altfel iazul nu e poluat. Cauza morții e înecul. Nu avea nici o cicatrice după vreo operație, nici o rană, aluniță sau tatuaje, nici un fel de modificări ale pielii. Culoarea părului e autentică, unghiile erau scurte și nelăcuite, nici un fel de particulă care să prezinte interes, în afară de mil. Dinți foarte frumoși. O singura plombă de plastic într-un molar de jos. Nici o urmă de alcool sau de alte chimicale în sînge. Nici o urmă de injecție. Mîncase bine în ziua respectivă, pîine și lapte. Nici un fel de neregularități ale creierului. N-a fost niciodată gravidă. Și, oftă privindu-l pe Sejer, nici n-ar fi avut șanse să fie.

– Ce? Din ce cauză?

– Avea o tumoare mare pe ovarul stîng, care se întindea pînă la ficat. Malignă.

Sejer rămase locului, uitîndu-se la el.

– Vrei să spui că era grav bolnavă?

– Da. Vrei să spui că nu știai?

– Nici părinții ei nu știau.

Dădu din cap, în semn că nu.

– Altfel ne-ar fi spus, nu? E posibil să nu fi remarcat?

– Trebuie să afli dacă avea doctor și dacă el știa. Dar ar fi trebuit să simtă dureri în zona abdominală, cel puțin în timpul menstruației. Se antrena mult. Poate avea atîta endorfină încît nu simțea nimic. Dar problema e că era pe moarte. Mă îndoiesc că ar fi putut să o salveze. Cancerul la ficat e foarte complicat.

Se uită spre targa unde capul și picioarele lui Annie se zăreau de sub cearșaf.

– Ar fi murit oricum în cîteva luni.

Informația îl făcu pe Sejer să uite complet de ce venise. Îi lua un minut pînă își puse gîndurile în ordine.

– Oare ar trebui să le povestesc? Părinților ei?

– Asta tu trebuie să hotărăști. Dar o să te întrebe ce am găsit.

– Asta ar însemna să o mai piardă o dată.

– Da, așa e.

– O să se acuze ei înșiși ca nu și-au dat seama.

– Probabil.

– Dar hainele?

– Pline de nămol, mai puțin geaca de vînt pe care v-am trimis-o vouă. Dar avea o curea cu o cataramă din alamă.

– Chiar?

– O cataramă mare în formă de semilună, cu gură și ochi. S-au găsit amprente la laborator. Două amprente diferite. Una era a lui Annie.

Sejer strînse ochii.

– Și cealaltă?

– Din păcate e incompletă. Nu prea avem ce să facem cu ea.

– La naiba, mormăi Sejer.

– Individul a avut cu siguranță un rol în jocul ăsta. Dar ne-ar putea fi de folos să eliminăm suspiecții. E totuși ceva, nu?

– Dar semnul de pe gît? Poți să-ți dai seama dacă era dreptaci?

– Nu, nu pot. Dar fiindcă Annie era într-o formă așa de bună, nu putea să fi fost un slăbanog. Trebuie să fi avut loc o ceartă. Atunci mă mir că mai e întreagă.

Sejer se ridică oftînd.

– Acum nu mai e chiar întreagă.

– Absolut! Poți să o vezi dacă vrei. Eu nu fac lucru de mîntuială.

– Cînd pot să primesc raportul scris?

– O să-ți dăm de veste și poți să-l trimiți pe băiatul acela cîrlionțat. Dar tu? Ai găsit vreun indiciu?

– Nu, răspunse el melancolic. Nimic. Nu văd nici un motiv pe lumea asta pentru care cineva să o fi omorît pe Annie Holland.

*

Poate că Annie își alesese titlul unei melodii. Și poate că îi găsise un cod? De exemplu, cîntecul la flaut, care îi plăcea așa de mult și care se numea *Cîntecul lui Annie*.

Halvor se gîdea și se juca în fața monitorului. Ușa care dădea în camera de zi era întredeschisă, în caz că îl striga bunica. Nu prea mai avea voce, și să se ridice din fotoliu presupunea să facă un efort enorm, din moment ce artrita îi mîncă oasele. Își sprijini barbia în mîini și se uită fix pe ecran: *Access denied, Password required*. I se făcuse foame, dar, ca multe alte lucruri în acea perioadă, putea să mai aștepte.

La secție, Sejer citea. Un mănunchi stufos de foi scrise mărunt și prinse într-un colț. Literele CCB apăreau pe fiecare foaie și însemnau Casa de copii Bjerkeli. Copilăria lui Halvor era o poveste tristă. Mama zăcuse mai tot timpul în pat, fragilă și gemînd încontinuu, cu nervii la pămînt și dependentă de tot mai multe calmante. Nu suporta lumina puternică și nici gălăgia. Copiii nu trebuiau să țipe. „Halvor a fost cu siguranță martor la asemenea

runde, se gîdea Sejer. E bine că are un serviciu fix și, mai presus de toate, că are grijă de bunica lui.“

Halvor dădea click pe titlurile cîntecelor din spațiul negru, pe măsură ce și le amintea. Cuvintele *Access denied* apăreau continuu pe ecran, ca o muscă pe care crezi că ai omorît-o, dar care reîncepe să bizîie de fiecare dată. Încercase toate combinațiile de cifre posibile. Toate datele de naștere care erau de actualitate, pînă și numărul cadrului de la bicicleta ei, pe care îl găsisese pe cheia de rezervă păstrată într-un borcanel. Avea un DBS Intruder și insistase ca el să aibă una din chei. „Trebuia, de fapt, să i-o dea lui Eddie“, se gîndi el în timp ce scria *Intruder* pe ecran.

Problema alcoolului, cu care se confruntase tatăl, și nervii slabi ai mamei își lăsaseră amprenta asupra familiei de-a lungul anilor. Halvor și fratele lui se descurcaseră întotdeauna singuri să mănînce și să bea, dacă găseau ceva prin casă. Tatăl era, de regulă, în oraș ca să-și bea, la început, salariul, și apoi, alocația. Unii vecini îi ajutau cu cît puteau, în mare secret, fără știrea tatălui. Cu timpul devenise tot mai violent. Dădea cîte o palma sau două la început, iar apoi lovituri cu pumnul. Băieții se strîngeau unul în altul fără să scoată nici un cuvînt. Deveniseră tot mai slabi și mai tăcuți.

„Se pare că Annie nu alesese un cod din cifre, se gîdea el. Era fată și cu siguranță găsisese ceva mai romantic. Mai mult ca sigur o combinație de cuvinte. Se gîdea la două-trei cuvinte cu un înțeles simbolic mai profund. Sau poate un nume, desigur, dar le cam încercase pe toate, pînă și numele mamei ei, deși știa că Annie nu l-ar fi ales niciodată chiar pe acela.“ Tastase pînă și numele tatălui lui Sølvi, Axel Bjørk, și pe al cîinelui acestuia, Akilles. *Access denied*.

Avea mîinile înguste și degete subțiri. Prea mici să fi putut prinde cu ele gîtul unei persoane în stare de ebrietate, de necontrolat și pe punctul de a claca. Trebuie să fi fost crunt să lupte împotriva tatălui. Cei doi frați apăreau la urgențe la intervale regulate de timp,

cu vînații și urme de lovituri și cu acea privire tipică de caprioară care parcă spunea: „Sînt cuminte. Nu mă bate“. De regulă spuneau că se băteau cu băieții de pe stradă, cădeau pe scări sau se răsturnau cu bicicleta, doar ca să-și apere tatăl. Acasă le era greu, dar măcar era un loc sigur. Alternativa ar fi fost Casa de copii sau părinți adoptivi și riscul de a sta despărțiți unul de celălalt. Halvor leșinase de multe ori la școală. Cauza era alimentația necorespunzătoare și prea puțin somn. El era cel mai mare, iar fratele lui mai mic primea mai multă mîncare.

Halvor începu să caute cărți pe care Annie le citise și de care îi vorbea adeseori. Titluri, personaje, replici. Avea destul timp. Se simțea foarte aproape de Annie în timp ce făcea asta. Găsirea codului era ca și cum ar fi regăsit-o pe Annie. Avea sentimentul că ea îi urmărea încercările și poate i-ar fi dat un semn după ce va fi căutat îndeajuns. „Informația ar fi venit sub forma unei amintiri“, își imagina el. Ceva spus de ea odata, ceva înmagazinat în mintea lui și care se va arăta numai după căutări intense. Își aducea aminte tot mai multe lucruri. Era ca și cum ar fi întins o pînză de amintiri în straturi fine, unul după altul, și după fiecare strat găsea cîte ceva: o excursie cu corturile, cu bicicletele sau ieșiri la cinematograful, care fuseseră în număr mare. Și apoi risul lui Annie. Un ris strident, aproape băiețesc. Pumnul ei puternic cînd îl împingea de la spate și-i spunea, într-un fel anume: „Da-te bătut, Halvor!“ Iubitor și dojenitor în același timp. Alte forme de tandrețe erau rare.

De fiecare dată cînd cei de la Protecția Copilului își anunțau prezența, tatăl îndepărta băutura, spăla și curăța totul, apoi îl lua pe cel mic în brațe. Era un bărbat puternic și avea o privire pătrunzătoare care îi făcea pe fricoșii de la Protecția Copilului să se retragă imediat. Mama zîmbea ușor de sub pătură. Era o răspundere mare pe umerii lui Torkel tot timpul cît ea era bolnavă, trebuiau să înțeleagă, iar copiii erau la o vîrstă dificilă. Așa se retrăgeau de fiecare dată fără să soluționeze problema. Cu toții

meritau o a doua șansă. Halvor își petrecea aproape tot timpul cu mama și cu fratele mai mic. Nu reușea niciodată să-și facă temele, dar avea note bune, oricum. Era destul de talentat. Cu timpul, tatăl își pierduse simțul realității. Într-o zi intrase înfierbîntat în camera în care dormeau cei doi copii. În noaptea aceea, ca de altfel destul de des de atunci, cel mai mic dormea în patul lui Halvor. Tatăl avea un cuțit. Halvor îl văzută lucindu-i în mînă. O auzeau pe mama lor care gemea din camera ei de jos. Brusc, simți durerea cauzată de cuțitul care îi atinsese tîmpla, se aruncă într-o parte, iar cuțitul îi nimeri obrazul, tăindu-i-l în două, pînă la nivelul gurii, unde se lovi de dinți. Brusc, tatăl văzu realitatea, sîngele de pe pernă și pe cel mic țipînd. Se năpusti pe scări afară, în curte. Se ascunse între lemnele de foc. Ușa se izbi din nou.

Halvor se scărpină în colțul gurii cu o unghie ascuțită și își aminti cît de încîntată fusese Annie de cartea *Lumea Sofiei*¹. Fiindcă pe ea o chema Annie Sofie, se gîndi să scrie numele ei. I se păru că ar fi fost un cod ingenios. Dar n-a fost să fie așa. Nu se întîmplase nimic. Continuă apoi ca mai înainte, dar stomacul începu să-i chiorăie și simți în tîmple durere.

Sejer și Skarre închiseră biroul și se îndreptară în josul coridorului.

La Bjerkeli, copiii se simțiseră bine. Halvor se atașase de un preot catolic și acesta îl mai vizita pe la cămin. Reușise să treacă și examenul de clasa a noua. Fratele mai mic fusese adoptat, iar Halvor era singur. În final, se hotări să se mute la bunica lui. Era obișnuit să aibă grijă de cineva. Fără asta se simțea de prisos.

– Interesant că, în ciuda întîmplărilor, mai pot face ceva din viața lor, spuse Skarre, dînd din cap.

– Acum nu prea știm exact ce a devenit Halvor, spuse Sejer mai sobru. Dar rămîne să vedem.

¹ Roman filozofic pentru copii, aparținînd scriitorului norvegian Jostein Gaarder (n.tr.)

Skarre îl aprobă confuz, în timp ce se juca cu cheile de la mașină.

Halvor simțea tot mai tare durerea de cap. Se făcuse în sfârșit seară. Bunica era de mult timp singură, iar pe el îl dureau ochii de cît stătuse în fața ecranului. Mai continua puțin, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce șanse existau să descopere codul lui Annie sau ce va găsi dacă ar deschide documentul. Poate că avea un secret. *Trebuia* să-l afle, avea oricum destul de mult timp la dispoziție. Se ridică, în sfârșit, aproape fără chef, ca să își ia ceva de mîncare. Lăsă monitorul aprins și merse în bucătărie. Bunica se uita la televizor la războiul civil american. Îi plăceau soldații în uniforme albastre, îi considera mai frumoși. După părerea ei, cei cu uniforme gri aveau oricum un dialect urit.

Skarre conducea ușor și cu viteză redusă. Înțelesese că șeful era împotriva condusului cu viteză, iar străzile erau extrem de rele, distruse de modificările de teren, înguste și cu multe curbe în zona satelor. Era încă răcoare, ca și cum cineva ar fi ținut vara de vorbă într-un alt loc. Pasările care se întorseseră din țările calde stăteau cuibarite sub tufișuri, dorindu-și vara. Oamenii terminaseră de semănat. Dar totul părea gol. O crustă uscată și dură pe unde nimeni nu punea piciorul.

Halvor îi turnă cereale într-un bol și adăugă mult zahăr. Luă totul în sufragerie, și-și puse un șervet ca să nu verse pe masă. Lingura îi tremura în mînă. Glicemia îi era mereu scăzută și îi țiuiau urechile.

– Un negru a început să lucreze la Cooperativă, spuse bunica brusc. L-ai văzut, Halvor?

– Acum se numește Kiwi. Cooperativa nu mai există. Da, îl cheamă Philip.

– Vorbește cu dialectul de Bergen, spuse ea contrariată. Nu-mi plac băieții care arată așa și vorbesc cu dialect de Bergen.

– Dar e din Bergen, spuse Halvor, sorbind lapte cu zahăr din lingură. S-a născut și a crescut acolo. Părinții lui sînt din Tanzania.

– Ar fi fost mai bine dacă și-ar fi vorbit propria limbă.

– Dar dialectul de Bergen e limba lui. În plus, n-ai fi înțeles nimic dacă ar fi vorbit swahili.

– Dar mă sperii de cîte ori deschide gura.

– Ai să te obișnuiești cu asta.

Așa vorbeau de fiecare dată. De obicei erau de acord. Bunica își exprimă ultima ei grijă, iar Halvor o linișți, într-un mod simplu și ușor, ca și cum ar fi avut de prins un avion de hîrtie care trebuia refăcut. Mașina se apropia de deal. De la distanță nu părea deloc un loc ospitalier. O poză făcută din avion ar fi dezvăluit cît de singuratică era casa, ca și cum ar fi vrut să stea izolată de restul satului, mai departe de drum și parțial acoperită de tufișuri și pădure. Avea ferestre mici, plasate foarte sus în pereți. Cadrul din lemn era foarte pal, iar curtea, în parte, acoperită cu buruieni.

Halvor zări o lumină pală prin fereastra sufrageriei. Auzi mașina și varsă puțin lapte pe bărbie. Lumina farurilor din fața pîlpîia în semiîntunericul din cameră. Puțin după aceea erau amîndoi la ușă și îl priveau.

– Trebuie să vorbim puțin, i se adresa Sejer prietenește. Trebuie să vii cu noi, dar poți să termini de mîncat mai întîi.

Nu voia să mînce mai mult. Nici nu se gîndise că o să scape așa de ușor, așa că se duse liniștit pînă în bucatărie și clăti bolul în chiuvetă. Apoi trecu prin cameră ca să stingă monitorul. Îi șopti ceva bunicii la ureche, apoi îi urmă. Trebuia să stea singur în mașină, în spate și asta nu-i plăcea. Îi amintea de ceva.

– Încerc să-mi fac o imagine despre Annie, începu Sejer. Cine era și cum trăia. Acum aș vrea să-mi povestești totul despre ce fel de fată era. Ce făcea și ce spunea cînd erați împreună, gîndurile și

fanteziile tale despre felul cum s-a îndepărtat de ceilalți și ce crezi că s-a întîmplat la Iazul Șarpelui. Totul, Halvor.

– Habar n-am.

– Trebuie să te fi gîndit la ceva.

– M-am gîndit enorm de mult, dar n-am ajuns la nici o concluzie.

Liniște. Halvor studia folia protectoare de pe biroul lui Sejer, care reprezenta o hartă a lumii, și găsisese aproximativ și punctul unde locuia el.

– Tu ai fost o parte importantă din peisajul lui Annie, continuă Sejer. Asta încerc să aflu. Încerc să-mi fixeze coordonatele spațiului în care se mișca.

– Așadar cu asta vă ocupați? Întrebă Halvor îndrăzneț. Desenați hărți?

– Poate ai tu alte sugestii mai bune?

– Nu, reluă el scurt.

– Tatăl tău e mort, continuă Sejer, analizînd cu atenție chipul tînărului, iar Halvor îi simți prezența în cameră ca pe o tensiune. Aceasta îl secătuia de puteri. Mai ales atunci cînd se priveau în ochi. De aceea stătea cu capul aplecat. Și-a luat singur viața. Dar spuneai că ai tîi sînt despărțiți. E greu să vorbești despre asta?

– Am trecut peste acel moment.

– De asta ai ascuns adevărul?

– Nu e un lucru cu care să mă laud.

– Înțeleg. Poți să-mi spui ce planuri aveai cu Annie, îl întreba Sejer, din moment ce ai așteptat-o la magazinul Horgen în ziua omorului?

Uimirea lui părea foarte naturală.

– Scuzați-mă, dar acum o luați razna!

– O motocicletă a fost văzută în apropiere la o oră importantă. Tu erai plecat cu a ta. Puteai fi tu.

– Verificați marca motocicletei cît de repede puteți.

– Asta e tot ce ai de spus?

– Da.

– O să verific. Vrei să bei ceva?

– Nu.

Se făcu din nou liniște. Halvor asculta. Cineva rîdea prin apropiere. Părea ireal. Annie murise, și oamenii urlau și se purtau ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Ai avut vreodată impresia că Annie era bolnavă?

– Ce?

– Ai auzit-o vreodată să se plîngă de dureri, de exemplu?

– Nimeni nu era mai sănătos ca Annie. Dar era bolnavă?

– Îmi este interzis să divulg anumite informații, chiar dacă ați fost apropiați. Nu ți-a spus niciodată?

– Nu.

Vocea lui Sejer nu era neprietenoasă, dar vorbea rar și clar, și asta imprima figurii sale îmbătrînite destul de multă autoritate.

– Povestește-mi despre munca ta. Ce faci la fabrică?

– Ne mutăm dintr-un loc într-altul. O săptămîna împachetăm, alta supraveghem mașinile, iar alta ieșim pe teren.

– Îți place?

– Te obișnuiești și nu te mai gîndești, spuse el pe un ton jos.

– Nu te mai gîndești?

– La ceea ce faci. Faci totul mecanic și poți să te gîndești la altceva.

– De exemplu?

– La orice altceva, răspunse el trist.

Vocea avea un ton respingător. Poate că nu-și mai dădea seama, dar părea să fie un obicei din copilărie, după atîția ani de certuri și de scandal, cînd fusese nevoit să cîntărească fiecare cuvînt în parte.

– Cu ce îți ocupi timpul mai nou? Mai ales timpul pe care ți-l petreceai cu Annie?

– Încerc să aflu ce s-a întîmplat, izbucni el.

– Ai vreo idee?

– Caut în memorie.

– Nu sînt sigur că îmi povestești tot ce știi.

– Nu i-am făcut nimic lui Annie. Dar credeți că eu am făcut-o, nu-i așa?

– Sincer să fiu, nu știu. Ar trebui să mă ajuți, Halvor. Dar se poate ca Annie să fi trecut printr-un proces de modificare a personalității. Ești de acord cu mine?

– Da.

– Mecanismul din spatele acestor transformări e, în parte, cunoscut. Unii factori revin. De exemplu, oamenii se pot schimba drastic dacă pierd pe cineva apropiat. Sau dacă sînt supuși unor accidente grave, sau dacă sînt loviți de vreo boală. Tineri pe care i-am știut întotdeauna cumsecade, silitori și conștiincioși pot deveni dintr-odată nepăsători, deși fizic vorbind sînt în regulă. Un alt lucru care poate duce la astfel de schimbări e consumul de droguri. Sau un atac violent, cum ar fi un viol.

– A fost violată?

Nu îi răspunse.

– Recunoști ceva din ce ți-am povestit?

– Cred că avea un secret, spuse el în final.

– Crezi că avea un secret? Continuă.

– Ceva care i-a distrus toată viața. Ceva de care nu reușea să scape.

– Vrei să-mi spui că nu știi despre ce era vorba?

– Așa e. Nu știu.

– Cine, în afară de tine, o mai cunoștea bine pe Annie?

– Tatăl ei.

– Dar nu prea vorbeau unul cu altul, nu?

– Dar se puteau cunoaște totuși destul de bine.

– Așa deci. Dacă ar fi avut cineva șansa să înțeleagă ceva din tăcerea ei, acela era Eddie?

– Depinde dacă îl faceți să spună ceva. Mai bine îl aduceți singur, fără Ada. Atunci vorbește mai mult.

Sejer îl aprobă.

– L-ai cunoscut vreodată pe Axel Bjørk?

– Total lui Sølvi? L-am văzut o dată. Am fost cu fetele în vizită.

– Ce crezi despre el?

– Cumsecade. Ne-a rugat insistent să revenim. A rămas foarte nefericit după ce am plecat. Dar Ada se împotriva întotdeauna, iar Sølvi trebuia să meargă pe ascuns. La un moment dat n-a mai suportat și i-a făcut pe plac Adei.

– Cum e Sølvi?

– N-am multe de spus despre ea. Ați văzut-o, asta e.

Sejer își ascunse fața între palme, sprijinindu-și fruntea.

– Nu putem să ne luăm o Cola? E așa de uscat aerul aici. Numai sintetice, fibre din sticlă și mizerie.

Halvor fu de acord și se mai relaxă puțin. Dar apoi deveni din nou încordat. Poate că era doar o tactică cu acest sentiment de simpatie din partea inspectorului de poliție încărunit. Nu era așa de dragut fără motiv. Doar făcuse cursuri, studiasse tehnica și psihologia interogatoriului. Știa cum să găsească o fisură și să repare lucrurile. Ușa se izbi în urma lui, iar Halvor profită de ocazie să-și întindă puțin picioarele. Merse la fereastră și se uita afară, dar fără să vadă altceva decât peretele din beton cenușiu, care era de fapt judecătoria, și câteva mașini de poliție parcate. Pe birou era un calculator, un Compaq american. Poate că acolo găsiseră date despre copilăria lui. Poate că aveau și ei coduri, la fel ca Annie, informațiile erau chestiuni delicate. Se întreba ce fel de coduri o fi având și cine le făcuse.

Sejer reveni și indică din cap spre monitor.

– Este doar o jucărie. Nu prea mă interesează.

– De ce?

– Nu prea e de partea mea.

– Bineînțeles că nu. Nu poate ține partea nimănui, de aceea poți practic să te bazezi pe el.

– Și tu ai unul la fel, nu-i așa?

– Nu, eu am un Macintosh. Îl folosesc pentru jocuri. Eu și cu Annie obișnuiam să jucăm împreună.

Se mai deschise puțin și zîmbi cu jumătate de gură.

– Îi plăcea cel mai mult să coboare panta pe schiuri. În felul asta își putea alege zăpada, pietrișul, granule mai dure sau mai fine, temperatura mai umedă sau mai uscată, lungimea și greutatea schiurilor, condițiile de vînt și toate cele. Annie cîștiga de fiecare dată. Întotdeauna își alegea ruta cea mai complicată, fie Deadquin's Peak sau Stonies. Alegea să coboare panta, în toiul nopții pe timp de furtună, pe zăpadă umedă și pe cele mai lungi schiuri, iar eu n-aveam nici o șansă.

Sejer se uită la el fără să înțeleagă nimic și dădu din cap. Turnă Cola în două cani de plastic, apoi se așează din nou.

– Îl cunoști pe Knut Jensvoll?

– Antrenorul? Știu cine e. Mergeam cu Annie la meciuri cîteodată.

– Ți-a plăcut de el?

Ridică din umeri.

– Nu era tocmai un tip în regulă, poate?

– Se ținea cam mult după fete, cred.

– Și după Annie?

– Glumești!

– În nici un caz. Te întreb doar.

– N-a îndrăznit. Nu s-a lăsat ademenită.

– Așadar era dură?

– Da.

– Dar nu pot să înțeleg, Halvor. Dădu cana de plastic la o parte și se aplecă peste masă. Toată lumea vorbește frumos despre Annie, de cît de puternică, de sportivă și de integră era. Prea puțin preocupată de felul cum arăta, aproape de neatins. „Nu se lăsa ademenită.“ Dar totuși a plecat cu cineva pînă departe în pădure și pînă la marginea apei. Se pare că de bunăvoie. Și apoi – a coborît vocea – s-a lăsat ucisă.

Halvor se uită îngrozit la el, ca și cum i s-ar fi arătat absurdul în toată oroarea lui.

– Cineva trebuie să fi avut putere asupra ei.

– Dar era cineva care avea putere asupra lui Annie?

– Nimeni cunoscut mie. Și în nici un caz eu.

Sejer bău din Cola.

– Al naibii că n-a lăsat nimic în urma ei. Un jurnal, de exemplu.

Halvor își băgă nasul în cană și bău din ea mai mult timp.

– Dar se poate să fie așa? continuă Sejer. Se poate să fi avut cineva o asemenea influență asupra ei? Cineva pe care nu îndrăzneam să-l sfideze? Se poate ca Annie să fi fost implicată în ceva periculos, despre care nu trebuia să se afle? Se poate să o fi presat cineva în vreo privință?

– Annie era în regulă. Nu cred să fi făcut vreo prostie.

– Se pot face o mulțime de prostii și totuși să fii în regulă, spuse Sejer gânditor. O singură faptă nu spune multe despre un om.

Halvor reținu exact acele cuvinte și le păstră pentru el.

– Există droguri prin satul vostru?

– Da, normal. Au existat de ani de zile. Apare și poliția la anumite intervale și face câte o razie prin localul din centru. Dar nu are nici o legătură cu asta. Annie n-a pus niciodată piciorul acolo. Din când în când își mai făcea cumpărăturile la chioșcul de alături.

– Halvor, spuse Sejer pe un ton serios, Annie era o fată liniștită, retrasă, căreia îi plăcea să-și conducă propria viață. Dar gîndește-te: crezi că îi era frică de ceva?

– Nu tocmai frică. Dar era... închisă. Uneori chiar nervoasă, alteori resemnată. Dar am văzut-o și atunci când îi era frică. Nu că ar avea vreo legătură cu asta, dar îmi aduc bine aminte. Uită de el și începu să povestească foarte serios. Mama, tatăl și cu Sølvi erau la Trondheim, unde fetele au o mătușă. Eu și Annie eram singuri acasă. Urma să dorm la ea. Asta era astă primăvară. Mai întâi am mers cu bicicletele și apoi am stat pînă noaptea tîrziu și

am ascultat CD-uri. Era destul de cald, așa că ne-am hotărât să dormim în cort, în grădina. Am pregătit totul și am mers să ne spălăm pe dinți. Eu m-am culcat primul. Annie a venit după aceea, stătea ghemuită și desfăcea sacul de dormit. Acolo era o viperă. Un șarpe mare, negru, încolăcit în sacul ei de dormit. Ne-am năpustit afară din cort, și eu am mers după vecinul care locuiește pe partea cealaltă a străzii. El spunea că șarpele se urcase în sacul de dormit ca să se încălzească și a reușit să-l omoare, în final. Lui Annie i-a fost atât de frică încât a vomitat. De atunci, tot timpul trebuia să-i scutur sacul de dormit când mergeam cu corturile în excursie.

– O viperă în sacul de dormit? Sejer se îngrozi amintindu-și de propriile excursii cu cortul din tinerețea îndepărtată.

– E plin de șerpi pe dealul Fagerlund, e teren stîncos acolo. Noi întindem untură și așa mai alungăm o parte dintre ei.

– Untură? De ce?

– Mănincă din ea pînă cînd cad în amorteală. Atunci poți să-i culegi și cu mîna.

– În plus mai aveți și șarpele-monstru de pe fundul fiordului, nu?

Sejer zîmbi.

– Exact, răspunse Halvor dînd și din cap. L-am văzut și eu. Se arată numai o dată, în anumite condiții de vînt. De fapt, este o stîncă aflată cu mult sub suprafața apei, iar atunci cînd vîntul își schimbă direcția și bate înspre larg, apa spumegă puternic de trei-patru ori. Apoi se liniștește. E înfricoșător. Toată lumea știe ce e, dar dacă ești singur prin acele locuri, nu te poți îndoi nici o clipă că se poate ridica ceva din adîncuri. Prima oară cînd l-am văzut, am vislit ca un nebun fără să privesc înapoi nici măcar o dată.

– Dar nu există nici un suflet pe lume care să-i fi dorit vreun rău lui Annie?

– Nici unul, răspunse el ferm. M-am tot gândit la ce s-a întâmplat și nu înțeleg nimic. Trebuie să fi fost un nebun.

„Da, se gândi Sejer, se prea poate să fi fost un nebun.“ Îl conduse pe Halvor înapoi acasă. Duse mașina chiar pînă la trepte.

– Trebuie să te trezești devreme mîine, spuse el prietenește. S-a făcut cam tîrziu.

– Nu e nici o problemă.

Halvor îl plăcu și nu prea. Era complicat.

Sări din mașină, închise ușa cu grijă, sperînd ca bunica să fi adormit. Ca să fie sigur, aruncă o privire prin ușa întredeschisă și auzi că sforăia. Apoi se așeză din nou în fața monitorului și continua de unde rămăsese. Își amintea în permanență lucruri noi, pînă și faptul că Annie avusese o pisică cu ceva timp în urmă, și pe care au găsit-o sub un nămete de zăpadă, turtită precum o pizza. Tastă numele „Baghera“. Nu se întîmplă nimic. Dar nici nu se aștepta să se întîmple. Vedea acest proces ca pe unul de durată, dar totuși se gaseau și alte posibilități. Undeva, într-un colț al minții, răsărea gîndul de a rezolva problema într-un mod mai simplu. Dar încă nu-și pierduse curajul. În plus, asta ar fi însemnat să trișeze. Dacă reușea să afle codul de unul singur era, după părerea lui, o infracțiune mai mică. Se scărpină pe ceafă, iar apoi scrise „Top Secret“, în spațiul negru. Ca să fie sigur. Imediat după aceea scrise și „Annie Holland“ de la stînga la dreapta și invers, asta pentru că își dădu brusc seama că nu încercase cea mai simplă și mai apropiată posibilitate, pe care bineînțeles că Annie nu o folosisese, așa cum nu folosisese nici *Access denied*. S-a dat puțin mai în spate, s-a întins ușor, din nou cu mîna la ceafă. Simțea niște înțepături, ca și cum avea ceva pe ceafă care-l irita. Nu avea nimic, dar sentimentul persista. Uimit, se întoarce și se uită pe fereastră. Din impuls, se ridică și trase perdelele. Avea un sentiment intens că cineva îl urmărea și asta îl sperie. Stinse repede lumina. Afară se auzeau vag niște pași, ca și cum cineva

încerca să fugă fără să se facă simțit. Se uita printr-o crăpătură din perdea, dar nu văzu pe nimeni. Știa totuși că fusese cineva acolo, percepea asta cu întreaga lui ființă, ca o certitudine incontestabilă, aproape fizică. Închise calculatorul, aruncă hainele de pe el și se strecură sub plapumă. Stătea acolo, tăcut precum un șoarece și asculta. Se făcuse o liniște ca de mormînt, nu se auzea nici măcar foșnetul copacilor de-afară. Dar apoi, după cîteva minute, auzi o mașină pornind.

*

Knut Jensvoll nu auzi mașina pentru că era ocupat cu o bormașină electrică. Urma să pună niște rafturi pe care să usuce pantofii sport umezi, după antrenamente. Cînd făcu o pauză auzi soneria de la ușă. Se uita repede pe fereastră și-l zări pe Sejer, care stătea impunător pe treapta superioară. Se gîndise că s-ar putea să vină. Stătu o clipă, ca să-și revină, după care își aranjă hainele și bretonul. Trecuse deja printr-o serie de întrebări, în gînd. Se simțea pregătît.

Un singur lucru nu-i dădea pace lui Jensvoll. Dacă aflaseră de viol. De altfel, era și motivul pentru care veniseră. Un criminal rămîne tot criminal. Era un sistem pe care-l cunoștea destul de bine. Afișa deodată o figură îngrijorată și se gîndi că ar putea să-i pună pe gînduri, așa că se adună și încerca, în schimb, să zimbească. Apoi își aminti că Annie murise și reafîșa aceeași figură.

– Poliția. Putem intra?

Jensvoll le făcu semn că da.

– Merg doar să închid ușa de la spălătorie. Le făcu semn să intre, disparu pentru o clipă, apoi reveni. Îl privi îngrijorat pe Skarre, în timp ce acesta își scotea caietul de notițe din geacă. Jensvoll era mai bătrîn decît crezuseră, se apropia sigur de cincizeci de ani și era într-o formă excelentă. Parea să aibă kilogramele bine

distribuite, un corp puternic, sănătos și bine întreținut, o culoare vie în obraji, o coamă de păr roșu și o mustață îngrijită.

– Presupun că e legat de Annie? întrebă el.

Sejer îi confirmă.

– Niciodată n-am fost mai îngrozit ca acum. Am cunoscut-o foarte bine, cred că pot să declar asta. Dar nu mai era în club de ceva timp. De altfel, a fost o tragedie, căci nimeni n-a mai putut să o înlocuiască. Acum avem o fată speriată în poartă, care are tendința să se arunce la pământ când vine mingea. Dar măcar umple și ea jumătate din poartă.

Se opri din vorbă și roși.

– Da, într-adevăr, e o tragedie, spuse Sejer, mai aspru decât ar fi dorit. De când n-ați mai văzut-o?

– După cum v-am spus, nu mai activa în club. De toamna trecută. Din noiembrie, cred.

Se uită în ochii lui Sejer.

– Scuzați-mă, dar mi se pare ciudat. Locuiește la două sute de metri mai sus de dumneavoastră, nu?

– Da, nu, am mai trecut de câteva ori pe lângă ea, cu mașina. Am crezut că întrebați când am avut ultima oară de-a face cu ea. Adică la antrenamente. Dar de văzut, am mai văzut-o, bineînțeles. În centru, poate prin magazine.

– Atunci vă întreb altfel: când ați văzut-o pe Annie ultima oară? Jensvoll se gândi puțin.

– Nici nu știu dacă reușesc să-mi amintesc. A trecut ceva timp.

– Nu ne grăbim.

– Acum vreo două-trei săptămîni, poate. La poștă, cred.

– Ați vorbit?

– Doar ne-am salutat. Nu mai era așa de vorbăreată.

– De ce a încetat să mai fie portar?

Ridică din umeri.

– Mă tem că am insistat cam mult să o fac să se răzgîndească, dar fără folos. Era plictisită. Nu am crezut-o, dar astea au fost

spusele ei. Voia, în schimb, să alerge. Și asta și făcea, seara și dimineața. De multe ori treceam cu mașina pe lângă ea, jos în vale. Alerga cu viteză maximă, cu picioarele ei lungi, încălțată cu pantofi de sport scumpi. Holland nu se zgîrcea cînd era vorba de fată.

Jensvoll se aștepta ca ei să atingă subiectul, nu-și făcea iluzii că ar putea scăpa.

– Locuiți singur?

– Am divorțat cu ceva timp în urmă. Soția a luat copiii cu ea și a plecat. Acum sînt singur și mă simt bine. Nu prea mai am mult timp liber după ce termin cu munca și cu antrenamentul. Am și o echipă de băieți, iar eu joc și în echipa Old Boys. Sînt plecat cam doisprezece ore din douăzeci și patru.

– N-ați crezut-o atunci cînd v-a spus că era plictisită. Care credeți că a fost adevăratul motiv?

– Nu pot să-mi dau seama. Dar avea prieten și asta cere timp. El nu era deloc athletic, un slăbănog, cu picioare subțiri. Palid și fragil ca o păstaie. A venit la meciuri de cîteva ori, stătea ca un băț pe banca din față, fără să scoată un sunet. Urmărea mingea, dintr-o parte în alta, fără oprire. Cînd plecau, nici măcar nu-i lua el rucsacul. Nu era pentru ea. Era mai puternică decît unul ca ăsta.

– Dar mai erau încă împreună.

– Nu mai spuneți? Da, fiecare cu gusturile lui.

Sejer privea în jos și se gîndea la ale lui.

– Rutina mă obligă să vă întreb: unde ați fost luna trecută, între 11.00 și 14.00?

– Luni? Vreți să spuneți, în ziua aceea? La serviciu, bineînțeles.

– Și asta se poate confirma la depozit?

– Merg mult cu mașina la acea oră. Livrăm marfa la domiciliu.

– Așadar erați în mașină? Singur?

– În mare parte, eram în mașină. Am dus două dulapuri de haine la o vilă din Rødtangen, o pot confirma și cei de acolo.

– La ce oră erați acolo?

– Între unu și două, poate.

– Mai precis, domnule Jensvoll.

– Mda, era mai degrabă două.

Sejer făcu un calcul în minte.

– Și orele de dinainte?

– Am tot mers pe ici, pe colo. Am dormit mai mult. Și mi-am luat o jumătate de oră pentru solar. Sîntem stăpîinii timpului nostru, practic. De multe ori lucrez peste program și nu sînt plătit pentru asta. Așadar, nu am conștiința încărcată. Chiar și șeful are tendința să...

– Unde ați fost, domnule Jensvoll?

– Am întîrziat în ziua aceea, își dresă el glasul. Am ieșit cu cineva în oraș duminică. E o prostie, firește, să ieși duminică seara în oraș cînd trebuie să te trezești a doua zi, dar așa a fost. Am venit pe la unu și jumătate noaptea, cam așa.

– Cu cine erați?

– Un amic. Erik Fritzner.

– Fritzner? Vecinul lui Annie?

– Da.

– Așa?

Sejer dădu din cap, privindu-l pe antrenor, cu bretonul lui buclat și cu fața bronzată.

– Credeți că Annie era o fată atrăgătoare?

Jensvoll înțelese aluzia.

– Ce fel de întrebare mai e și asta?

– Răspundeți, vă rog.

– Bineînțeles. Ați văzut cu siguranță poze.

– Da, am văzut, răspunse Sejer. Nu era numai frumoasa fizic, dar destul de dezvoltată pentru vîrsta ei. Mai matură decît majoritatea adolescentelor, într-un fel. Sînteți de acord cu mine?

– Da, într-o oarecare măsură. Pe mine mă preocupau mai mult abilitățile ei în poartă.

– Bineînțeles, mi se pare normal. Dar altfel? Aveați vreodată conflicte cu fetele?

– Ce fel de conflicte?

– Va întreb dacă ați avut conflicte, spuse Sejer pe un ton calculat. De orice fel.

– Da, am avut, firește. Adolescente sînt firi explozive. Dar era vorba de chestiuni obișnuite. Nici una nu voia să o înlocuiască pe Annie, nici una nu voia să stea pe bancă. Perioade de chicoteli interminabile. Iubiți prin tribune.

– Dar cu Annie?

– Da, ce-i cu ea?

– Ați avut vreodată conflicte cu Annie?

Își împreună brațele, dînd totodată din cap.

– Da, am avut. În ziua în care a sunat să spună că se retrage. Am pronunțat cîteva cuvinte disperate de la care ar fi trebuit să mă abțin. Poate că a luat asta drept un compliment, cine știe. A încheiat convorbirea, a închis receptorul și în ziua următoare a predat costumul. Nimic mai mult.

– Și a fost singura dată cînd ați avut o neînțelegere?

– Da, așa e. Singura.

Sejer se uită la el și îi făcu un semn lui Skarre. Conversația se încheiase. Se îndreptă spre ușa, Jensvoll îi conduse și un fel de frustrare ascunsă părea pe punctul să izbucnească.

– Sincer vorbind, spuse el iritat, în clipa în care Sejer deschise ușa, de ce vă prefaceți că nu mi-ați scotocit prin cazier? Credeți că nu am atîta imaginație încît să-mi dau seama că e primul lucru pe care-l faceți? Și că de aceea sinteți aici? Știu cum gîndiți.

Sejer se întoarse și-l privi.

– Aveți cea mai vagă idee ce se va întîmpla cu echipa mea dacă povestea asta se va răspîndi prin sat? Fetele vor fi închise în camerele lor. Toată echipa de atletism se va nărui precum o casă dărăpănată și atîția ani de muncă vor fi reduși la zero! Își ridica

tonul vocii pe măsură ce vorbea. Și dacă este un lucru de care satul are nevoie, ăla este echipa de handbal. Restul stau prin baruri și își cumpără droguri. Este de fapt singura alternativă. Doar ca să știți ce veți provoca dacă răspîndiți ceea ce știți. În plus, asta a fost acum unsprezece ani!

– N-am spus nici măcar un cuvînt legat de asta, îi răspunse Sejer calm. Și dacă vă veți mai tempera vocea, probabil că oamenii n-o să afle.

Jensvoll se calmă și roși. Se retrase instantaneu în hol, iar Skarre închise ușa după el.

– Dumnezeuule, zise acesta. O mină de teren cu păr și mustață.

– Dacă am fi avut destui oameni, spuse Sejer dur, l-aș fi aranjat puțin.

– De ce?

Skarre se uita nedumerit la el.

– Doar ca să fiu urîcios, probabil.

Fritzner stătea întins pe spate în iolă și lua cîte o gură din berea Hansa Premium. După fiecare înghițitură trăgea cîte un fum din țigară, în timp ce creierul îi era complet absorbit de lectura cărții pe care o sprijinea de genunchi. Un val de bere și de nicotina i se infiltra în sînge. După o clipă, lăsă berea deoparte și merse la fereastră. De acolo putea vedea fereastra camerei lui Annie. Perdelele erau trase chiar dacă era doar amiază, ca și cum camera ei n-ar mai fi fost o cameră obișnuită, ci un loc sfînt în care nimeni nu mai avea voie să se uite. Se vedea o lumină slabă de la o veioză. „Poate cea de pe birou“, se gîndi el. Apoi se uita spre drum și văzu mașina poliției parcată în dreptul casuțelor poștale. Tinărul ofițer cu părul creț venea spre case. Probabil mergea la familia Holland ca să le mai dea detalii.

Nu părea să fie foarte serios. Mergea cu pași lenți, cu fața spre cer, o figură subțire cu niște cîrlionți mari, sigur în ciuda regulamentului de serviciu. Deodată se întoarse la stînga și merse spre

curtea lui. Fritzner se încrunță. Se uita automat spre stradă ca să vadă dacă vizita aceasta fusese înregistrată de către vecini. Fusese. Isaksen era în curte și aduna frunze.

Skarre salută, intră și merse spre fereastră, exact cum făcuse și el.

– Vă puteți uita în camera lui Annie de aici, constată el.

– Da, am să mă uit.

Fritzner continuă.

– De fapt sînt un nenorocit bătrîn. Stăteam adeseori, mă holbam și salivam, în speranța că văd ceva. Dar nu era genul care să se expună. Întîi își trăgea perdelele, și apoi își dădea puloverul jos. Puteam să-i văd silueta dacă aprindea lumina din tavan și perdeaua nu avea prea multe falduri. Nu era rău nici atît. Nu-și putu reține un zîmbet la vederea expresiei lui Skarre. Să fiu sincer, continuă el, așa ar trebui să fim cu toții. N-am avut nici un chef să mă însor. Dar totuși mi-ar fi plăcut să am un copil sau doi, așa, ca să las și eu ceva în urmă. Și mai ales cu Annie. Era o femeie care-ți stîrnea poftă de reproducere, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Skarre nu-i răspunse încă. Stătea și mesteca o sămînță de susan rămasă printre masele.

– Înaltă și suplă, cu umerii lați, picioarele lungi. Agera la minte. Frumoasă precum o zîină din pădurea Finn. Cu alte cuvinte, un bagaj genetic de primă clasă.

– Dar era doar o adolescentă.

– Au timp să mai crească.

– Da, dar poate nu și Annie, completă el scurt.

– Serios vorbind, reluă, mă apropii de cincizeci de ani și am la fel de multe fantezii ca alți bărbați. Sînt și singur, pe deasupra. Dar cînd ești burlac, trebuie să ai unele privilegii, nu credeți? Nu stă nimeni în bucatărie, la cratița, în timp ce eu mă uit după femei. Dacă ați fi locuit vizavi de Annie, nu v-ați fi aruncat și

dumneavoastră o privire în casă din cînd în cînd? Doar nu e o crimă, nu?

– Nu, nu e.

Skarre studie iola și jumătatea de bere de pe margine. Începu să analizeze dacă era destul de mare ca să...

– Ați găsit ceva? întreba Fritzner curios.

– Bineînțeles. Avem martori muți. Știți, o sumedenie de lucruri peste tot. Cu toții lasă cîte ceva în urmă.

Skarre se uita la Fritzner în timp ce spunea asta. Barbatul stătea cu o mîină în buzunar, iar prin material se vedea cum își strînge pumnul.

– Înțeleg. Știți probabil că avem și un idiot în sat?

– Poftim?

– Un bolnav mintal care locuiește cu tatăl său pe strada dinspre Kollen. El are, se pare, un interes deosebit pentru femei.

– Raymond Låke. Da, îl știm. Dar nu e bolnav mintal.

– A, nu, nu e?

– Are doar un cromozom în plus.

– Aș spune mai degrabă că are ceva în minus, dacă m-ai întreba pe mine.

Skarre clătină din cap și se uită din nou spre fereastra acoperită a casei familiei Holland.

– De ce credeți că se bagă o viperă într-un sac de dormit?

Fritzner făcu ochii cît cepele.

– Dumnezeuule, cîte știți! Și eu m-am întrebat același lucru. Chiar uitasem, dar a fost o dramă, pe cuvînt. Și ce adăpost de hibernat, nu-i așa? Din acela cu puf, cum sînt sacii de dormit de la Ajungilak. Stateam aici în iolă cu un whisky, cînd a sunat la ușă prietenul ei. Văzuseră că era lumină înăuntru. Annie statea într-un colț al camerei de zi, albă ca varul. Arăta destul de rezistentă, dar nu și atunci. Arăta într-adevăr speriată.

– Cum ați reușit să-l scoateți? întreba Skarre curios.

– Dragul meu, dar a fost o nimica toată. Cu galeata mea. Mai întâi am făcut o gaură în fundul galeții cu o sulită, cam de mărimea unei monede. Am intrat în cort. Nu mai era în sac, se strecurase într-un colț și se încolăcise acolo. Era uriaș. Am aruncat galeata deasupra lui și am pus piciorul peste ea. Prin gaură am dat cu spray Baygon.

– Ce e ala?

– Un insecticid foarte toxic. Nu se vinde în magazine. Șarpele a murit pe loc.

– Atunci de unde aveți acces la așa ceva?

– Lucrez la Anticimex. Pentru distrugerea viețuitoarelor dăunătoare. Muște, gândaci sau orice fel de insecte.

– Aha? Și apoi?

– Și apoi prietenul ei a adus un cuțit, am tăiat porcăria aia în două, am pus-o într-o pungă și l-am aruncat în coșul meu de gunoi. Chiar îmi era mila de Annie. Nici n-a îndrăznit să doarmă în patul ei în seara aceea. Dădu din cap la reamintirea acelui moment. Dar n-ați venit aici ca să vorbim de cariera mea de Superman, nu-i așa? De ce-ați venit de fapt?

– Păi, spuse Skarre, îndepărtând un cîrlionț de pe frunte... Șeful spune că trebuie să luăm întotdeauna de două ori pulsul.

– Așa vasăzică? Ei bine, pulsul meu e destul de stabil. Dar încă nu pot să concep faptul că cineva i-a luat viața lui Annie. O fată cu totul obișnuită. Aici, în acest sat, pe strada asta. Nici familia ei nu poate să conceapă acest lucru. De acum o să-i păstreze camera neatinsă ani de zile, exact ca în clipa cînd a părăsit-o. Am mai auzit asta. Crezi că poate fi vorba de o dorință ascunsă că ar putea să reapară la un moment dat?

– Poate. Veți merge la înmormîntare?

– Toți din sat vin. Așa se întîmpla cînd stai într-un loc mic. Nu-ți ajută să faci ceva în secret. Oamenii simt că e dreptul lor să participe. E o chestiune reciprocă. Imposibil să ții un secret.

– Poate că e un avantaj pentru noi, spuse Skarre, dacă ucigașul e de prin aceste locuri.

Fritzner merse pînă la iolă, luă sticla și o goli.

– Credeți că e de pe-aici?

– Să zicem că sperăm.

– Eu nu prea sper. Dar dacă e așa, sper să-l prindeți cît mai repede. Probabil că toate cele douăzeci de case de pe stradă au înregistrat faptul că ai venit la mine. Pentru a doua oară spuse lucrul acesta.

– Vă deranjează?

– Bineînțeles. Vreau să continui să locuiesc aici.

– Dar nu e nici un motiv să nu o faceți.

– Vom vedea. Fiind burlac, sînt mai expus.

– De ce?

– Nu li se pare normal ca un bărbat să nu aibă o femeie. Se așteaptă ca fiecare să-și găsească o femeie, mai ales cînd se apropie de patruzeci de ani. Dacă nu se întîmplă, atunci trebuie să existe un motiv.

– Acum cred că deveniți paranoic.

– Nu știți cum e să locuiești așa de îngrămadit. Vor veni zile grele de-acum încolo pentru foarte mulți dintre noi.

– Vă gîndiți la cineva anume?

– Într-un fel, da.

– Jensvoll, de exemplu?

Nu răspunse. Stătu și se gîndi puțin. Se uită cu coada ochiului la Skarre și păru că ia brusc o decizie. Își scoase o mîna din buzunar, în care ținea ceva.

– Voiam doar să-ți arăt asta.

Skarre se uită la el. Părea să fie un elastic de păr, îmbrăcat în material albastru și cu perluțe pe el.

– E al lui Annie, spuse Fritzner, privindu-l fix. L-am găsit în mașină. Pe jos, în față, între scaun și ușă. Am dus-o cu mașina

în centru cam acum o săptămînă. Elasticul a rămas de atunci la mine.

– Și de ce vreți să mi-l dați mie?

Oftă.

– Puteam să tac, nu? Să-l fi ars în șemineu, fără să spun măcar o vorbă. Vreau să vă arăt că joc cu cărțile pe masă.

– Nu m-am gîndit nici o clipă că ați juca altfel, spuse Skarre.

Fritzner zîmbi.

– Credeți că-s prost?

– Posibil, răspunse Skarre și îi întoarse zîmbetul. Poate că încercați să mă păcăliți. Poate că aveți o tactică atît de bună încît această confesiune înduioșătoare nu e decît o înscenare. Iau cu mine elasticul. Și o să vă am în vedere mai mult ca înainte.

Fritzner pîli. Skarre nu se putu abține să nu rîdă.

– De unde ați luat numele ăsta pe care l-ați pus pe barcă? întrebă el curios, uitîndu-se la iolă. E un nume bizar pentru o barcă: *Narco Traficante*?

– Din impuls.

Încercă să-și revină după acest episod.

– Dar e un nume cu rezonanță, nu credeți?

Se uită îngrijorat spre tînărul ofițer.

– Ați fost vreodată cu barca în larg?

– Niciodată, recunosc acestă. Am un al naibii rău de mare.

*

Procurorul decisese. Annie Holland trebuia să fie înmormîntată, iar Eddie se uita la ceas văzînd că trecuseră mai mult de o zi și o noapte de la prima lopată cu pămînt uscat căzută peste sicriu. Pămînt peste Annie. Plin de crenguțe, pietre și viermi. În buzunar avea o hîrtie mototolită, cîteva cuvinte pe care ar fi vrut să le citească, stînd lingă sicriu, după predică. Faptul că n-a putut decît

să stea nemișcat, plîngînd cu suspine, o să-l marcheze pentru tot restul vieții.

– Mă gîndesc dacă nu cumva Sølvi are o problemă, spuse el, ducînd vîrfurile degetului la frunte, după care se rîzgîndi și-l duse la timp. Asta nu se vede la scanner, dar este acolo. A învățat ce era de învățat pe lumea asta, dar e puțin mai înceată. Poate că privește lucrurile dintr-o singură perspectivă. Dar să nu vorbiți cu Ada despre asta, continuă el.

– Neagă acest lucru? întrebă Sejer.

– Spune că, din moment ce nu se vede nimic, n-ar putea să fie vreo problemă. Oamenii sînt doar diferiți, mai spune ea.

Sejer îl chemă la birou. Era cufundat încă în întuneric.

– Trebuie să vă întreb ceva, spuse Sejer cu grijă. Dacă Annie s-ar fi întîlnit cu Axel Bjørk pe drum, ar fi urcat în mașina lui?

Întrebarea îl lăsă cu gura căscată de uimire.

– E cel mai monstruos gînd pe care l-aș fi putut auzi vreodată, răspunse acesta.

– A avut loc o crimă monstruoasă. Puteți doar să-mi răspundeți la întrebare? Nu-i cunosc pe acești oameni, cum de altfel nici pe dumneata, și privesc asta ca pe un avantaj.

– Tatăl lui Sølvi, repetă el gînditor. Da, poate. Au fost pe la el de vreo două, trei ori, deci îl cunoștea. Ar fi urcat în mașină dacă ar fi invitat-o. De ce să nu urce?

– Ce fel de relație aveți cu el?

– Nici un fel de relație.

– Dar ați vorbit cu el?

– Puțin. Ada îl ținea mereu la ușă. Sustinea că încearcă să intre cu forța.

– Și dumneavoastră ce credeți?

Se răsuci în scaun, ca și cum slăbiciunea lui ar fi devenit neplăcut de vizibilă.

– Era stupid. Nu avea ce să strice între noi. Voia doar să o vadă pe Sølvi din cînd în cînd. Acum n-a mai ramas cu nimic. Și-a pierdut și slujba.

– Dar Sølvi? I-ar plăcea să-l viziteze?

– Mă tem că Ada i-a distrus cheful. Poate fi destul de dură. Bjørk a și renunțat. L-am văzut însă la înmormîntare. Acolo a reușit să o zărească. Nu e ușor să te opui Adei, înțelegeți, spuse el din suflet. Asta nu înseamnă că îmi este frică sau ceva de genul asta, rîse ironic. Dar își iese din fire. Nu e ușor de explicat. Își iese complet din fire și eu nu o suport.

Nu tăcu nici o clipă, iar Sejer stătea liniștit și aștepta, încercînd să-și imagineze jocul complex dintre acești oameni. Cum mii de fire se împletiseră de-a lungul timpului și țesuseră o plasă dură și deasă, în care oamenii deveneau captivi. Mecanismul din spatele acestui proces îl fascina, ca și împotrivirea omului de a lua cuțitul și de a se elibera, deși tînjește după libertate. Era evident că Holland voia să iasă din plasa Adei, dar erau mii de lucruri mărunte care îl rețineau. Făcuse o alegere și trebuia să rămînă prins în plasa ei lipicioasă pentru tot restul vieții. Decizia crease o atitudine de supunere în întreaga lui ființă.

– Nu aveți nimic nou? întrebă el după scurt timp.

– Din pacate, nu, răspunse Sejer. Tot ce avem sînt o mulțime de oameni care vorbesc frumos și cu căldură despre Annie. Datele tehnice sînt puține și nu ne-au dat nici un indiciu. N-ar exista nici un motiv plauzibil. Annie nu a fost abuzată sexual, nici maltratată. Nu s-a observat nimic deosebit în apropierea dealului Kollen în acea zi, iar cei care au trecut prin zonă cu mașina s-au prezentat la noi și au fost cercetați. Aici ne confruntăm cu o excepție, dar mașina a fost, de altfel, atît de vag descrisă, încît nu ne ajută cu nimic. Motociclistul de la magazinul Horgen pare să fi intrat în pămînt. Poate că a fost un turist în trecere. Nimeni n-a văzut numărul de înmatriculare, poate că era străin. Am căutat rucsacul ei cu scafandri, dar nu l-am găsit, de aceea ne gîndim că trebuie să fie

încă în posesia autorului. Dar nu avem nici un mandat de arestare și, prin urmare, nici nu putem să cercetăm pe nimeni. Nici nu avem o teorie concretă. Avem atît de puține dovezi încît ajungem să facem speculații. Se poate, de exemplu, ca Annie să fi aflat informații delicate, poate doar din întîmplare, iar cineva a omorît-o ca să se asigure de tăcerea ei. În acest caz, acele informații trebuie să fi fost compromițătoare, dacă s-a ajuns la omor. Era dezbrăcată, dar neatinsă, și asta poate însemna că ucigașul a vrut să ne conducă spre o teorie a unui abuz sexual, probabil pentru a ne distra atenția de la adevăratul motiv. De aceea, conchise el, ne preocupă trecutul fetei.

Se opri și se scarpină în podul palmei, unde avea o pată roșie de mărimea unei monede de douăzeci de coroane.

– Sînteți unul dintre cei care au cunoscut-o cel mai bine. Și cred că v-ați făcut mii de gînduri. Trebuie să vă mai întreb o dată dacă a fost ceva în trecutul lui Annie, orice: trăiri, cunoștințe, declarații, impresii care v-au surprins. Nu vă gîndiți la ceva anume. Amintiți-vă dacă v-a uimit ceva. Găsiți și cel mai mărunt lucru, chiar dacă vi s-ar părea neînsemnat, atîta vreme cît v-a marcat. Vreo reacție neașteptată. Replici, aluzii, fapte. Annie trecea printr-o fază de schimbare a comportamentului. Am impresia că era mai mult decît simpla pubertate. Sînteți de acord cu mine?

– Ada spune că...

– Dar dumneavoastră ce spuneți?

Sejer se uita în ochii lui.

– L-a respins pe Halvor, n-a mai jucat ca portar și apoi s-a închis în ea. S-a întîmplat ceva neobișnuit în perioada aceea?

– Ați vorbit cu Jensvoll?

– Da, am vorbit.

– Da, păi, auzisem niște zvonuri, dar poate că nu a fost așa. Circulă cam multe zvonuri pe la noi, adăugă el, puțin stîmjenit și roșu în obraji.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Annie mi-a menționat doar, odată, că ar fi fost închis. Cu mult timp în urmă. Nu știu pentru ce.

– Annie știa?

– Deci *a fost* închis?

– Da, așa e, a fost. Dar nu credeam că se știe. Îi verificăm pe toți apropiații lui Annie dacă au alibi sau alte asemenea lucruri. Am vorbit cu mai mult de trei sute de oameni. Dar, din păcate, n-am remarcat pe nimeni ca suspect.

– Pe strada dinspre Kollen locuiește un bărbat, mormăi Holland, nu tocmai în regulă. Am auzit că s-a mai dat la fete.

– Am vorbit și cu el, spuse Sejer răbdător. El a găsit-o pe Annie.

– Da, și atunci?

– Are alibi.

– Doar să fie cineva de încredere.

Sejer se gândi la Ragnhild și evita să-i spună lui Holland că alibiul lui era un copil de șase ani.

– De ce credeți că a încetat să mai aibă grija de copii?

– Cred că se maturizase pentru asta.

– Dar am înțeles că era preocupată în mod special de copii. De aceea mi se pare ciudat.

– Ani la rîndul n-a făcut altceva. Întii temele și apoi afară, pe străzi, ca să vadă dacă avea nevoie cineva să plimbe un cărucior. Și dacă era gălăgie pe stradă, apărea ea și făcea liniște și ordine. Săracul copil, cel care aruncase primul piatra, trebuia să fie așa de drăguț și să recunoască. Își primea iertarea și totul era frumos. Se pricepea să medieze conflicte. Avea autoritate și toți făceau cum spunea ea. Chiar și băieții.

– Fire diplomatică, altfel spus?

– Exact. Îi plăcea să aranjeze lucrurile. Nu suporta conflictele nesoluționate. Dacă era ceva cu Sølvi, de exemplu, întotdeauna găsea o soluție pentru noi. Era un fel de intermediar. Dar, într-un

fel... își pierduse interesul și pentru asta. Nu se mai implica la fel de mult ca înainte.

– De când? întreba Sejer.

– De toamna trecută.

– Ce s-a întâmplat toamna trecută?

– Asta am povestit deja. Nu mai voia să fie în club, nu mai voia să fie împreună cu oamenii în același fel ca înainte.

– Dar de ce?

– Nu știu, spuse el disperat. Va tot spun că nici eu nu înțeleg.

– Încercați să priviți mai departe de dumneavoastră și de familie. Dincolo de Halvor, de club și de problemele cu Axel Bjørk. S-a întâmplat ceva în sat în perioada aceea, care n-a avut neapărat legătură cu voi?

Holland dădu nervos din mâini.

– Da, într-un fel, dar n-are nici o legătură cu asta. Unul dintre copiii de care avea grijă a murit într-un accident tragic. Asta n-a îmbunătățit cu nimic lucrurile. Annie nu mai lua parte la nimic. Singurul lucru la care se gîndea era să-și ia pantofii sport și să alerge departe de casă, de stradă.

Sejer simți că inima îi bătea mai tare.

– Vreți să repetați ce-ați spus?

Își puse coatele pe masă.

– Unul dintre copiii de care avea deseori grijă a murit într-un accident. Se numea Eskil.

– S-a întâmplat în timp ce Annie era cu el?

– Nu, nu! Holland se uită îngrozit la el. Nu, sînteți nebun! Annie era foarte atentă cînd purta răspunderea pentru copiii altora. Nu-i scăpa nici o clipă din priviri.

– Cum s-a întâmplat?

– Acasă la ei. Avea puțin peste doi ani cînd s-a întâmplat. Annie a fost foarte afectată. Și noi toți, fiindcă îi cunoșteam.

– Și cînd s-a întâmplat?

– Toamna trecută, v-am mai spus. Atunci cînd a renunțat la toate. Se întîmplaseră atîtea atunci, nici un lucru bun pentru noi. Suna și Halvor, suna și Jensvoll. Bjørk insista mereu să o vadă pe Sølvi, iar cu Ada nu se mai putea sta în casă!

Tacu, iar apoi păru să-i fie rușine.

– Mai exact, cînd a avut loc decesul acela, domnule Holland?

– Cred că era în noiembrie. Nu-mi amintesc data.

– Dar s-a întîmplat înainte sau după ce n-a mai mers la club?

– Nu-mi amintesc.

– Atunci o să continuăm pînă cînd îți amintești. Ce fel de accident a fost?

– S-a înecat cu ceva. Stătea, se pare, singur în bucătărie și mîncă.

– De ce nu mi-ați povestit deloc despre asta?

Holland se uită la el, nemulțumit.

– Doar cercetați moartea lui Annie, șopti el.

– Da, cu asta mă ocup. Dar nu pot exclude nici un fel de detalii, e la fel de important.

Urma o pauză lungă. Holland transpira pe fruntea lui lată și își freca degetele neîncetat ca și cum nu le-ar mai fi simțit. O sumedenie de poze idioate îi apăreau în minte: poze cu Annie în salopetă roșie, purtînd o șapcă de absolvire¹, Annie în rochie de mireasa, Annie cu un nou-născut în brațe. Poze pe care nu le-ar mai putea face niciodată.

– Povestiți-mi despre Annie, despre felul cum a reacționat.

Holland se îndreptă în scaun și se gîndi.

– Nu-mi amintesc data, dar îmi amintesc ziua aceea, căci am dormit mai mult. Aveam zi liberă. Annie a întîrziat la autobuz și a venit mai devreme acasă pentru că nu se simțea prea bine. N-am

¹ Absolvenții de liceu norvegieni se numesc *russ* și poartă, timp de o luna înainte de examenele finale, astfel de salopete roșii, albastre sau negre, în funcție de profil. Culoarea roșie aparține profilului teoretic. (n.tr.)

îndrăznit să-i povestesc imediat ce a intrat. A mers și s-a culcat, spunea că vrea să doarmă puțin.

– Era bolnavă?

– Da, nu, n-a fost niciodată bolnavă. Doar ceva trecător. S-a trezit mai tirziu în după-amiaza aceea, iar eu stăteam în camera de zi, îngrozit. În final, am intrat la ea în cameră și m-am așezat pe marginea patului.

– Continuați.

– A înlemnit, spuse el gânditor. A rămas nemișcată și i s-a făcut frică. S-a întors doar și și-a tras plapuma peste cap. Mă gândesc ce s-ar putea spune la o asemenea veste? Zilele următoare nu prea mai știa de ea, suferea în tăcere. Ada a vrut să le ducă flori acasă, dar ea s-a opus. Nici la înmormintare n-a vrut să meargă.

– Dumneavoastră și soția ați fost?

– Da, am fost. Ada era îngrijorată că Annie nu voia, dar am încercat să-i explic faptul că e dur pentru un copil să meargă la înmormintare. Annie avea doar paisprezece ani. Copiii de aceea vîrstă nu știu cum să se poarte, ce să spună, nu-i așa?

– Hmm, mormăi Sejer. Dar a mers poate la mormînt mai tirziu?

– Da, sigur. A mers. De mai multe ori. Dar n-a mai intrat de atunci în casa părinților.

– Dar a vorbit totuși cu ei, nu? Dacă era un copil de care avea mereu grijă?

– Da, a vorbit. Avea multe în comun cu ei. Mai ales cu mama. De altfel, ea s-a mutat. S-au despărțit după un timp. E greu, desigur, să mai fie apropiați unul de celălalt după o asemenea tragedie. Trebuie, într-un fel, să o iei de la capăt. Nici unul nu poate să rămînă la fel.

Se pierduse în conversație și acum vorbea cu sine însuși, ca și cum celălalt nu mai era prezent.

– Doar Sølvi a rămas la fel. Ma uimește profund faptul că poate fi la fel după toate cele întîmplate. Dar are și un fel anume de a fi. Și trebuie să acceptăm copiii pe care îi avem, nu?

– Și Annie? întreabă Sejer precaut.

– Da, Annie, mormăi el. Annie n-a mai fost niciodată aceeași. Cred că o chinuia gândul că o să murim cu toții. Îmi aduc aminte de cînd eram eu mic și mama murise. A fost cel mai rău lucru de pe lume. Nu faptul că a murit și că a plecat definitiv. Ci faptul că și eu voi muri. Și tata, și toți cunoscuii.

Avea ochii pierduți, iar Sejer stătea cu ambele mîini pe birou și îl asculta cu răbdare.

– Avem mai multe de discutat, domnule Holland, concluziona el. Dar este un lucru pe care trebuie să-l aflați mai întîi.

– Nu cred că sînt în stare să aud mai multe.

– Nu pot să vă ascund acest lucru. Nu mă lasă conștiința.

– Ce e?

– Vă aduceți aminte dacă Annie s-a plîns vreodată de dureri?

– Nu, nu s-a plîns decît înainte sa-i cumpăr pantofi sport cu amortizor de șoc. O dureau picioarele.

– Mă refer la dureri în regiunea abdominală.

Holland se uita la el, puțin nesigur.

– N-am auzit-o niciodată. Poate ca ar trebui să o întrebați pe Ada.

– Vă întreb pe dumneavoastră pentru că mi-am dat seama că erați cel mai apropiat de ea.

– Da, dar cît privește chestiunile acestea feminine, n-am auzit-o niciodată plîngîndu-se.

– Avea o tumoare la un ovar.

– Tumoare?

– Da, o tumoare cam de mărimea unui ou. Maligna. Se întin-sese pîna la ficat.

Holland rămase inert.

– Se înșală medicul, spuse el hotărît. Nu era nimeni mai sănatos decît Annie.

– Avea o tumoare maligna la ovar, repetă Sejer cu fermitate. S-ar fi îmbolnăvit în scurt timp. Erau foarte mari șanse ca boala să ducă la deces.

– Vreți să spuneți că ar fi murit oricum?

Vocea lui Holland devenise agresivă.

– Asta spune medicul legist.

– Deci să mă bucur că a scăpat de suferință?

Puse această întrebare aproape cu ură, iar o picătură de salivă ajunse pe fruntea lui Sejer.

Holland își ascunse fața între palme.

– Nu, nu, nu asta am vrut să spun, continuă Sejer cu o voce pe jumătate sufocată, dar pur și simplu nu înțeleg ce se întâmplă. Sint atît de multe lucruri pe care nu le înțeleg. Fie nu a descoperit nici ea boala, fie a inhibat durerile de bunăvoie, fără să consulte un medic. Acest fapt nu e înregistrat în jurnalul ei medical.

– De fapt nu este nimic în jurnalul ei medical. Niciodată n-a durut-o nimic. De-a lungul anilor n-a făcut decît cîteva vaccinuri și asta a fost tot.

– Mai este un lucru pe care aș vrea să-l faceți, continua Sejer. Aș vrea să vorbiți cu doamna Holland și să o rugați să vină la secție. Avem nevoie de amprentele dumneaei.

Holland zîmbi obosit și se lăsa pe spate, în scaun. Nu dormise de mult timp și nimic nu mai era la locul lui pentru el. Chipul inspectorului de poliție se mișcă ușor, ca și perdeaua de la fereastră, sau poate că era doar din cauza curențului, nu era sigur.

– Pe catarama curelei lui Annie am găsit două amprente. Una din ele era chiar a ei. Cealaltă poate fi a soției dumneavoastră. A povestit că de multe ori îi pregatea hainele dimineata și atunci se poate să fi lăsat ea amprenta pe cataramă. Dacă nu este a ei, atunci poate fi a autorului crimei. El a dezbrăcat-o, și atunci i-a atins și catarama.

Holland înțelese în final.

– Rugați-o pe soția dumatăle să vină cît de repede posibil. Să întrebe de Skarre.

– Eczema aceea a dumatăle, spuse Holland indicînd spre mîna lui. Am auzit că cenușa e bună.

– Cenușă?

– Să presari cenușă pe zona aceea. Cenușa e ceva nemaîntîlnit de curat. Conține săruri și minerale.

Sejer nu îi răspunse. Gîndurile lui Holland nu mai prindeau glas. Sejer îl lăsa cufundat în lumea lui. Era atîta liniște în camera încît puteau să o audă pe Annie.

*

Halvor mîncase crenvurști și varză fiartă la masa pliantă din bucătărie. Curată și apoi întinse o pătură peste bunica lui care moțăia pe canapea. Merse după aceea în cameră, trase perdelele și se așeză în fața monitorului. Așa își petrecea acum mare parte a timpului liber. Încercase cîteva dintre melodiile care îi plăceau lui Annie și tastase titluri și nume de artiști pe care îi găsise în teancul de CD-uri. Apoi încercă, neîncrezător, cu titluri de filme, căci nu era stilul ei să aleagă un cod de acces în felul acesta. Operațiunea părea aproape imposibilă. În plus, putea să schimbe acest cod pe parcurs, așa cum făceau serviciile de securitate cînd era vorba de operațiuni militare secrete. Ei foloseau coduri care se schimbau automat de mai multe ori pe secundă. Citise asta într-o revistă de la Ra Data. Un cod care se schimba în permanență era aproape imposibil de spart. Încercă să-și amintească ultima oară cînd își deschisese fiecare documentele și cînd le codificase după aceea. Se întîmplase cu mai multe luni în urmă, toamna. Îl cuprinsese un sentiment de disperare gîndindu-se la toate combinațiile care erau posibile cu cifrele, semnele și literele de pe tastatură. Dar era sigur că nu folosisese un cod fără o semnificație anume. Folosisese ceva care o marcase sau care îi era cunoscut și drag. Cunoștea și el o parte dintre lucrurile care îi fuseseră dragi și se hotărî să continue pînă cînd bunica strigă din camera de zi unde se odihnise de amiază. Atunci luă o pauză să-i facă o cafea și să-i ungă unt pe niște *lefse*¹

¹ Tip de turta dulce. (n.tr.)

sau să-i ducă vafe dacă aveau. De rușine, se uită și la televizor pentru un timp, ca să-i țină companie. Dar se întoarse în camera lui cît de repede putu după aceea. Bunica nu îi spusese nimic. Rămase treaz pînă la miezul nopții, apoi se strecură în pat și stinse lumina. Stătea în pat și asculta de fiecare dată, înainte să adoarmă. De multe ori nu putea să adoarmă deloc, și atunci se strecura în camera bunicii și lua un somnifer din sticluta ei. Nu mai auzi pași afară. În timp ce aștepta să adoarmă, se gîndi la Annie. Culoarea ei preferată era albastrul. Ciocolata care îi plăcea cel mai mult era Dove cu stafide. Reținuse în gînd cîteva cuvinte pe care le păstrase pentru mai tîrziu. Asta presupunea să nu cedeze. Cînd, în final, ar găsi codul ales de ea și și-ar da seama cît de evident era, și-ar spune: „Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta!”

Afară în curte era întuneric și liniște. Cușca cîinelui era goală, dar din stradă nu se putea vedea, și un hoț putea fi convins că era un cîine înăuntru, după cum arăta, ca o gură larg deschisă și fără dinți. În spatele cuștii era o magazie, cu un depozit modest de lemne, bicicleta lui, un televizor alb-negru și o gramadă de ziare, toate vechi. Nu putea ține minte cînd se recicla hîrtie și nici nu citea ziarul local vreodată. Înăuntru, în spatele unei saltele gonflabile, era rucsacul lui Annie.

*

Alergase pînă la Bruvann și înapoi. Facuse treisprezece kilometri. Încercase să nu depășească pragul durerii, cel puțin în drum spre casă. Elise obișnuia să-i toarne un pahar de Farris, rece ca gheața, și să-l aștepte cu el cînd ieșea din duș. Adeseori n-avea decît un prosop în jurul briului. Acum nu-l mai aștepta nimeni în afara cîinelui, care ridica nerăbdător capul cînd deschidea ușa și lasa să iasă aburul din duș. Acum se îmbraca în baie și își găsea singur sticla cu apă, o desfăcea pe marginea mesei din bucătărie și

bea direct din ea. Cineva sună la ușa tocmai cînd ajunsese la jumătatea sticlei. Nu se întimpla prea des să sune cineva la ușa lui Sejer, de aceea fu surprins. Ridică un deget de avertisment către cîine și merse să deschidă. Afară era Skarre, sprijinit de balustradă și cu un picior pe scări, indicînd faptul că s-ar fi retras imediat dacă nu deschidea nimeni.

– Eram prin apropiere, îl informă acesta.

Arată altfel. Nu mai avea cîrlionți, era tuns foarte scurt. Acum parul pareă mai închis la culoare și îi dădea o notă de maturitate. Avea și urechile puțin în afară.

– Frumoasă freză, spuse Sejer. Poftește înăuntru.

Kollberg se apropie în felul lui obișnuit, cu un pas săltat.

– Își mai iese din fire, spuse el resemnat. Dar e destul de docil.

– Așa și trebuie să fie la cît de mare e. Arată ca un lup, omule.

– Scopul era să arate ca un leu. Asta a intenționat și el, cel care a încrucișat rasele și a creat primul Leonberger.

Sejer intră în camera de zi.

– Era din orașul Leonberg, în Germania, și voia să facă o mascotă a orașului.

– Un leu?

Skarre studie animalul uriaș și zimbi.

– Nu, eu n-am atîta bunăvoință.

Își scoase geaca de pe el și o aruncă pe băncuța de lingă telefon.

– Ai reușit azi să vorbești între patru ochi cu Holland?

– Da. Tu ce-ai făcut?

– Am vizitat-o pe bunica lui Halvor.

– Așa deci?

– M-a servit cu turte și cafea, și cu toate nenorocirile vîrstei sale. Auzi, spuse el încet, acum știu cum e să fii bătrîn.

– Și cum e?

– Decădere lentă. Un proces care se furișează aproape insesizabil și pe care îl remarci într-o secundă și te șochează.

Skarre oftă precum un bătrînel și scutură, îngrijorat, din cap.

– Procesul de divizare a celulelor încetinește, despre asta e vorba. E din ce în ce mai lent, pînă cînd celulele nu se mai reînnoiesc deloc și totul începe să se zbircească. De fapt, e prima etapă din procesul de descompunere și începe pe la vîrsta de douăzeci și cinci de ani.

– Atunci e dur. La tine a început deja. Arăți cam pirpiriu, cred eu.

Sejer porni înaintea lui către camera de zi.

– Sîngele circulă cu greu prin vene. Nimic nu mai are același gust și miros ca înainte. Și alimentația necorespunzătoare apare cu vîrsta. Nu e de mirare că murim cînd îmbătrînim.

Replica îl făcu pe Sejer să înghită în sec. Se gîndi la mama lui care era în spital și se opri brusc.

– Cîți ani are?

– Optzeci și trei. Și nici nu e întreagă la minte.

Skarre își puse mîna pe capul proaspăt ras.

– Cred că ar fi mai bine dacă am muri puțin mai devreme. Înainte de șaptezeci de ani, poate.

– Nu cred că cei de șaptezeci de ani ar fi de acord cu tine. Vrei un Farris?

– Da, mulțumesc.

Skarre își trecu mîna prin păr ca să vadă dacă noua lui frizură nu fusese doar un vis.

– Ai multă muzică, Konrad. Se uită la rafturile de lîngă combină. Ai numărat CD-urile?

– Da, aproximativ cinci sute, țipă el din bucatărie.

Se ridica de pe scaun ca să vadă titlurile. Ca majoritatea oamenilor, și el își imagina că alegerea muzicii spunea multe lucruri importante despre starea interioară a celor care o aleg.

– Laila Dalseth. Etta James. Billy Holiday. Edith Piaf.

– Dumnezeuule, le privi uimit pe toate și zîmbi surprins, dar sînt numai femei aici!

– Nu chiar!

Sejer îi turnă Farris.

– Numai femei, Konrad! Eartha Kitt. Lill Lindfors. Monica Zetterlund, asta cine mai e?

– Una dintre cele mai bune. Dar ești prea tânăr ca să o știi.

Skarre se așază din nou, bău Farris și șterse paharul de pantaloni.

– Ce a spus Holland? Sejer scoase tutunul de sub ziar și-l deschise. Luă apoi o foiță și începu să ruleze.

– Annie știa că Jensvoll fusese închis. Poate că știa și de ce.

– Continuă!

– Și unul dintre copiii pe care îi îngrijise a murit într-un accident. Skarre își căuta țigările. S-a întâmplat în noiembrie, cam pe vremea când totul a devenit mai greu pentru ea. Annie n-a mai vrut să treacă pe la părinți. N-a vrut să le ducă flori, a refuzat să meargă la înmormîntare și nici nu a mai avut grijă de copii după aceea. Lui Holland nu i s-a părut ciudat. Avea doar paisprezece ani și nu era destul de matură ca să treacă peste un deces.

Sejer se uită la Skarre în timp ce povestea și observă cum devenise deodată vigilant.

– După asta a încetat și cu handbalul, s-a despărțit temporar și de Halvor, și s-a închis în ea. Așadar s-a întâmplat în ordinea următoare: copilul a murit, iar Annie s-a izolat de restul lumii.

Skarre își aprinse țigara și se uită la Sejer cum își linge țigara din foi. Moartea copilului a fost un eveniment cu adevărat tragic, avea doar doi ani și îmi dau seama că o adolescentă rămîne marcată de o asemenea experiență. Îl cunoștea bine pe copil. Și îi cunoștea părinții. Dar...

Se opri să tragă din țigară.

– Atunci avem o explicație pentru schimbarea ei?

– Posibil. În plus avea și cancer. Deși nu știa asta, se poate să fi cauzat o schimbare. Dar

sperasem să aflu altceva. Ceva care să ne ajute.

– Dar Jensvoll?

– N-aș putea crede că ar comite cineva o crimă pentru a se asigura de tăcerea în jurul unui viol care a avut loc acum unsprezece ani. Și pentru care și-a ispășit pedeapsa. Doar dacă nu a vrut să mai încerce o dată și totul a sfinșit rău.

– Isuse! îl întrerupse Skarre surprins. Fumezi.

– Doar una, seara. Ai timp să facem o plimbare cu mașina după aceea?

– Absolut. Unde mergem?

– Până la biserică din Lundeby.

Trase fumul adânc în piept și-l ținu așa mai mult timp.

– De ce?

– Nu știu. Îmi place să mă plimb, de aia.

– Poate pentru că gîndești mai bine în aer liber?

Înlătură o pată de ceară de pe masa din lemn finisat.

– Dintotdeauna am crezut că împrejurimile influențează modul de a gîndi. Că unii observă mai multe, fiind acolo, asta însemnînd că au un simț al lucrurilor, că înțeleg „limbajul lucrurilor“.

– Fascinant, spuse Skarre. Îndrăznești să vorbești despre asta și la secție?

– E un fel de aranjament tacit pentru care nu facem asta. Pe procuror nu-l interesează sentimentele mele. Dar știe care sînt. Ține cont de ele, dar nu recunoaște niciodată. Tot un aranjament tacit.

Scoase fumul din piept cu devoțiune și privi în sus.

– Ce altceva ți-a oferit bunica lui Halvor în afară de turte și de un discurs despre decădere?

– Mi-a povestit multe despre tatăl lui Halvor. Cît de înspăimîntător de blind era cînd fiul lui avea doar cîțiva ani. Și că a fost doar un om nefericit.

– Cred și eu. Dacă a fost în stare să-și bată măr propriii copii.

– Și mi-a spus că Halvor s-a închis la el în cameră. Se pare că stă în fața calculatorului în fiecare seară, și uneori chiar și noaptea tîrziu.

– Ce crezi că face cu el?

– N-am idee. Poate ține un jurnal.

– Aș vrea tare mult să-l citesc.

– Îl mai aduci la secție?

– Bineînțeles.

Goliră paharele și se ridicară. În drum spre ieșire, Skarre puse ochii pe fotografia Elisei, cu zîmbetul ei sclipitor.

– Soția ta? întrebă el cu grijă.

– Da, ultima ei poză.

– Seamană cu Grace Kelly, spuse el încîntat. Cum a putut un ursuz ca tine să acapareze o asemenea frumusețe?

Sejer fu atît de uimit de îndrăzneala fără margini a lui Skarre încît începu să se bilbiie.

– Nu eram ursuz atunci, spuse el, mai îmblinzit.

Mașina aluneca ușor, pe drumul pietruit, spre biserica din Lundeby. Acum era complet scăldată într-o lumină roșiatică. Biserica avea un aer aparte, ca și cum ar fi fost dintotdeauna acolo. În realitate avea doar o sută cincizeci de ani, un mic suspin în coroana de lemn a eternității. Închiseră portierele și rămaseră un timp să asculte lîngă mașină. Skarre privi în jurul lui, făcu cîțiva pași în direcția capelei și zări șirul de morminte de pe margine. Doua pietre albe erau așezate una lîngă cealaltă.

– Ce e asta?

Se opriră să citească.

– Morminte de la război, spuse Sejer încet. Soldați englezi și italieni. Nemții i-au împușcat chiar aici în pădure pe 9 aprilie 1940. Copiii vin aici de 17 mai¹ și pun anemone albe. Fiica mea, Ingrid, mi-a povestit.

¹ 17 mai este Ziua Națională a Norvegiei. O atenție deosebită se acorda copiilor care defilează prin orașe în grupuri reprezentînd școala unde studiază. La Oslo, școlarii trec prin fața Palatului, prezentînd salutul lor familiei regale. (n.tr.)

– „*Pilot Officer, Royal Air Force of Canada. Age 26. God gave and God has taken.*“¹ Un drum atât de lung pentru o faptă eroică de moment.

Skarre privi înainte.

– Hmm, să vină el, tocmai din Canada, în uniformă lui cea nouă, ca să lupte pentru cei de partea dreptății. Și apoi să nu mai rămână nimic, decât foc și moarte.

Sejer se uită la el puțin surprins și începu să meargă înspre biserică. O înmormintaseră pe Annie la marginea cimitirului, în apropierea unui câmp cu orz. Florile își pierduseră prospețimea și semănau mai degrabă a gunoi. Se uita un timp la mormânt, gândindu-se. Continuă apoi să meargă, citind și pe celelalte pietre de mormânt. Cu două rînduri mai sus de mormîntul fetei, Sejer găsi ceea ce căuta. Era o piatră mică, arcuită la vîrf, cu un scris frumos, ondulat. Skarre se aplecă pentru a citi.

– Iubitul nostru Eskil?

Sejer îl aproba dintr-o privire.

– Eskil Johnas. Născut pe 4 august 1992, decedat pe 7 noiembrie 1994.

– Johnas? Cel cu magazinul de covoare?

– Fiul lui. Lua micul dejun și s-a înecat. După moartea copilului familia s-a despărțit. Nu e deloc surprinzător, nu e un caz neobișnuit. Dar are un fiu mai mare care locuiește cu mama lui.

– Avea poze ale băieților pe perete, spuse Skarre în timp ce bagă mîinile în buzunar. Dar ce e cu gaura aia de acolo din vîrf?

– Cineva o fi smuls ceva de acolo. O fi fost vreun inger sau o pasăre, cum se pune de obicei pe mormintele copiilor mici.

– E ciudat că nu l-au înlocuit. Un mormînt destul de neîngrijit. Credeam că doar bătrînii sînt uitați în felul acesta.

¹ „Ofițer pilot, Forțele Aeriene Regale canadiene. 26 de ani. Domnul a dat, Domnul a luat.“ (n.red.)

Se întoarseră și se uitară în jos spre terenurile care înconjurau cimitirul din toate părțile. Luminile de la parohie luceau ușor în ceața albastră.

– Nu e așa de ușor să vii pînă aici. Mama lui s-a mutat la Oslo și e distanța lungă de acolo.

– Lui Johnas nu-i ia decît două minute.

Skarre se uită și în partea cealaltă, către dealul Fagerlund, de unde străluceau luminițele caselor aflate pe drumul spre Kollen.

– Poate să vadă biserica din sufragerie, spuse Sejer. Îmi amintesc asta de cînd eram noi la el acasă. Poate că s-a saturat.

– Acum are căteii.

Sejer nu îi răspunse.

– Deci unde mergem acum?

– Nu știu exact. Dar micuțul a murit. Se uită din nou la mormînt și-și încruntă fruntea. Annie s-a schimbat mult după asta. Oare de ce i-o fi fost așa de greu? Era o fată robustă, cu multă tărie de caracter. Nu e firesc ca toți oamenii normali și sănătoși să treacă peste momentele grele? Nu sîntem creați în așa fel încît să acceptăm moartea și să trăim mai departe, cel puțin după un timp?

Nu-i mai ieșea din cap toată povestea și se cufundă din nou în gînduri. Puțin confuz, se aplecă iarăși, ca să studieze mormîntul pustiit, în timp ce, cu mîna, căuta, fără un scop precis, prin stratul subțire de frunze.

– Deci faptul că a reacționat totuși, în ciuda robusteții ei, ce vrea să însemne?

– Chiar că nu știu. Nu știu unde vreau să ajung, de fapt.

– Cum pot oamenii să fure dintr-un mormînt? spuse Skarre.

– Faptul că nu poți concepe un asemenea lucru e semn bun, spuse Sejer ridicîndu-se.

Mersera înapoi la mașina.

– Crezi în Dumnezeu? întrebă Skarre fără răgaz.

Sejer își încruntă buzele într-un mod ciudat.

– Da, nu, de fapt nu cred. Cred, mai degraba, într-un fel de forță, spuse el anevoios.

Skarre zîmbi.

– Am mai auzit asta. Această *forță* e mai ușor acceptată. Ce ciudat cît de greu ne este să o definim. Dar e clar, cuvîntul Dumnezeu are o întreagă încărcătură simbolică.

– Și unde crezi că ne conduce această forță? Am spus forță, comentă Sejer. Nu voință.

– Deci crezi într-o forță lipsită de voință?

– N-am spus nici asta. O numesc doar forță și măsura în care e sau nu condusă de voință, asta e discutabil.

– Dar o forță lipsită de voință e descurajator, nu crezi?

– Nu te dai bătut! Încerci, în vreun fel ascuns, să-ți declari credința?

– Da, raspunse simplu Skarre.

– Ca să vezi ce nu știam! Medită puțin asupra acestei informații neașteptate și, în final, mormăi: Chestiunea asta cu credința n-am înțeles-o niciodată.

– Cum așa?

– Nu prea îmi dau seama ce presupune.

– Înseamnă să iei atitudine. Îți alegi un țel în viață, care, în final, devine motiv de imensă bucurie. Asta îți oferă un început, un înțeles al vieții și al morții incredibil de satisfăcător.

– Să iei atitudine? N-ai fost mîntuit?

Skarre deschise gura și dădu drumul unui ris galăgios care amintea de sudul țării, cu stîncile lui golașe și oceanul sărat.

– Oamenii fac întotdeauna din asta un lucru complicat. De fapt, e mult mai simplu. Nu trebuie să înțelegi tot. Trebuie să simți mai întâi. Sensul se dezleagă pe urmă.

– Așa sa fie și pentru mine, atunci, spuse Sejer.

– Știu către ce țintești, zîmbi Skarre. Nu crezi în Dumnezeu, dar vezi totuși poarta Raiului. Și, ca toți muritorii de rînd, speri ca

Sfântul Petru să doarmă cu capul pe-o carte și tu să te poți strecura pe lângă el într-o fracțiune de secundă.

Sejer rîse cu poftă din toți rărunchii și făcu ceea ce nu crezuse că va fi vreodată posibil. Puse brațul peste umărul lui Skarre și-l strînse.

Ajunseră la mașină. Sejer dezlipi o frunză subțire care se prinsese de fereastră.

– Eu aș fi cumpărat o altă pasăre, spuse Skarre. Și aș fi fixat-o de piatra mormîntului. Dacă ar fi fost copilul meu.

Sejer porni Peugeot-ul vechi și-l lăsă să turuie o vreme.

– Și eu aș fi făcut la fel.

Halvor continua să stea în fața monitorului. Nu crezuse nici o clipă că va fi ușor, căci viața lui nu fusese niciodată ușoară. Putea să dureze luni întregi și asta nu-l speria. În gînd își amintea tot ce citise sau ascultase ea și alegea titluri de ici, de colo, un nume dintr-o carte sau expresii și cuvinte care făceau parte din vocabularul ei. Deseori stătea doar și se uita fix la monitor. Nu-l mai preocupau alte lucruri, nici televizorul și nici CD-playerul. Stătea singur în liniște și traia mai tot timpul în trecut. Găsirea acelei parole era o scuză de a se refugia în trecut și de a evita să privească în viitor. Din nefericire, nu mai avea spre ce privi, în viitor. Doar singurătate.

Ceea ce trăise alături de Annie era prea bun ca să dureze, ar fi trebuit să înțeleagă asta. De multe ori se întrebese încotro avea să ducă și cînd se va termina.

Bunica nu spunea nimic, dar își făcuse ea niște gînduri, de exemplu, faptul că ar fi trebuit să facă ceva util, cum ar fi să taie iarba din spatele casei, să adune frunzele din curte sau poate să facă ordine în magazie. Așa se obișnuia primăvara. Să se arunce gunoiul adunat peste iarnă. Stratul de flori din fața casei ar fi trebuit săpat. Chiar ea ieșise să vadă cum se ofiliseră lalelele invadate de păpădie și de alte buruieni. Dădea din cap, absent, de

fiecare dată cînd îi amintea, iar apoi continua cu ale lui. În final renunța și ea, gîndindu-se că trebuie să fi fost foarte important ce făcea . Cu mult efort, reuși să-și pună o pereche de pantofi sport și se deplasă afară cu o cîrjă sub braț. Nu ieșea de multe ori din curte. Doar în zilele cu soare putea să meargă pînă la magazin. Se sprijinea cu putere în cîrjă și mergea cu capul plecat. Decăderea nu se petrecea doar în corpul și în sufletul ei. Totul în jur părea cenușiu și șters: casele, curțile sau poate că o lăsa vederea. Sau poate că era un amestec din toate. Se tîrî prin curte și deschise ușa magaziei. Avea deodată chef să se uite înăuntru. Poate ca mobila veche de grădină mai putea fi utilizată sau cel puțin putea folosi drept decor în fața casei. Ar arăta frumos. Alții își montaseră deja mobila de grădină cu mult înainte. Bijbii după întrerupătorul de pe perete și aprinse lumina.

*

Astrid Johnas avea un magazin de lînă în partea de vest a orașului Oslo.

Lucra la o mașină de tricotat și făcea ceva asemănător linei de angora, probabil ceva pentru un nou-născut. Sejer merse spre ea, își dresе glasul cu grijă, se opri în spate și privi admirativ spre munca ei, avînd pe chip o grimasă ciudată.

– Fac o păturică pentru cărucior, zîmbi ea. Dintre acelea care se pun în căruciorul copiilor. Le fac la comandă.

O privi lung, întîi surprins. Era cu mult mai în vîrstă decît barbatul cu care fusese măritată. Dar era în primul rînd neobișnuit de frumoasă, iar frumusețea aceea îi lua pentru o clipă respirația. Nu era genul de frumusețe blindă, rezervată, care o caracterizase pe Elise, ci mai degrabă o frumusețe bruneta izbitoare. Fără voia lui, privirea îi rămase fixată pe gura ei. Abia atunci îi simți și parfumul, după ce femeia făcu o mișcare înspre el. Mirosea ușor a vanilie.

– Konrad Sejer, spuse el. De la poliție.

– Mi-am imaginat.

Femeia îi zîmbi.

– De multe ori m-am întrebat de ce e atît de vizibil, chiar dacă veniți îmbrăcați în civil.

Sejer nu roși, dar începu să se întrebe dacă, în toți anii petrecuți în poliție, își crease un stil sau un mod propriu de a se îmbrăca sau poate că femeia era mai ageră la minte decît restul lumii.

Se ridică și stinse lampa de lucru.

– Pofțiți în camera din spate. Am un birou unde mănînc și-mi țin lucrurile.

Mergea într-un mod foarte feminin.

– E îngrozitor ce s-a întîmplat cu Annie, aproape că nu reușesc să accept. Și, în plus, mi-e conștiința încărcată că nu am mers la înmormîntare, dar așa a fost situația, practic nu am putut. Dar am trimis flori.

Îi indică un scaun liber.

Sejer se uită îndelung la ea, cuprins de un sentiment aproape uitat. Era singur, alături de o femeie frumoasă, și nu mai era nimeni în cameră ca să aibă în spatele cui să se ascundă. Femeia îi zîmbi, ca și cum același gînd i-ar fi trecut și ei prin minte în aceeași clipă. Dar nu își pierdu cumpătul. Fusese dintotdeauna frumoasa.

– Am cunoscut-o pe Annie. Venea deseori la noi și avea grija de Eskil. Am avut un fiu, explică ea, care a murit toamna trecută. Se numea Eskil.

– Da, știu.

– Cu siguranță ați vorbit cu Henning. Am pierdut legătura cu ea după aceea, din păcate. N-a mai venit la noi în vizită. Săraca, i-a fost așa de greu. Avea doar 14 ani și la vîrsta aceea nu prea știi ce sa spui.

Sejer o aproba, frămîntînd în același timp nasturii de la geaca. Deodată se făcu foarte cald în biroul acela mic.

– N-aveți idee cine putea să facă asta? întreba femeia.

– Nu, îi răspunse el sincer. Deocamdată adunăm informații.

După aceea vom vedea dacă putem trece la așa-zisa fază tactică.

– Mă tem că nu vă pot ajuta cu prea multe.

Privi în jos spre mâini.

– Am cunoscut-o bine, era o fată minunată, mai inteligentă și mai drăguță decât majoritatea fetelor de vîrsta ei. Nu s-a purtat niciodată prosteste. Se antrena mult și se menținea în formă, era conștiincioasă și la școală. Pe deasupra era și drăguță. Avea prieten, un băiat pe nume Halvor. Dar poate că relația dintre ei se terminase, nu?

– Nu, răspunse el pe un ton jos.

Urmă o pauză. Aștepta să vadă dacă ea avea intenția să o umple cu ceva.

– Ce vreți să știți? spuse ea în final.

Sejer rămase mut și o admira. Era drăguță și suplă, cu ochii negri. Tot ce purta era tricotat. Asta era și singura reclamă pentru afacerea ei. Avea un costum frumos, cu o fustă strîmtă și o jachetă mulată de un roșu intens, cu marginile verzi și muștar. Pantofi negri cu toc jos. Părul drept și coafat simplu. Ruj în aceeași nuanță cu hainele. Cercei din bronz ascuțiți, în parte ascunși de părul negru. Era mai tânără ca el după primele semne de riduri din jurul ochilor și gurii, dar vizibil mai bătrînă decât barbatul cu care fusese căsătorită. Fiul lor, Eskil, trebuie să se fi născut chiar spre sfîrșitul tinereții ei.

– Voiam doar să vorbim, spuse el cu grijă. Nu caut nimic deosebit. Deci venea pe la voi ca să aibă grijă de Eskil?

– De mai multe ori pe săptămînă, spuse ea încet. Nu mai voia nimeni să aibă grijă de Eskil, nu era prea ușor să fii cu el. Celelalte fete preferau să stea cu alți copii. Dar asta cred că ați mai auzit-o deja.

– A, da, mi s-a mai spus, minți el.

– Era incredibil de activ, chiar la limita normalului. Se numește hiperactiv. Știți, sus și jos, niciodată liniștit.

Scoase un rîset neajutorat.

– Nu mi-e ușor să mărturisesc asta, sper că înțelegeți. Dar era pur și simplu un copil dificil. Annie era una dintre puținele persoane care se descurcau cu el. Se opri să se gîndească puțin. Și venea destul de des.

– Noi eram destul de obosiți, eu și cu Henning, și atunci era o binecuvîntare să o vedem pe ea stînd în ușa, dornică să aibă grijă de el. Copilul stătea în cărucior sport și obișnuiam să le dăm și bani ca să poată merge în centru și înapoi, și să-și cumpere cîte ceva. Dulciuri, înghețată sau altele. De regulă stăteau cîte o oră, două și cred că întîrzia anume. Alteori luau autobuzul pînă în oraș și lipseau toată ziua. Mergeau cu trenulețul din piața. Eu eram noaptea de gardă la spital și de multe ori dormeam ziua, deci era un schimb bine-venit. Mai avem într-adevăr un fiu, Magne. Și e destul de mare ca să împingă un cărucior prin oraș. Dar nu voia. Așa scăpa de fiecare dată, cum fac toți băieții de obicei.

Îi zîmbi din nou și își schimbă poziția în scaun. De fiecare dată cînd se mișca, îi simțea parfumul de vanilie prin toată camera. Se uita în permanență înspre ușa, dar nu venea nimeni. Faptul ca vorbise despre fiul ei îi dăduse o stare de agitație. Privirea îi umbla peste tot prin cameră, mai puțin pe chipul lui Sejer. Era ca o pasăre care zbura într-o încăpere prea mică, peste rafturile cu lînă, pe masă, înspre magazin.

– Cîți ani avea Eskil cînd a murit? întrebă Sejer.

– Douazeci și șapte de luni, șopti ea.

Exact în clipa aceea, își mișcă brusc capul.

– S-a întîmplat în timp ce Annie era cu el?

Femeia își ridică privirea.

– Pentru Dumnezeu, nu. Chiar voiam să spun, din fericire, căci ar fi fost îngrozitor. A fost și așa destul de greu pentru sarmana Annie, ca să mai fi avut și asta pe conștiință.

Urmă o nouă pauză. Sejer inspiră adânc și apoi își mai făcu puțin curaj.

– Dar ce fel de accident a fost, de fapt?

– Am crezut că ați discutat cu Henning, spuse ea surprinsă.

– Am discutat, minți el, dar nu foarte detaliat.

– S-a înecat cu mâncare, spuse ea încet. Eu eram sus, la celălalt etaj. Henning se bărbiera la baie și nu a auzit nimic. Dar nici nu a putut țipa, cu mâncarea în gât. Era strâns legat de scaun cu o curea, șopti ea. Una dintre acelea cum au copiii de vîrsta lui și care ar trebui să-i protejeze. Stătea și lua micul dejun.

– Știu despre ce scaune vorbiți. Și eu am o fată și un nepotel, spuse el repede.

Femeia înghiți și apoi continuă.

– Henning l-a găsit vînat la față, aplecat peste curea. Ambulanța a venit peste douăzeci de minute și pierdusem orice speranță cînd a ajuns.

– Veniseră de la spitalul central?

– Da.

Sejer se uită în magazin și zări o femeie în fața geamului. Admiră un pulover expus de doamna Johnas.

– Așadar s-a întîmplat dimineța?

– Dimineța devreme, șopti ea din nou. Pe data de 7 noiembrie.

– Iar dumneavoastră dormeați în timpul asta, nu-i așa?

Femeia se uită deodată la el, foarte direct.

– Credeam că vom vorbi despre Annie.

– Ar fi bine să-mi povestiți puțin despre Annie, reluă el repede, simțind în aceeași clipă bătaile inimii pe sub cămașă.

Dar femeia nu mai spuse nimic. Își îndreptă ținuta pe scaun, încrucișînd brațele.

– Bănuiesc că ați vorbit deja cu toți din Krystallen, nu?

– Da, am vorbit.

– Atunci știți deja toate astea.

– Da, așa e. Dar ceea ce mă preocupă e, de fapt, reacția lui Annie la accident, spuse el sincer. Faptul că a fost o reacție atît de violentă.

– De ce vi se pare ciudat? întrebă ea, reducînd vocea. Cînd e vorba de un copil de doi ani care moare în felul ăsta? Un copil pe care l-a cunoscut atît de bine. Erau atît de atașați unul de celălalt, iar Annie era mîndră tocmai de faptul că numai ea putea să aibă așa de bine grijă de el.

– Poate că nici nu e ciudat. Doar că eu încerc să aflu ce fel de persoană era. *Cum* era.

– Și asta v-am povestit deja. Nu vreau să par răuvoitoare, dar nu mi-e ușor să vorbim despre asta.

Îl privi din nou cu ochii mari.

– Dar, de fapt, căutați un obsedat sexual, nu-i așa?

– Nu știu.

– Nu? M-am gîndit doar așa. Se aude că a fost găsită fără haine. Știți cum e, citești în ziare despre asta și mereu e vorba de sex.

Femeia roși, frămîntîndu-și degetele.

– Atunci ce să fie?

– Tocmai asta e întrebarea. Nici noi nu înțelegem. Din cîte știm, nu avea nici un dușman. Dar te întrebi, dacă motivul nu a fost sexul, atunci ce poate să fie?

– Nu e prea multă logică în mintea unor astfel de oameni. Mă refer la nebuni. Nu gîndesc ca și ceilalți.

– Nu știm cît de nebun a fost autorul. Doar că nu putem găsi motivul, în acest moment. Cît timp ați fost căsătorită cu Henning Johnas?

Femeia căzu din nou pe gînduri.

– Cincisprezece ani. Eram însărcinată cu Magne cînd ne-am căsătorit. Henning e ceva mai tînăr ca mine, explică ea, ca să-i confime lui Sejer același lucru la care se gîndise și el. Eskil a fost

rezultatul unor discuții mai ample, dar am fost amîndoi de acord, asta e cert.

– Un fel de decizie ulterioară?

– Da.

Femeia se uită în tavan ca și cum ar fi văzut ceva interesant atîrnînd.

– Așadar băiatul mai mare se apropie de vîrsta de șaptesprezece ani?

Femeia dădu din cap.

– Ține legătura cu tatăl său?

Ea îl privi din nou consternată.

– Bineînțeles că ține legătura! Merge deseori la Lundeby să-și viziteze vechi prieteni. Dar nu e întotdeauna așa de ușor pentru noi. După toate cele întîmplate.

Sejer înțelese și dădu din cap.

– Mergeți deseori la mormîntul lui Eskil?

– Nu, recunosc ea. Dar Henning are grijă de mormînt. Mie îmi este destul de greu. Dar atîta vreme cît știu că e bine îngrijit, m-am împăcat cu ideea.

Sejer se gîndea la mormîntul neîngrijit, fără să-i răspundă la cele spuse de ea. Ușa de la intrare se deschise și un tînar intră în magazin. Doamna Johnas ridică privirea.

– Magne! Sînt aici, înăuntru!

Sejer se întoarse și se uită spre fiul ei. Era leit taică-su, doar cu un păr mai bogat și cu mai mulți mușchi. Dădu din cap, stînd în expectativă în fața ușii, fără chef de discuții. Avea o expresie brutală și respingătoare, care se potrivea cu părul negru și cu mușchii brațelor, bine dezvoltăți.

– Eu mă retrag, spuse Sejer către doamna Johnas și se ridică. Îmi cer scuze dacă o să revin, dar se întîmplă să fim nevoiți.

Sejer se înclină spre amîndoi și trecu pe lîngă băiatul ramas în dreptul ușii. Doamna Johnas se uită lung după el, apoi își privi fiul cu o expresie tristă.

– Cercetează cazul lui Annie, îi șopti ea. Dar n-a vrut să vorbim decît de Eskil.

Sejer se opri în fața magazinului pentru un timp. Lînga ușa de la intrare era parcată o motocicletă care probabil îi aparținea lui Magne Johnas. Era un Kawasaki mare. Sprijinită cu fundul de scaunul motocicletei era o tinără. Fata nu îl remarcă. Era preocupată de unghii. Poate îi intrase o așchie într-una dintre ele, și cu alta încerca să o scoată ca să-și salveze unghia. Avea o geacă din piele scurta, roșie, cu multe ace, și părul des, blond, care îi amintea de părul blond al îngerașilor pe care îi punea în pomul de Crăciun pe cînd era copil. Fata își ridică brusc privirea. El îi zîmbi și-și încheie geaca.

– Bună ziua, Sølvi, spuse el, traversînd strada.

Conducea lent pe autostradă, punîndu-și toate gîndurile în ordine. Eskil Johnas. Un copil dificil de care doar Annie voia să aibă grijă. Și care a murit subit, aproape singur, strîns legat de un scaun, fără să-l poată ajuta cineva. Se gîdea la nepotul lui și se îngrozea, în timp ce se îndrepta spre Lundeby și spre casa lui Halvor.

Halvor Muntz era în bucătărie și clătea pastele fierte sub jetul de apă rece. Uita frecvent să mănînce. Acum era amețit și zăpăcit, iar somniferul pe care îl luase cu o noapte înainte îl făcu să se simtă greoi și încet. Apa curgea cu presiune, de aceea nu auzise mașina care viră în fața casei lui. Dar, la scurt timp după aceea, o auzi pe bunica trîntind ușa. Mormăi ceva numai pentru ea, tîrîndu-și pe podea pantofii Nike cu dungi negre. Arăta chiar comic. Pe masă era un bol cu brînză rasă și un flacon de ketchup. Halvor își aminti brusc că uitase să pună sare în spaghete. Bunica scoase un oftat la vederea nepotului.

– Uite ce-am găsit în magazie, Halvor!

Se auzi o bubuitură în momentul în care căzu ceva pe podea. Halvor ridică privirea.

– Un rucsac vechi de școală, spuse ea. Plin cu cărți. E amuzant să te uiți peste cărțile vechi de școală, nu știam că le păstrezi.

Halvor făcu un pas și se opri brusc. De cureaua rucsacului era agățat un deschizător de sticle cu reclama de Coca-Cola pe el.

– E al lui Annie, șopti el.

Se scursese niște cerneală albastră dintr-un stilou și rămăseseră niște pete pe fundul compartimentului cu fermoar.

– L-a uitat aici?

– Da, răspunse el scurt. Îl pun în cameră deocamdată și o să i-l duc lui Eddie.

Bunica îl privi și deodată chipul ei îmbătrinit lua o expresie de îngrijorare. Imediat, prin coridorul semiîntunecat, apărură o figură cunoscută. Halvor simți inima oprindu-i-se în piept, rămase perplex, lipit de podea, ținând rucsacul de curea.

– Halvor, spuse Sejer. Va trebui să vii cu mine.

Halvor se clătina și trebui să facă un pas într-o parte ca să nu cadă.

I se părea că plafonul se prăbușește peste el și că va fi strivit de podea.

– Atunci puteți să lăsați și rucsacul lui Annie în drum, spuse bunica pe un ton nervos, rotindu-și verigheta care îi era prea mare.

Băiatul nu răspunse. Camera începu să se rotească în jurul lui și începu să tremure cu rucsacul în mână, cuprins de transpirație. Nu era deloc greu, Annie îl golise. Înăuntru erau două cărți ale lui Sigrid Undset: *Inimile oamenilor*, *Coroana*, un caiet de lucru și un portofel, cu o poză de-a lui de vara trecută, în care era destul de bronzat și de chipeș, cu bretonul aproape decolorat. Nu ca acum, transpirat pe frunte și alb ca varul de spaimă.

Atmosfera era tensionată. De obicei nu avea probleme să conduca și să acționeze cu spontaneitate în asemenea situații. Dar acum fusese luat prin surprindere.

– Înțelegi că trebuie să facem asta, nu? începu el.

– Da.

Halvor își ridică un picior, studiindu-și papucul din plastic, sireturile franjurate și talpa pe cale să cadă.

– Rucsacul lui Annie a fost găsit la tine în magazie și asta presupune că ești direct implicat în omorul ei. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da. Dar nu e așa.

– Fiind iubitul ei, erai oricum urmărit. Problema era că nu te puteam acuza. Dar acum bunica ta ne-a ușurat munca. E un lucru pe care nu l-ai luat în calcul, Halvor, pentru că e bătrână și merge așa de greu. Dar deodată s-a gândit să facă ordine în magazie. Cine ar fi crezut?

– Habar nu am de unde l-a luat! Că l-a găsit în magazie, asta e tot ce știu.

– Ascuns în spatele unei saltele gonflabile?

Chipul lui Halvor era încruntat și mai palid ca niciodată, Între timp, se putu percepe și o mișcare în colțul gurii, ca și cum, după atîta vreme, ar fi vrut să iasă din încordare.

– Cineva vrea să dea vina pe mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că l-a pus acolo cineva. Într-o noapte am auzit pe cineva afa-ră, în dreptul ferestrei.

Sejer zîmbi trist.

– Puteți să vedeți dacă vreți, continuă Halvor, dar așa e. Cineva l-a pus acolo. Cineva care vrea să mă facă vinovat. Care știa că eram prieteni. Și atunci trebuie să fie cineva cunoscut ei, nu credeți?

Îl privi apoi recalcitrant pe inspectorul de poliție.

– Întotdeauna am crezut că e cineva cunoscut ei, spuse Sejer. Cred chiar că o cunoștea foarte bine. Poate atît de bine ca tine, aproximativ, nu?

– N-am fost eu! Auziți? N-am fost eu autorul!

Se șterse pe frunte și încercă să se calmeze.

– Crezi că ar trebui să vorbim cu cineva de care am uitat?

– Habar n-am.

– Un alt iubit, de exemplu?

– Nici vorbă de așa ceva.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Pentru că mi-ar fi spus.

– Crezi că fetele aleargă la tine sa-ți mărturisească, imediat ce sentimentele lor se îndreaptă spre altcineva? Tu cite prietene ai avut, Halvor?

– Ea mi-ar fi spus. N-ați cunoscut-o pe Annie.

– Nu, n-am cunoscut-o. Și înțeleg că ea era altfel. Dar trebuie să fi avut ceva în comun cu alte fete. Lucruri obișnuite, Halvor.

– Eu nu cunosc alte fete.

Se cuibări în scaun. Puse un deget între partea de plastic și cea de pînă a papucului și începu să tragă de ele.

– Căutați mai degrabă amprente de pe rucsac.

– Asta vom face cu siguranță. Dar nu e deloc greu să le ștergi. Am o mare bănuială că nu vom găsi nici o amprentă, în afară de ale tale și ale bunicii.

– Nu l-am atins. Nu pînă în clipa de față.

– O să vedem. Găsirea rucsacului ne dă însă posibilitatea să verificăm mai îndeaproape motocicletă, costumul și casca ta. Chiar și casa în care locuiești. Ai nevoie de ceva înainte să continuăm?

– Nu.

Ruptura de la papuc devenise destul de mare. În cele din urmă își trase mîna.

– Trebuie să rămîn aici în noaptea asta?

– Mă tem că da. Dacă reușești să vezi lucrurile din afară, ai să înțelegi că sînt nevoit să te țin sub supraveghere.

– Pentru cît timp?

– Încă nu știu.

Se uita la chipul băiatului de la masă și schimba subiectul.

– Ce scrii pe calculator, Halvor? Stai în fața monitorului ore în sir, de cînd vii de la serviciu și pînă pe la miezul nopții, asta în fiecare zi. Poți să-mi povestești de ce?

Halvor ridică privirea.

– Așadar mă urmăriți?

– Cam așa ceva. Urmărim foarte mulți oameni în perioada asta. Ții un jurnal?

– Mă joc doar. Joc șah, de exemplu.

– Singur?

– Cu Fecioara Maria, răspunse el sec.

Sejer clipi.

– Te sfătuiesc să spui tot ce știi. Ascunzi ceva, Halvor, sînt sigur de asta. Ești complice? Acoperi pe cineva?

– Stau doar pe un scaun și transpir la fund, răspunse el amărît.

– Dacă primești un mandat de arestare, va trebui probabil să-ți confiscăm calculatorul.

– Cu plăcere, dar n-o să aveți acces.

– N-o să avem acces? De ce?

Halvor închise gura și începu din nou să umble la papucul din plastic.

– Pentru că l-ai închis?

Gura îi era uscată, dar nu voia să bea Cola. Acasă, în frigider, avea o bere nealcoolică și se gîndea acum la ea.

– Atunci cred că ai ceva important pe el, din moment ce te-ai asigurat ca nimeni să nu-l găsească.

– E doar de distracție.

– Ai putea să fii mai explicit, Halvor?

– Nu e important. Doar ceea ce scriu cînd sînt plictisit.

Sejer se ridică, iar scaunul căzu, fără prea mult zgomot, pe podeaua cu linoleum.

– Cred că ți-e sete. Mă duc să aduc cîte o Cola.

Sejer dispăru din birou și ușa se închise după el.

Se făcuse o gaură destul de mare în talpa papucului și Halvor se uită la șoseta de tenis uzată. În depărtare auzea sirene, dar nu putea să-și dea seama despre ce intervenție era vorba. De altfel, în întreaga clădire era un zumzăit ca la cinema înainte de începerea filmului. Sejer apărură cu două sticle și un desfăcător.

– O să deschid puțin fereastra, bine?

Halvor dădu din cap.

– Nu eu am făcut asta.

Sejer găsi două pahare din plastic și turnă în ele, făcând spumă.

– N-aveam nici un motiv.

– Sincer, nici eu nu văd ce motiv ai fi avut.

Oftă și bău din Cola.

– Dar asta nu înseamnă că nu ai avut totuși unul. Uneori sentimentele se schimbă ușor și de regulă găsești repede răspunsul. Ți s-a întâmplat vreodată?

Halvor tăcu.

– Îl cunoști pe Raymond de pe strada Kollen?

– Tipul mongoloid? Îl văd pe stradă citeodată.

– Ai fost vreodată la el acasă?

– Am trecut cu mașina pe acolo. Are iepuri.

– Și ai vorbit cu el?

– Niciodată.

– Știi că Knut Jensvoll, antrenorul lui Annie, a ispașit o pedeapsă pentru viol?

– Mi-a spus Annie.

– Mai știau și alții?

– N-am idee.

– Îl știai pe copilul de care avea ea grijă? Eskil Johnas?

Halvor ridică privirea surprins.

– Da. E mort.

– Povestește-mi depre el.

– De ce? continuă el, surprins.

– Fă doar cum îți spun.

– Bine, era simpatic și vesel.

– Simpatic și vesel?

– Plin de energie.

– Dificil?

– Cam obositor. Nu putea să stea locului. Primea și medicamente. Trebuia să fie legat tot timpul de scaun sau de cărucior. Am fost și eu de câteva ori și am avut grija de el. Nimeni, în afară de Annie, nu mai voia să stea cu el. Dar știți, Annie...

Goli paharul și se șterse în jurul gurii.

– I-ai cunoscut părinții?

– Știu cine erau.

– Și pe fiul mai mare?

– Magne? Doar din vedere.

– S-a arătat vreodată atras de Annie?

– Doar în mod obișnuit. Priviri mai lungi când mergea pe stradă.

– Și tu cum te simțai, Halvor? Când alții îi aruncau priviri lungi prietenei tale?

– În primul rînd eram obișnuit. În al doilea, Annie era destul de reticentă.

– Dar totuși a mers cu cineva. Se pare că avem și o excepție, Halvor.

– Înțeleg. Halvor era obosit. Închise ochii. Cicatricea din colțul gurii luci în lumina de la veioză ca un fir de argint. Erau multe lucruri în privința lui Annie pe care nu le-am înțeles. Uneori era nervoasă fără motiv sau foarte iritată și, dacă întrebam de ce, era mai rău; se răstrea la mine că nu toate pe lumea asta se pot explica așa de simplu.

Își trase apoi răsufierea.

– Așadar aveai sentimentul că știa ceva? Ceva ce-o supăra?

– Nu știu. Ba da. Eu i-am povestit lui Annie multe despre mine. Aproape totul. Asta ca să înțeleagă că nu e periculos să te confesezi cuiva.

– Dar confidențele tale nu erau, se pare, de amploarea alor ei, nu? Ale ei erau mai grave?

„Nu putea fi mai grav. Pentru nimic în lume.“

– Halvor?

– Ceva, nu știu ce, spuse el încet, deschizînd din nou ochii, plutea deasupra ei ca o umbră.

*

„Ceva, nu știu ce, plutea deasupra ei ca o umbră.“

Propoziția fusese atît de bine formulată încît începu să creadă în ea. Sau poate că el chiar *voia* să creadă? Totuși, rucsacul din magazie. Și, în plus, acel sentiment puternic că Halvor îi ascundea ceva. Sejer privea pe drumul din fața sa și repeta cîteva fraze în gînd. „Îi placea să aibă grijă de copiii altora. Cel pe care îl îngrijea cel mai mult era un copil dificil și, pe deasupra, a murit. Ea nu putea să aibă copii și, în plus, nu mai avea mult de trăit. Nici nu mai *voia* să concureze cu alții, ci alerga de una singură pe drumuri. Avea un iubit, la care se răstema uneori, pe care l-a lăsat și apoi a revenit la el. Ca și cum nu știa de fapt ce vrea.“ Toate aceste fapte nu-și găseau nici un sens în mintea lui.

Își puse mîinile în buzunar și traversă spre parcare. Gasi mașina și făcu o manevră ca să iasă în stradă. Apoi merse pînă în comuna vecină, unde Halvor își tîrîse papucii din copilarie sau, mai degrabă, unde se tîrîse fără ei. Pe vremea aceea, poliția comunitară avea sediul într-o vilă veche, acum sediul era într-un centru comercial mai nou, între magazinul Rimi și Administrația Financiară. A rămas o clipă în sala de așteptare, cufundat în propriile gînduri, pînă cînd ofițerul comunitar intră în grabă. O mîna albă cu pistrui i-o strînse pe a lui. Barbatul avea în jur de patruzeci de ani, subțire, cu o slabă pigmentare a pielii și a părului, ascunzîndu-și cu greu curiozitatea din ochii verzi-albaștri. De altfel, cît se poate de amabil. Un inspector de poliție din municipiu

constituia un eveniment. De cele mai multe ori se simțea ca și cum restul lumii îl uitase.

– Mă bucur că v-ați făcut timp, spuse Sejer, urmîndu-l pe coridor.

– Ați pomenit de un omor. Annie Holland?

Sejer îi confirma.

– Am citit în ziare. Și fiindcă sînteți aici, credeți că ar trebui să avem în vizor pe cineva cunoscut de prin părțile astea?

Îi arată un scaun liber.

– Da, într-un fel. L-am reținut deja. E doar un tînăr, dar probele găsite la el acasă nu ne-au dat de ales.

– Dar ați fi vrut să nu fie el?

– Nu cred că el e vinovatul.

Zîmbi la propriile cuvinte.

– Nu, exact. Se mai întîmpla.

Vocea ofițerului nu trada ironie. Își strînse mîinile rozalii și așteptă.

– În decembrie 1992 ați avut un caz de sinucidere. Doi frați au fost trimiși la Casa de copii Bjerkeli, ca urmare a acestui fapt, iar mama a sfîrșit la secția de psihiatrie a Spitalului Central. Mă interesează informații despre Halvor Muntz, născut în 1976, fiul lui Torkel și al lui Lilly Muntz.

Ofițerul recunoscuse numele fără întîrziere. Deodată deveni îngrijorat.

– V-ați ocupat de cazul acela, nu-i așa?

– Da, din păcate. Eu și cu un ofițer mai tînăr. Halvor, fiul mai mare, m-a sunat acasă, pe numărul personal. S-a întîmplat în timpul nopții. Îmi amintesc data, era 13 decembrie, pentru că fetița mea avea rolul Luciei¹ la serbarea școlară. Și pentru că nu am vrut să ies

¹ Este vorba de sîrbatoarea Sfintei Lucia, un obicei scandinav originar din Suedia, dar preluat și de norvegieni. Ziua de 13 decembrie este festivalul luminilor, iar o fetița îmbrăcată cu o rochie lungă albă și o coroană cu lumini aprinse pe cap o reprezintă pe sfînta. Serbarea are loc de obicei la grădinița și în școala primară. (n.tr.)

singur, am chemat și un tânăr angajat. Când era vorba de familia aceea, nu se știa niciodată la ce te puteai aștepta. Am mers pînă la ei acasă și am găsit-o pe mamă pe canapea, ascunsă sub plapumă, și pe cei doi copii sus. Halvor n-a scos nici un cuvînt. Îl ținea pe frățiorul lui lingă el, în pat, și nu ridica privirea. Era sînge peste tot. Am verificat să vedem dacă sînt în viață. Erau. Apoi am început să căutăm. Tatăl se afla într-o anexă, jos, întins într-un sac de dormit putrezit. Își zburase jumătate din cap.

Se opri, iar Sejer putu să vadă imaginile parcă oglindindu-i-se în iris pe măsură ce povestea.

– N-a fost ușor să scoți ceva de la ei. Stăteau lipiți unul de celălalt fără să scoată un cuvînt. Dar cu multă muncă de convingere și vorbe frumoase, Halvor a povestit că tatăl bause de dimineată și că devenise nespus de furios. Vorbea fără logică și distrusese multe lucruri de la parter. Băieții fuseseră toată ziua pe afară, dar fiindcă se făcuse noapte, trebuiau să intre pentru că le era frig. S-a trezit pe cînd tatăl lui era aplecat peste pat cu un cuțit de pîine în mînă. L-a înjunghiat pe Halvor o dată, apoi parcă și-a regăsit cumpătul. S-a năpustit afară, iar Halvor a auzit ușa izbindu-se. Apoi l-au auzit luptîndu-se cu ușa de la anexă. Era un fel de baracă de construcții. A trecut ceva vreme și a urmat o împușcătură. Halvor n-a îndrăznit să meargă să verifice, s-a furișat pînă în camera de zi și m-a sunat. Dar și-a dat seama ce se întîmplase. Mi-a spus doar că îi era teamă că s-a întîmplat ceva cu tatăl lui. Cei de la Protecția Copilului îi urmăreau de ani de zile, dar Halvor se ascundea de fiecare dată. În schimb, în noaptea aceea, n-a mai protestat.

– Cum a trecut peste asta?

Ofițerul se ridică și se plimbă puțin prin cameră. Oftă și păru neliniștit. Sejer nu îndrăzni să întrerupă pauza.

– Nu-i făcea bine să spună ce simțea. Halvor era o fire închisă. Dar, ca să fiu sincer, cred că ceea ce simțea era disperare. Sau conștientizarea faptului că abia de atunci putea începe o viață nouă.

Moartea tatălui a reprezentat un moment de cotitură. Trebuie să fi fost o ușurare pentru el. Copiii aceștia au fost în permanență speriați. Niciodată nu primeau ce aveau nevoie.

Tăcu din nou. Stătea tot cu spatele spre Sejer și aștepta comentarii. La urma urmei, inspectorul venise să primească ajutor. Dar nu se întâmpla nimic. Stătea în continuare, meditănd la ceva, după care se întoarse.

– Abia după aceea am început să analizăm. Reveni la locul lui. Tatăl era într-un sac de dormit. Își dăduse jos geaca și cizmele. Își mototolise chiar și puloverul și și-l pusese sub cap. Vreau să spun că părea într-adevăr să se fi culcat. Nu se întinsese ca să moară. Și ne-a trecut prin cap, după aceea, că cineva ar fi putut să-l ajute să treacă pe lumea cealaltă.

Sejer închise ochii. Se frecă dur la o sprinceană și simți o bucată de piele uscata căzându-i peste ochi.

– Vreți să spuneți că e vorba de Halvor?

– Da, raspunse el cu greu. Da, vreau să spun că Halvor l-ar fi putut urmări, a văzut că doarme și a băgat pușca înăuntru în sac, în mâinile lui și a tras.

Aceste informații îl îngroziră pe Sejer.

– Și ce-ați făcut?

– Nimic.

Ofițerul își desfăcu mâinile cu un gest necontrolat.

– N-am făcut absolut nimic. De altfel nici n-am găsit ceva concret care să fi făcut direct legătura cu asta. În afară de faptul că tatăl era inconștient de beat și că s-ar fi făcut comod, dându-și jos cizmele și aranjându-și puloverul pe post de pernă. Vătămarea era tipică unei sinucideri. Împușcătura de contact, pe sub bărbie, punctul de ieșire în vârful capului. Calibrul șaisprezece. Nu mai era nici o amprentă pe pușcă. Nici un fel de urme suspecte în jurul barăcii. Noi aveam, spre deosebire de voi, de ales. Dar poate că ați numi-o altfel. Neglijență în serviciu sau imprudență gravă?

– Eu aş fi găsit şi denumiri mai dure. Sejer zîmbi. Numai dacă aş fi vrut. Dar aţi vorbit cu el?

– L-am reţinut pentru interogatoriul de rutină, căci fusese vorba de o împuşcătură. Dar n-am ajuns la nici o concluzie. Fratele nu avea mai mult de şase ani, nici nu ştia ora. Nu putea să confirme sau să infirme ora evenimentului. Mama luase un pumn de valium şi nici unul dintre vecini nu auzise focul de armă. Locuiau destul de izolat, într-o casă urîtă, care fusese iniţial un magazin alimentar. O casă cenuşie din ciment, cu scări înalte din piatră şi o singură fereastră mare, lângă uşă.

Îşi şterse nasul, deşi nu era cazul.

– Dar sînt şi o serie de lucruri în favoarea lui.

– Ce anume?

– Dacă ar fi fost într-adevăr Halvor cel care a tras, ar fi trebuit să stea întins pe burtă alături de tatăl lui, cu puşca la piept şi virful sub bărbie. Asta după analiza unghiului împuşcăturii. Oare un copil de cincisprezece ani ar gîndi atît de logic în momentul cînd are şi obrazul sfîşiat în două?

– Nu e de neconceput. Cine trăieşte în casă cu un psihopat ani de-a rîndul, învaţă cu siguranţa unele trucuri. Halvor e istet.

– Erau prieteni? El şi fata lui Holland?

– Un fel de prieteni, spuse Sejer. Nu mă încîntă teoria dumneavoastră, dar va trebui să o iau în considerare.

– Aşadar vreţi să redeschideţi cazul?

– Dacă îmi daţi o copie a cazului, e bine. Dar e, oricum, imposibil să dovedim ceva acum, după atîta vreme. Puteţi fi sigur ca sînteţi acoperit. Şi eu am fost în serviciul comunitar la sate şi ştiu cum e. Te ataşezi de oameni.

Ofiţerul se uită trist pe fereastră.

– Acum i-am înrăutăţit cazul lui Halvor, povestindu-vă toate astea. Merită ceva mai bun. E cel mai grijuliu băiat pe care l-am întîlnit. Şi-a îngrijit mama şi fratele toţi anii aştia şi am auzit că acum locuieşte la bătrîna Muntz şi are grijă de ea.

– Da, așa e.

– Și apoi își găsește, în sfârșit, o iubită. Și totul sfârșește așa. Cum se poate, e blestemat?

– Da, cu siguranță. Poate ca nici nu s-a așteptat vreodată la altceva de la viață decât la catastrofe.

– Dacă și-a ucis tatăl, spuse ofițerul, privindu-l pe Sejer în ochi, atunci a fost caz de legitimă apărare. A salvat restul familiei. Ori tatăl, ori ei. Mi-e greu să cred că putea omori din alte motive decât acesta. De aceea nu cred că e drept să folosiți cazul împotriva lui. Acest episod pe care nu l-am soluționat practic niciodată. În timp, am rezolvat problema în sinea mea, achitându-l. Am lăsat îndoiala să-i fie spre binele lui. Își duse mâna la gură. Sarmana Lilly nu știa ce face când i-a spus *da* lui Torkel Muntz. Tatăl meu era pe atunci ofițer comunitar și întotdeauna erau probleme cu Torkel. Era un scandalagiu, dar un bărbat chipeș. Și Lilly era frumoasă. Fiecare dintre ei ar fi putut face ceva în viață. Dar sînt anumite combinații care nu funcționează, nu-i așa?

Sejer îl aprobă.

– Avem întîlnire la sediu în cursul zilei de astăzi, și atunci va trebui să emitem un mandat. Mi-e teamă că...

– Că?

– Mi-e teamă că nu voi convinge echipa să-l pună în libertate. Nu și după toate astea.

Holthemann răsfoi raportul și se uită sever la ei, ca și cum ar fi vrut să forțeze rezultatele din priviri. Șeful de departament era un om care nu se putea distinge prin inteligență sau prin vreo statură, dacă te-ai fi aflat la coadă în spatele lui, în magazinul Rimi. Era uscat precum iarba, cu o chelie lucioasă și transpirată, și purta ochelari bifocali.

– Și ce-i cu ciudatul acela de pe strada din apropierea dealului Kollen? începu el. Cit de bine l-ați verificat?

– Pe Raymond Låke?

– Geaca de pe cadavru era a lui. Iar Karlsen spune că circulă anumite zvonuri în legătură cu el.

– Sint multe, spuse Sejer scurt. La care te referi?

– De exemplu, acela că merge cu mașina și salivează cînd vede o fată. Mai circulă zvonuri și despre tatăl lui. Că nu are nimic, dar că stă în pat, se uită la reviste porno și-l lasă pe sărmanul băiat să alerge și să facă toată treaba. Poate că Raymond a citit pe furiș și a capatat inspirație.

– Cred că e vorba despre un om din comunitatea noastră, răspunse Sejer. Și cred că acesta încearcă să ne păcălească.

– Îl crezi pe Halvor?

Sejer dădu din cap afirmativ.

– În plus, a apărut un individ în curte la Raymond și, deodată, l-a convins că mașina era roșie.

– Putea fi doar o poveste de-a lui. Poate că era doar un trecător obișnuit. Raymond e un idiot. Tu îl crezi?

Sejer își mușcă limba.

– Tocmai pentru faptul că e idiot, nu cred că are atîta minte cît să inventeze așa ceva. Cred că a fost într-adevăr cineva acolo și a vorbit cu el.

– Așadar același bărbat care s-a furișat pe la fereastra lui Halvor? Și care a pus rucsacul în magazie?

– Da, de exemplu.

– Nu-ți stă în fire să fii atît de credul, Konrad. Te-ai lăsat fascinat de un idiot și de un adolescent?

Sejer fu cuprins de un sentiment neplăcut. Nu-i placea muștrarea și poate că el se ghida într-adevăr prea mult după fler și asta umbrea datele exacte. Halvor era cel mai apropiat. Era prietenul ei.

– Halvor mai știa și alte lucruri? continua Holthemann ridicîndu-se de pe scaun și așezîndu-se pe birou, pentru a privi astfel *în jos* la Sejer.

– A auzit o mașină pornind. Posibil să fi fost o mașină veche, poate cu un cilindru defect. Sunetul părea să vină din strada principală.

– Este o intersecție acolo. Mulți se opresc.

– Sînt conștient de asta. Să-i dăm drumul. Nu fuge nicăieri.

– După cîte mi-ai povestit, e un posibil criminal. Unul care poate că și-a ucis tatăl cu sînge rece. Cred că asta spune multe, Konrad.

– Dar o iubea pe Annie cu adevărat, deși în felul lui ciudat. Chiar dacă Annie nu-i permitea.

– Astfel și-a pierdut răbdarea și cumpătul. Faptul că i-a zburat creierii tatălui său arată că e mult material exploziv în tînrul asta.

– Dacă și-a omorît tatăl, și asta nici nu știm cu certitudine, a făcut-o pentru că nu avea de ales. Toată familia avea să sfîrșească rău, după atîția ani de maltratare și neglijență. În plus, a primit și un cuțit în timpla. Sigur ar fi fost eliberat pentru asta.

– Tot ce se poate. Dar cert e că tipul e în stare să ucidă. Nu toți sînt. Tu ce crezi, Skarre?

Skarre rodea capatul unui pix și dadu apoi din cap.

– Îmi imaginez un tip mai în vîrstă, spuse el.

– De ce?

– Era într-o formă fizică excelentă. Annie cîntărea șaiszeci și cinci de kilograme și mare parte din greutate o constituiau mușchii. Halvor cîntărește doar șaiszeci și trei, deci erau aproximativ de greutate egale. Dacă ar fi fost cu adevărat Halvor cel care a împins-o în apă, atunci ar fi întîmpinat la fel de multă rezistență din partea ei și ar fi avut semne corporale precum rani sau zgîrieturi. Dar totul ne indică faptul că autorul era superior, probabil mult mai solid decît ea. Cred, din ceea ce-am văzut, că Annie era mai solidă decît Halvor. Nu insinuez că nu s-ar fi descurcat, dar cred că l-ar fi costat cam mult.

Sejer dadu din cap tăcut.

– OK. Mi se pare just. Dar sîntem practic pe poziția zero. Nu am găsit alte persoane în apropierea lui Annie care să fi avut un motiv.

– Nici Halvor nu are un motiv plauzibil.

– Avea rucsacul și, în plus, o investiție sentimentală imensă. Eu trebuie să preiau răspunderea în acest caz, nu-mi mai place, Konrad. Dar Axel Bjørk? Amărit și beat, cu un temperament violent? N-ați găsit nimic la el.

– Nu avem nici o dovadă că Bjørk a fost la Lundeby în ziua aceea.

– Nu. Din cîte vād în raport sînteți mai mult preocupați de un copil de doi ani, nu?

Le zîmbi, dar nu tocmai binevoitor.

– Nu de copil. Ci mai mult de reacția lui Annie la moartea lui. Am încercat să aflăm de ce a avut loc acea schimbare de personalitate și dacă a avut vreo legătură cu acel băiețel sau faptul că era bolnavă, bineînțeles. Sperasem să găsesc altceva.

– De exemplu?

– Nu știm exact. Tocmai asta e greu, nu știm ce fel de individ căutăm.

– Un călău, poate. I-a ținut capul sub apă pînă cînd a murit, spuse Holthemann cu brutalitate. Dar fără să-i lase vreo urmă pe corp.

– De aceea cred că au stat la marginea apei, unul lîngă altul, și au vorbit. Și asta în cel mai intim mod posibil. Poate că avea o anumită influență asupra ei. Apoi a luat-o brusc de gît și a împins-o pe burtă, în apă. Într-un interval de cîteva secunde. Dar primul impuls trebuie să-l fi avut în mașină sau pe motocicletă.

– Și trebuie să fi fost ud și murdar, mormăi Skarre.

– Dar n-a fost observată nici o motocicletă pe Kolleveien?

– Doar o mașină care a trecut în mare viteză. Proprietarul de la magazinul Horgen își amintește să fi văzut motocicletă. Dar nu-și amintește de Annie. Johnas nici n-a văzut-o cînd s-a așezat pe

motocicleta. A lăsat-o să coboare din mașină, a zărit motocicleta și a văzut-o mergând într-acolo.

– Ceva nou?

– Magne Johnas.

– Ce-i cu el?

– Nimic deosebit, de fapt. Arată de parcă s-ar îndopa cu anabolizante și îi mai arunca, din când în când, câte o privire lui Annie. Ea îl respingea tot timpul. Poate că e genul de tinăr care nu suportă să fie tratat așa. De altfel, apărea câteodată prin Lundebý ca să-și viziteze prieteni mai vechi și atunci venea pe motocicletă. În schimb, acum umblă cu Sølvi. Totuși, nu putem să-l neglijăm complet.

Holthemann era de acord.

– Dar Raymond și tatăl lui? Nu există dovezi că Raymond a lipsit de acasă o perioadă mai lungă?

– A fost la magazin, iar când s-a întors, a stat și a privit-o pe Ragnhild în timp ce dormea.

– Solid alibi, Konrad, zîmbi Holthemann. Am înțeles că e un snop de mușchi imatur și impulsiv, cu o capacitate mintală corespunzătoare unui copil de cinci ani, nu?

– Exact. Și nu prea există ucigași de cinci ani.

Holthemann dădu din cap.

– Dar îi plac fetele?

– Da. Însă nu cred că știe ce să facă cu ele.

– Nu te dai bătut. Pe de altă parte știi că ai fler. Totuși să nu uiți un lucru. Ridică un deget în semn de tachinare și îl îndreptă spre el. Nu ești personajul principal din vreun roman polițist. Încearcă să tratezi lucrurile la rece.

Sejer lasă capul pe spate și rise cu atita poftă ca Holthemann tresări.

– Mi-a scăpat ceva?

Își duse un deget sub ochelari și începu să-și frece ochiul, apoi clipi de mai multe ori și continuă.

– Bine. Dacă nu se întâmplă nimic în cel mai scurt timp posibil, vreau să-i facem mandat de arestare lui Halvor. De ce ar fi luat, de exemplu, criminalul rucsacul cu el acasă?

– Dacă au mers acolo cu mașina, s-au oprit și l-au lăsat în mașină, explică Sejer. După aceea ar fi fost prea periculos să se întoarcă și să-l arunce în apă.

– Just.

– Am și eu o întrebare, continuă Sejer, privindu-l fix. Dacă amprenta de pe catarama curelei lui Annie nu este a lui Halvor, atunci îl vei elibera?

– O să mă mai gîndesc.

Sejer se ridică și merse pînă la harta de pe perete, unde drumul dinspre Krystallen, pe la sensul giratoriu, în jos spre magazinul Horgen și în sus pe Kolleveien, pînă la iaz, era marcat cu roșu. Locurile prin care fusese observată Annie erau marcate cu mai multe figurine magnetice verzi. Figurinele semănau cu omul verde de la trecerea de pietoni. Una era plasată în fața casei din Krystallen, una la intersecția cu Gneisveien, acolo unde a luat-o pe scurtătura, una la sensul giratoriu, unde fusese văzută de o femeie în momentul în care urca în mașina lui Johnas. Alta, în fața magazinului Horgen. Mașina lui Johnas și o motocicletă erau, de asemenea, plasate pe hartă. Luă cu două degete figurina lui Annie din fața magazinului și o puse în buzunar.

– Cine e, de fapt, mai aproape, mormăi el. Halvor? Cît de mari sînt șansele să o fi luat cineva cu mașina într-un timp atît de scurt, de cînd a mers spre magazin și pînă a fost găsită? Motociclistul nu s-a declarat la poliție. Nimeni n-a văzut-o așezîndu-se pe motocicletă.

– Dar trebuia să se întâlnească cu cineva, nu?

– Mergea la Anette.

– Asta i-a spus ea Adei Holland. Dar poate că avea o întâlnire, spuse Holthemann.

– În cazul asta a riscat ca Anette să sune și să întrebe de ea.

– Se cunoșteau. N-a sunat.

– Așa e, nu știu ce să zic. Dar să spunem că n-a coborît din mașina lui Johnas. Să vedem lucrurile mai simplu.

Se ridică și făcu cîțiva pași în timp ce gîndurile îi umblau prin minte. „De fiecare dată ajungem la declarațiile lui Johnas.“

– Tot ce știu e că este un om de afaceri respectabil, cu galerie proprie și cu un cazier impecabil. În plus, îi era recunoscător lui Annie, pentru că, la intervale regulate de timp, îl scăpa de un copil dificil.

– Tocmai. Îl cunoștea. Și el avea sentimente deosebite față de ea.

Bărbatul închise ochii.

– Poate că a făcut o greșală.

– Ce-ai spus?

Holthemann ciuli urechile.

– Mă întreb dacă o fi făcut vreo greșeală, repetă el.

– Bineînțeles, a mers cu un criminal într-un loc pustiu, singură.

– Da, și asta. Dar, în plus, l-a subestimat. A crezut că era în siguranță.

– Mă îndoiesc să fi avut un cartonaș la gît prin care să o avertizeze, spuse Holthemann sec.

– Și dacă în plus îl și cunoștea? Și era așa de grijulie precum spui, atunci trebuie să fi fost destul de intimi.

– Poate că împărțeau un secret.

– Un pat, de exemplu? zîmbi Holthemann.

Sejer puse din nou figurina lui Annie lângă magazin și se întoar-se, cuprins de îndoială.

– N-ar fi prima oară, spuse șeful de departament. Unele tinere arată un oarecare interes pentru bărbați mai în vîrstă. Ce spui, Konrad, ai remarcat ceva de genul ăsta? Zîmbi voios.

– Halvor spune că nu, îi răspunse Sejer calculat.

– Bineînțeles. N-ar fi putut accepta ideea.

– O relație pe care ea ar fi vrut să o dezvăluie? Asta vrei să spui? Cineva cu soție, copil și salariu mare?

– Scuze, gîndesc cu voce tare. Snorrason spune că nu era virgină.

Sejer îl aprobă.

– Halvor a încercat totuși, din cîte spune. După părerea mea, toți bărbații din Krystallen sînt posibili candidați. O vedeau trecînd pe stradă în fiecare zi, fie vară sau iarnă. O vedeau crescînd și devenind atît de frumoasă. O luau cu mașina de fiecare dată cînd avea nevoie, le îngrijea copiii, intra și ieșea din casele lor. Avea încredere în ei. Erau adulți pe care îi cunoștea bine și pe care sigur nu i-ar fi respins dacă i-ar fi apărut în cale. Douăzeci și unu de case, minus a ei, asta înseamnă douăzeci de oameni. Fritzner, Irmak, Solberg, Johnas, e o gașcă întreagă. Poate unul dintre ei saliva după ea în secret.

– Saliva după ea? Păi, nu sînt semne de vreun abuz sexual, nu?

– Poate că fusese deranjat de ceva.

Sejer se uită din nou la harta de pe perete. Posibilitățile erau multiple. Nu înțelegea cum cineva putea ucide un om fără să-l atingă măcar. Fără să facă ceva cu cadavrul, fără să caute după bani sau bijuterii, sau să lase semne de disperare, furie sau vreo altă predispoziție perversă. Doar o întinsese frumos, plin de grijă, de considerație, cu hainele alături. Sejer luă ultima figurină magnetică cu Annie, o strînse apoi cu putere între degete pentru o clipă și o puse înapoi pe hartă, ezitînd.

Mai tirziu, Sejer o porni ușor către iaz.

Asculta și încerca să și-i imagineze deplasîndu-se pe alee. Annie în jeanși și cu un pulover albastru însoțită de un bărbat. În gîndul lui, figura era neclară, părea o umbră neagră, dar aproape sigur mai în vîrstă și mai mare decît ea. Poate că discutau încet în timp ce mergeau prin pădure, poate era ceva important. Avea imaginea celor întîmplate. Bărbatul gesticula în timp ce explica,

Annie îl dezaproba, el continua convingător. Tensiunea creștea. S-au apropiat de apa care licărea printre copaci. El s-a așezat întâi pe o piatră – n-o atinsese încă –, iar ea s-a așezat, ezitînd, alături de el. Bărbatul putea să i se adreseze galant, prietenește sau rugător, nu-și dădea seama exact. Apoi s-a ridicat brusc, s-a aruncat asupra ei și un plescăit puternic s-a auzit la impactul cu apa și sub presiunea bărbatului. Acum se folosea de ambele mîini și de toată greutatea corpului. Pe deasupra zburau cîteva păsări care țipau, speriate. Annie își ținea strîns gura, astfel încît apa să nu-i intre în plămîni. Opunea rezistență, își înfîgea cu putere mîinile în nămol, în timp ce secunde roșii ameteitoare treceau, și viața ei se stîngea încet în apa licărind.

Sejer privi în jos către fișia de mal.

A trecut o veșnicie. Annie a încetat să se mai zbată și să dea din picioare. Bărbatul s-a ridicat, s-a întors și a privit în sus pe alee. Nimeni nu-i văzuse. Annie era întinsă pe burtă, în apa murdară. Poate că i s-a făcut milă, văzînd-o așa, și a scos-o afară din apă. Gîndurile se limpezeau încet în mintea lui. Poliția avea să o găsească, să analizeze scena și să ia o serie de decizii. O tînără moartă în pădure. Un violator, desigur, care a mers prea departe. Deci a dezbrăcat-o, dar cu grijă, luptîndu-se cu nasturi, fermoare și curea, apoi a pus hainele frumos alături. Nu i-a plăcut poziția indecentă în care se afla, pe spate și cu picioarele desfăcute, dar altfel nu i-ar fi putut scoate pantalonii. Așa că a întors-o pe o parte, i-a împins genunchii înspre ea și i-a aranjat brațele, căci această imagine, ultima, avea să-l urmeze pentru tot restul vieții și, ca să țină, trebuia să arate cît mai pașnic posibil.

„Cum de a îndrăznit să mai zăbovească?“

Sejer merse pînă jos la iaz și rămase cu pantofii la cîțiva centimetri aproape de apă. Stătu așa multă vreme. Gîndul la cum au găsit-o moartă îi apărui în minte și nu avea, în primul rînd, nimic de-a face cu răutatea, ci era mai degrabă o acțiune disperată, care îți sfișia inima. Fusese izbit de imaginea unui om

disperat, care se zbătea în întuneric. Înăuntru era frig și neaerisit, iar bărbatul se lovea cu capul de pereți, fără să poată respira și fără să poată ieși afară. În sfârșit, găsi un perete prin care să iasă. Peretele era Annie.

Sejer se întoarce și o luă încet înapoi. Mașina ucigașului sau motocicletă acestuia a fost probabil parcată cam pe acolo unde era acum Peugeot-ul lui. După aceea ucigașul a deschis ușa și a zărit rucsacul. A ezitat o clipă, dar l-a lăsat acolo, a pornit mașina, purtînd în suflet teama că ar putea fi descoperit. A trecut repede pe lângă casa lui Raymond, i-a văzut mergînd, pe idiot și pe fetița cu cărucior de păpuși. Aceștia i-au observat mașina. Unii copii rețin detaliile. A simțit cum frica îi înjunghie pieptul. A continuat să meargă, a trecut pe lângă trei ferme și a ajuns, în sfârșit, pe autostradă. Sejer nu mai putea să-și imagineze restul.

Se urcă în mașină și porni în jos. În oglindă, văzu norul de praf ridicat de mașină. Casa lui Raymond era liniștită, părea aproape părăsită. Iepuri albi și bruni săreau în cuștile lor pe cînd trecea cu mașina. Camioneta cu bateria consumată era parcată în curte. Era o mașină veche, poate cu un cilindru stricat? Cotețul găinilor și mișcările ce se auzeau acolo îi aminteau de propria copilărie, de anii dinainte de a se muta din Danemarca. Aveau găini pitice brune în niște cotețe așezate în grădina cu legume. Strîngea ouăle în fiecare dimineată, niște ouă mici, nemaipomenit de rotunde, nu mai mari decît cea mai mare mărgea pe care o numeau „de doisprezece“. În oglindă i se păru că zărește perdeaua mișcîndu-se. La fereastra dormitorului se afla tatăl lui Raymond. Dar nu era sigur. Viră la dreapta și trecu de magazinul Horgen, unde fusese oprită motocicletă. În fața magazinului era un Blazer albastru și Eschimosul galben¹, semn clar al primăverii. Dădu geamul în jos și simți briza caldă pe față.

Motivul putea fi unul sexual, deși părea nemișcată. Poate că i-a fost de ajuns să o dezbrace și să o vadă așa, goală, lipsită de

¹ Eschimosul galben este mascota unui tip de înghețată. (n.tr.)

apărare, și simți o mulțumire de mult căutată, gîndindu-se ce ar fi putut face cu ea dacă ar fi vrut cu adevărat. În imaginația autorului, fata ar fi putut trece prin toate cîte puțin. Bineînțeles că putea să fie așa. Încă o dată, Sejer se gîndi cu neplăcere la toate posibilitățile. Își continuă ușor drumul spre autostradă și opri la intrarea în curtea bisericii. Dădu prioritate unui tractor încărcat cu varză și viră. Florile de pe mormîntul lui Annie dispăruseră, iar crucea de lemn fusese îndepărtată. Se plasase o piatră, una obișnuită, cenușie, rotundă și netedă, ca și cum ar fi fost udată și șlefuită de mare. Poate că era chiar de pe plajele unde obișnuia să facă surfing, vara. Citi epitaful.

Annie Sofie Holland. Dumnezeu să se îndure de tine.

Se încruntă puțin, încercă să-și dea seama dacă îi plăcea sau nu textul. De fapt, nu-i plăcea. Suna de parcă ar fi făcut ceva rău, ceva pentru care avea nevoie de iertare. La ieșire se uită și la mormîntul lui Eskil Johnas. Cineva, poate niște copii, lasaseră acolo un buchet de pădăii.

Kollberg trebuia să facă pipi. Sejer trase cîinele după el, în spatele blocului, îl lăsa să alerge printre tufișuri și apoi urcara cu liftul înapoi în apartament. După aceea, trecu prin bucătărie să vadă ce mai era în congelator. Un pachet de crenvurști, tari ca piatra, o pizza congelată și un pachet mic pe care scria „bacon“. Îl apucă pe acela și zîmbi, căci îi aducea aminte de ceva. În schimb, își făcu ouă, patru ochiuri, prăjite și pe o parte și pe alta, cu sare și piper, și taie un crenvurst bucați și pentru cîine. Kollberg înfulecă mîncarea și se bagă sub masă. Mîncă ouăle și bău laptele cu picioarele sub pieptul ciinelui. Nu îi luă mai mult de zece minute. Ziarul era deschis, alături de el. „Iubitul, închis pentru cercetări.“ Oftă puțin și păru enervat. Nu prea mai găsea înțelegere pentru modul în care presa expunea aspecte din viața deplorabilă de zi cu zi. În final,

curăța masa și puse filtrul de cafea în priză. Poate că Halvor își împușcase într-adevăr tatăl. Și-a tras mânuși pe miini, a pus arma în sacul de dormit, în mîinile tatălui, a tras, a îndreptat pămîntul călcat de el în magazie și a alergat din nou în cameră la fratele lui. Acesta trebuie să-i fi fost cît se poate de loial și n-ar mărturisi niciodată dacă Halvor nu era în pat atunci cînd s-a auzit focul de armă.

Își bău cafeaua în camera de zi, după care urma să facă un duș, să răsfoiască prin catalogul cu obiecte sanitare și de baie, pe care îl găsise în cutia poștală. Era ofertă la gresie de baie. Printre altele, aveau și modele simple, albe cu delfini albaștri. După duș se întinse pe canapea. Era prea mică și trebuia să-și atîrne picioarele peste braț, ceea ce era cam neplăcut, dar îl împiedica să adoarmă. Nu voia să-și strice somnul de seară, îi era oricum destul de greu din cauza eczemei. Se uită pe fereastră și văzu că trebuie spălată. Fiind la etajul treisprezece, nu vedea nimic afară decît cerul albastru, care începu să capete profunzimea nopții. Brusc, văzu o muscă izbindu-se de fereastră. O muscă de cadavre, mare și neagră. „Tot un semn de primăvară și acesta“, se gîndi el, cînd încă una apărură și zbură în apropierea primeia. Nu avea nimic împotriva muștelor, dar era ceva în modul în care își mișcau picioarele. Pentru el, acesta era un lucru privat, ceva asemănător scărpinării în zonele intime de față cu altcineva. Păreau să caute ceva. Mai veni una. Acum se uita la ele fix și fu cuprins de un sentiment neplăcut. Trei muște pe geam în același timp. Ciudat că nu zburaseră de acolo. Mai veni una, și apoi alta, iar, la scurt timp, era plin de muște mari, negre pe fereastră. În final, se ridicară și zburară în spatele scaunului de lîngă fereastră. Acum erau atît de multe că le putea auzi bîziiitul. Se ridică puțin de pe canapea ezitînd, cu un sentiment de groază. Trebuia să fie ceva în spatele scaunului, ceva ce le mirosea lor. În final se ridică, merse normal pe podea și se apropie cu grijă și cu inima în dinți, apucă de scaun și îl aruncă deoparte. Muștele o luară în toate părțile, un întreg roi. Altele se fixaseră de podea și mînceau

din ceva. Le îndepărtă cu vârful degetelor de la picioare și, în final, dispărură. Era un cotor de măr. Putred și moale.

Se așază pe canapea, simțindu-se amețit. Cămașa îi era udă de transpirație. Confuz, se frecă la ochi și se uită pe fereastră. Nimic. Visase. Capul îi era greu și îl dureau spatele și picioarele de la felul cum dormise pe canapeaua prea mică. Se ridică, dar nu reuși să reziste necesității de a trage scaunul să vadă ce e în spatele lui. Nimic. Merse în bucătărie, unde avea o sticlă de whisky și un pachet de tutun de rulat. Oftă puțin, nu prea mulțumit de sine însuși, și le luă cu el în cameră. Kollberg se uita la el, așteptând ceva. Se uita la ciine și se răzgîndi.

– La plimbare, spuse el încet.

Le luă cu exactitate o oră de la bloc pînă la biserica din centru și înapoi. Se gîndea la mama pe care ar fi trebuit să o viziteze. Trecuse cam multă vreme de la ultima vizită. Într-o zi, se gîndi el abătut, fiica lui, Ingrid, avea să se uite pe calendar și să gîndească la fel. Ar trebui să fac o vizită. N-am mai fost de mult. Fără tragere de inimă, doar dintr-un fel de obligație. Poate că Skarre avea dreptate totuși, poate că nu era deloc rezonabil să fii bătrîn, să zaci și să incurci lumea. Devenea el însuși surprins de propriile gînduri și mari pasul. Kollberg sărea și se gudura pe lîngă el. Dar nici nu trebuie să te lași bătut. Avea de gînd să renoveze baia. Elisei i-ar fi plăcut faianța aceea, era sigur de asta. Și dacă ar fi știut că încă nu s-a apucat... nici nu îndrăznea să se gîndească la așa ceva. Opt ani cu imitație de marmură e rușinos.

În sfîrșit, putea să bea un whisky binemeritat și se făcuse așa de tîrziu că poate ar reuși să adoarmă totuși. Soneria de la ușă se auzi în clipa cînd punea capacul la loc pe sticlă. Skarre salută, fără să mai fie atît de timid ca data trecută. Venise pe jos, dar strimba din nas cînd Sejer îi oferi un whisky.

– N-ai bere?

– Nu, n-am. Dar pot să-l întreb pe Kollberg. El obișnuiește să-și adune așa ceva în frigider, spuse el pe un ton cât se poate de serios. Dispară și reveni cu o bere. Te pricepi să pui gresie?

– Absolut. Am făcut un curs odată. Important e să nu faci lucru de mîntuială cînd pui baza. Ai nevoie de ajutor?

Sejer dădu din cap.

– Ce crezi despre astea?

Îi arată broșura cu delfinii albaștri.

– Foarte frumoase. Acum ce ai?

– Imitație de marmură.

Skarre dădu din cap în semn de înțelegere și bău din bere.

– Amprenta lui Halvor nu coincide cu cea de pe catarama curelei lui Annie, spuse el repede. Holthemann îl va elibera pînă mai apare ceva.

Sejer nu răspunse. Simțea un fel de ușurare amestecată cu iritare. Era bucuros că nu fusese Halvor, dar și frustrat că nu avea un alt suspect.

– Am avut un vis înspăimîntător, spuse el, puțin surprins de propria sinceritate. Am visat că era un măr putred în spatele scaunului de acolo. Și era invadat de muște mari, negre.

– Ai verificat? mirii Skarre.

Îi confirmă în timp ce bea whisky.

– Doar cîteva scame. Crezi că înseamnă ceva?

– Trebuie să fie vreun articol de mobilă pe care am uitat să-l scoatem în evidență. Ceva ce a fost întotdeauna acolo și la care noi nu ne-am gîndit. Acest vis e cu siguranță un avertisment. Acum trebuie doar să găsim scaunul acela.

– Așadar va trebui să căutăm în afacerile cu mobilă?

Se înecă singur la propria glumă, era un fenomen rar.

– Credeam că ai un as în mîneacă, spuse Skarre. Nu pot să mă consolez cu gîndul că nu ajungem la nici un rezultat. Săptămînile trec. Cazul Annie se complică. Iar tu ești cel care vine cu sfaturile.

– Ce vrei să spui acum?

– Numele tău, zîmbi Skarre. Konrad înseamnă sfătuitor.

Sejer ridică una din sprîncene impunător de sus față de cealaltă.

– De unde știi?

– Am acasă o carte. Obişnuiesc să verific de fiecare dată cînd îmi ies în cale oameni. E un mod plăcut de divertisment.

– Ce înseamnă Annie? întrebă el repede.

– Frumoasă.

– O, Doamne! Acum nu-mi merit numele. Dar să nu pierzi interesul pentru asta, Jacob. Și Halvor ce înseamnă? întrebă el curios.

– Halvor înseamnă „ocrotitorul“.

„A spus Jacob, se gîndi el mirat. Pentru prima oară, a spus Jacob.“

*

Soarele era jos, aruncînd razele pe terasa plăcută, creîndu-le un loc călduros în care puteau să-și arunce gecile. Așteptară pînă cînd se încinse grătarul. Mirosea a cărbune și a petrol, și a lămîiță din cutia de plante de pe terasa lui Ingrid, pentru că tocmai o udase. Sejer își ținea nepotelul în brațe, ridicîndu-l și coborîndu-l, pînă cînd îl dureau mușchii coapselor. Pe măsură ce acest copil va crește, ceva din el se va pierde. În cîțiva ani o să crească mai înalt ca el și o să i se îngroașe vocea. De aceea, se simțea nostalgic stînd așa, cu Matteus în brațe, dar era un confort fizic pe care îl simțea pînă pe șira spinării.

Ingrid se ridică, luă papucii de lemn de pe terasă, îi bătut de podea de trei ori, apoi și-i puse în picioare.

– De ce faci asta? dori el să știe.

– E doar un obicei vechi, îi zîmbi ea. Din Somalia.

– Dar nu avem șerpi sau scorpioni pe aici.

– Devine un fel de obsesie, spuse ea rîzînd, nu reușesc să scap de ea. De altfel, pe aici sînt viespi și șerpi veninoși.

– Crezi că un șarpe veninos ar fi putut intra în papucul tău?

– N-am idee.

Îl strînse mai tare în brațe pe nepotul și-l sărută în gropița de la ceafă.

– Mai ridică-mă, îl rugă acesta.

– Mă dor picioarele. Nu poți să-mi aduci o carte și să-ți citesc din ea, în schimb?

Copilul sări din brațe și fugi înăuntru.

– Cum îți mai merge, de altfel, tată? îl întrebă fata repede, cu o voce ca de copil.

„*De altfel*, se gândi el. Asta voia să însemne *de fapt*, cum îi mai mergea *de fapt*, cum se simțea în adîncul sufletului. Sau putea să fie o întrebare camuflată, dacă se întîmplase ceva. Dacă, de exemplu, își găsisese o prietenă sau dacă era îndrăgostit de cineva, la distanță, ceea ce nu se întîmplase. S-ar fi remarcat.“

– Bine, mulțumesc, răspunse el întrebător și nevinovat.

– Nu ți se mai pare că zilele trec greu?

Era foarte atentă cu întrebările. Îi creă impresia că voia să afle ceva anume.

– Am mult de lucru la serviciu, spuse el. Și apoi, vă am pe voi.

Ultimele lui cuvinte o făcură să apuce tacîmurile pentru salată. Se întoarse și începu să întoarcă roșiile și castraveții cu multă energie.

– Da, dar vezi tu, ne-am gîndit să plecăm din nou. Pentru un timp. Pentru ultima oară, continuă ea rapid, uitîndu-se la el cu o privire din ce în ce mai vinovată.

– Să plecați? Cîntări bine cuvîntul. În Somalia?

– Erik a primit o ofertă. Nu le-a răspuns încă, spuse ea, dar ne gîndim să luăm în serios problema. Ne gîndim și la Matteus, desigur. Vrem să vadă puțin din țară și să învețe limba. Dacă mergem în august, ne întoarcem pînă la începutul școlii.

„Trei ani, se gîndi el. Trei ani fără Ingrid și Matteus, cu vizite doar de Crăciun. În rest doar scrisori și vederi, iar nepoțelul va crește tot mai mare, cu pași repezi.“

– Nu pun la îndoială faptul că aveți nevoie să mergeți acolo, spuse el, făcînd un efort să-și mențină vocea sigură. Sper că nu te gîndești că eu aș putea fi o piedică pentru voi. Nu am nouăzeci de ani, Ingrid.

Ea roși.

– Mă gîndesc puțin și la bunica.

– O să am eu grijă de ea. Mai ai un pic și zdrobești de tot salata, îi atrase el atenția.

– Nu-mi place să te văd singur, spuse ea pe un ton jos.

– Îl am pe Kollberg.

– Dar, sincer vorbind, nu e decît un cîine!

– Bucură-te că nu înțelege ce spui.

Sejer aruncă o privire la cîinele care dormea nestînjnit sub masă.

– Ne descurcăm bine. Vreau să mergeți dacă vă doriți asta. S-a săturat Erik de apendice și amigdale umflate?

– Acolo e altfel, explică ea. E mult mai util.

– Și Matteus? Ce veți face cu el?

– O să meargă la grădinița americană împreună cu un grup de alți copii. Și, în plus, spuse ea gînditoare, are acolo rude pe care nu le-a văzut niciodată. Nu-mi place asta și vreau să știe tot.

– Americană? spuse el sceptic. Cum adică să știe tot?

Se gîndi la părinții lui naturali și la soarta pe care o avuseseră.

– O să așteptăm ca pînă cînd va fi mai mare să-i povestim despre mama lui.

– Mergeți! spuse el hotărît.

Ea îl privi și îi zîmbi.

– Ce crezi că ar fi spus mama?

– Același lucru ca și mine. Și apoi ar fi plîns puțin pe pat.

– Dar tu nu vei face așa?

Matteus veni cu o carte pentru copii într-o mînă și cu un măr în cealaltă.

– „Era o noapte întunecată și furtunoasă.“ Nu e înfiorător?

– Brr! mîrii nepoțelul și urcă în brațele lui.

– Cărbunii sînt aprinși, spuse Ingrid, aruncîndu-și papucii.

– O să pun grătarul.

– Pune carnea la făcut, reluă el.

Ingrid puse carnea pe grătar, patru bucăți în total, și intră ca să aducă de băut.

– Am un piton verde din cauciuc în camera, șopti Matteus. Să i-l punem în pantof?

Sejer șovăi.

– Nu știu ce să zic. Crezi că e înțelept?

– Da, tu nu crezi?

– De fapt, nu.

– Oamenii mari sînt atît de fricoși, spuse el preocupat. Atunci vor da vina pe mine.

– OK, spuse el încet. Mă uit în altă parte.

Matteus sări din brațele lui, merse după șarpele de cauciuc și îl băgă cu grijă în papucul ei de lemn.

– Acum poți să citești.

Se gîdea cu groază la acel șarpe din cauciuc dezgustător și senzația la atingerea lui cu piciorul gol. Apoi continuă să citească cu o voce profundă, dramatică:

– „Era o noapte întunecată și furtunoasă. În munți erau tilhari și lupi.“ Ești sigur că nu e prea înspăimîntător?

– Mama mi-a citit povestea de multe ori. Își înfipse dinții în măr și mesteca mulțumit.

– Nu lua bucăți așa de mari, îl avertiză el. Pot să-ți rămînă în gît.

– Hai, citește, bunicule!

„Cred că încep să îmbătrînesc, se gîndi el trist. Bătrîn și fricos.“

– „Era o noapte întunecată și furtunoasă“, începu el, și tocmai atunci intră Ingrid, cu trei sticle de bere și una de Cola. Se opri și se uită prelung la ea. La fel și Matteus.

– De ce vă uitați așa? Ce-i cu voi?

– Nimic, răspunseră ei în cor, aplecându-se din nou asupra cărții.

Ingrid puse sticlele pe masă, le desfăcu și se uită după papuci. Îi ridică, îi întoarse invers și bocăni de trei ori cu ei. Nu se întâmplă nimic. „S-a fixat în vîrf“, se gîndiră ei extaziați. Se petreceau mai multe lucruri în același timp. Ginerele Erik apăru și el în ușa. Matteus sări din brațele bunicului și alergă spre el. Kollberg sări de sub masă și se gudură, sticlele se rostogoliră, iar Ingrid băgă picioarele în papuci.

*

Sølvi era în camera ei și scotea niște lucruri dintr-o cutie. Pentru o clipă își îndreptă spatele și ridică privirea. Fritzner, care locuia vizavi, stătea la fereastră și o fixa lung. Avea un pahar în mînă. Îl ridică și se aplecă, ca și cum ar fi vrut să toasteze.

Sølvi îi întoarse spatele instantaneu. E drept că nu o deranja să fie admirată de un bărbat. Dar Fritzner era chel. Să-ți închipui viața alături de un chel e la fel cu a ți-o închipui alături de un gras. Asta nu făcea parte din visele ei. Dar faptul că Eddie era și chel, și gras nu intra în discuție. Alți bărbați puteau fi chei, dar nu acela cu care va fi ea. Pufni disprețuitor, iar apoi se uită din nou. Dispăruse.

„S-a urcat din nou în barcă, dementul.“

Auzi soneria de la intrare și alergă să deschidă, îmbrăcată în costum albastru, cu pantaloni, curea argintie în talie și espadrile în picioare.

– O! spuse ea blînd. Dumneavoastră sînteți! Fac ordine la Annie în cameră. Pofțiți, mama și tata vin imediat.

Sejer o urmă prin camera de zi pînă în camera de lingă cea a lui Annie. Era mult mai mare și foarte colorată. Pe noptiera era o poză a surorii moarte.

– Am moștenit și eu niște lucruri, zîmbi ea în semn de scuze. Mărunțișuri și cîteva haine. Iar dacă reușesc să-l conving pe taticu, atunci voi putea să sparg peretele spre camera ei și să am o cameră mare.

El o aprobă.

– Va fi chiar frumos, mormăi el. Și în același moment i se făcu rușine, încercînd o serie de sentimente contradictorii. N-avea nici un drept să judece pe cineva. Înceau cu toții să-și ducă viața mai departe și o făceau în modul lor. „Nimeni nu poate să spună celorlalți cum ar trebui să jelească.“ Se mustră singur cu aceste gînduri și privi în jur. Nu mai vazuse niciodată o cameră cu atîtea bibelouri, figurine și alte lucruri mărunte.

– Și voi avea televizorul meu, zîmbi ea. Iar dacă mai pun o antenă, pot să prind și TV-Norge¹.

Se împiedică de o cutie de carton de pe podea și începu să mai culeagă lucruri din ea.

– Sînt aproape numai cărți, spuse ea apoi. Annie nu avea farduri sau bijuterii. Plus o sumedenie de CD-uri și de casete audio.

– Ție îți place să citești?

– Nu tocmai. Dar e frumos să ai rafturile bibliotecii pline.

Sejer dădu înțelegător din cap.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea discret.

– Da, într-o oarecare măsură. Dar deocamdată nu înțelegem ce înseamnă toate astea.

Fata dădu din cap și mai ridică un lucru din cutie. Era împachetat în ziar.

– Așadar îl cunoști pe Magne Johnas, Sølvi?

¹ Canal de televiziune norvegian, în traducere TV-Norvegia. (n.tr.)

– Da, răspunse ea prompt. I se păru că roșise, dar avea oricum obrajii fardați cu roșu. Locuiește la Oslo acum. Lucrează la Gym & Greier.

– Știi dacă el și Annie au avut vreodată ceva în comun?

– Dacă au avut ceva în comun? Îl privi nedumerită.

– Dacă au avut vreo fantezie sau dacă Magne a fost vreodată îndrăgostit, sau poate că a încercat să o cucerească în vreun fel? Înaintea ta.

– Annie râdea de el doar, spuse ea pe un ton de regret. Ca și cum Halvor ar fi arătat grozav. Magne mai arată a bărbat. Vreau să spun că are mușchi.

Rupea și trăgea de ziar, evitînd privirea lui.

– Credeți că l-ar fi putut jigni cu ceva? întrebă Sejer prudent, în momentul în care ceva de culoare albă se ivi de sub ambalaj.

– Da, tot ce se poate. Pentru Annie nu era de ajuns să spună nu. Uneori putea fi chiar sarcastică și nu prea se uita ea după mușchi. Toată lumea vorbește de cît de drăguță și de splendidă era, și nu vreau să vorbesc urît de sora mea vitregă. Dar uneori era caustică și nimeni nu îndrăznește să o spună. Pentru că e moartă. Nu înțeleg cum de a rezistat Halvor. De fiecare dată, Annie decidea.

– Da?

– Însă era tot timpul drăguță cu mine. Foarte drăguță.

Pentru o clipă părea înspăimîntată la amintirea surorii ei și la tot ceea ce se întîmplase.

– De cît timp ești cu Magne? întrebă el politico.

– Doar de cîteva săptămîni. Mergem la cinema împreună.

Răspunsul veni foarte repede.

– E mai mic decît tine?

– Cu patru ani, îi raspunse ea ezitînd. Dar e foarte matur pentru vîrsta lui.

– Înțeleg.

Ținea ceva sus spre lumină și se uita atentă. Era o pasăre din bronz pe o baghetă. O creatură durdulie, cu pene și cu capul înclinat.

– Se pare că e distrusă, spuse ea nesigură.

Sejer se uita mirat. Imaginea îl izbi precum o săgeată în timpă. Putea să semene cu o figurină care se pune în vîrf, pe piatra de mormînt, la copiii mici.

– Pot să frămînt un boț de aluat și să-i fac picioare în felul asta, spuse ea contemplativ. Sau poate mă ajută taticu. E destul de frumoasă.

Nu reuși să-i răspundă. O imagine a unei alte Annie, una mai nuanțată decît cea prezentată de Halvor și de părinții ei, prindea încet contur.

– Ce crezi că e asta? mormăi el.

Fata dădu din umeri.

– N-am idee. Doar o figură de decor care s-a stricat, nu?

– N-ai mai văzut-o pînă acum?

– Nu. N-aveam voie să intru în camera lui Annie dacă ea nu era acasă.

Puse pasărea pe birou. O lăsă acolo balansîndu-se, apoi mai scotoci prin cutie.

– E mult de cînd nu l-ai mai văzut pe tatăl tău? întrebă el ușor, privind pasărea care se balansa din ce în ce mai încet. Creierul lui funcționa sub o presiune mare.

– Tatăl meu? Se îndreptă și se uita la el, surprinsă. Vă referiți la tatăl meu de pe strada Adamstuen?

Sejer dădu din cap.

– A fost la înmormîntarea lui Annie.

– Trebuie să-ți fie dor de el.

Nu îi răspunse. Era ca și cum i-ar fi atins un lucru rar, la care se uita cu deosebită atenție. Ceva neplăcut, ce încerca să uite, o urmă de conștiință încărcată, ceva ce alții au stabilit, reguli nescrise pe care le urmăse întotdeauna fără să opună rezistență, pentru că nu

înțelesese niciodată ce se ascundea în spatele lor. În clipa aceea, Sejer se simți puțin indiscret. Nu trebuia să uite să-și arate îngrijorarea, să se apropie de oameni pe baza propriilor premise, și nu să distrugă totul.

– Cum îl strigi pe Eddie? întrebă el precaut.

– Îl strig *taticule*, spuse ea încet.

– Și pe tatăl adevărat?

– Pe el îl strig *tata*, răspunse ea simplu. Așa i-am spus dintotdeauna. El voia să-i spun așa, era atât de demodat.

„Era. Ca și cum nu mai există.“

– Aud mașina! spuse ea ușurată.

Toyota verde a familiei Holland opri în fața casei. O văzu pe Ada Holland călcând cu un picior pe gazon și aruncând o privire spre fereastră.

– Pasărea aceea, Sølvi, poți să mi-o dai mie? întrebă el deodată. Sølvi îl privi cu gura căscată.

– Pasărea stricăță? Sigur.

I-o întinse întrebător.

– Mulțumesc. Atunci n-o să te mai deranjez, zîmbi el retrăgîndu-se. Puse pasărea în buzunarul interior și intra în camera de zi. Acolo rămase în picioare, lângă perete, așteptînd.

„Pasărea. Smulsă de pe mormîntul lui Eskil. În camera lui Annie. De ce?“

Domnul Holland intra primul. Făcu un gest din cap și îi întinse mîna, privind într-o parte. Pentru cineva venit pentru prima oară acolo, ar fi fost considerat un gest respingător. Doamna Holland merse să facă niște cafea.

– Sølvi va primi camera lui Annie, spuse Holland. În felul asta n-o lasăm goală. Și vom avea și cu ce să ne umplem timpul. Vom sparge peretele și vom pune din nou tapet. Va fi mult de lucru.

Sejer aprobă.

– Trebuie să îți spun un lucru, continuă el. Am citit în ziar că un tînar de 18 ani este reținut de poliție. Nu poate fi Halvor cel care a

comis crima. Îl cunoaștem de doi ani. Într-adevăr, nu e ușor să te apropii de el, dar ajungi la un moment dat să ai anumite sentimente față de cineva. Prin asta nu vreau să insinuez că nu știți ce faceți, dar nu ni-l putem imagina pe Halvor ucigaș. Unii dintre noi pur și simplu nu pot.

În schimb, Sejer putea. Ucigașii sînt ca și ceilalți oameni. Poate că-i zburase creierii tatălui cu premeditare, pe cînd acesta dormea.

– Halvor e reținut de poliție? continuă Holland.

– L-am eliberat, răspunse Sejer răsplat.

– Dar de ce a fost reținut?

– Am fost pur și simplu nevoiți. Mai multe nu pot spune.

– „Cu privire la anchetă?”

– Exact.

Doamna Holland intră cu patru căni și un bol cu prăjituri.

– S-a mai întîmplat ceva?

– Da, sigur. Se uită pe fereastră căutînd parcă ceva care i-ar fi putut capta atenția. Deocamdată nu pot să spun prea multe.

Holland îi întoarse un zîmbet amar.

– Bineînțeles că nu. Oricum vom fi ultimii care află, mă gîndesc eu. Ziarele vor ști cu mult înaintea noastră cînd îl veți prinde.

– În nici un caz. Sejer se uită fix în ochii lui mari și azurii ca ai lui Annie. În acel moment exprima durere. Dar presa e peste tot și au multe contacte. Faptul că citești unele lucruri în ziare nu înseamnă că noi le-am furnizat toate acele informații. Cînd vom aresta pe cineva, vă dăm de veste. Va promit.

– Nimeni nu ne-a spus despre Halvor, spuse el pe un ton jos.

– Asta se datorează faptului că nu-l credeam pe el autorul.

– Dacă mă gîndesc mai bine, mormăi Holland, nu știu'dacă vreau să aflu cine e. Cine a putut face asta.

– Ce tot spui acolo?

Ada Holland intră cu cafeaua și-l privi consternată.

– Nu mai are nici o importanță. Totul pare un accident. Unul care nu putea fi evitat.

– De ce spui asta? întrebă ea disperată.

– Ar fi murit oricum. Așadar nu mai are nici o importanță.

Privi în interiorul ceștii goale, o ridică și o puse în mișcare, ca și cum ar fi vrut să răcească cafeaua care nici nu era înăuntru.

– Ba are importanța, spuse Sejer îndurerat. Aveți dreptul să știți de ce. S-ar putea să dureze, dar voi afla, deși va fi probabil un proces foarte îndelungat.

– „Un proces foarte îndelungat?“ Holland zîmbi brusc, dar cu un zîmbet amar. Corpul lui Annie intră în putrefacție, șopti el.

– Dar, Eddie! spuse doamna Holland. O avem pe Sølvi!

– Tu o ai pe Sølvi.

Se ridică și plecă, dispăru undeva în casă. Nu merse nimeni după el. Doamna Holland ridică disperată din umeri.

– Annie era fata tatei, spuse ea pe un ton jos.

– Da, știu asta.

– Mă tem că n-o să-și revină niciodată.

– Nu, n-o să-și revină. În acest moment încearcă să fie un alt Eddie. Are nevoie de timp. Poate îi va fi mai ușor în ziua cînd vom afla ce s-a întîmplat cu adevărat.

– Nu știu dacă am curajul să aflu asta.

– Vă temeți de ceva anume?

– Mă tem de orice. Îmi imaginez tot felul de lucruri acolo lingă iaz.

– Ați putea să-mi povestiți cîteva dintre ele?

Femeia dădu din cap și luă ceașca.

– Nu, n-aș putea. E doar imaginația mea. Dacă le rostesc, s-ar putea să se adeverească.

– Se pare că Sølvi se descurcă bine, nu? schimbă el subiectul.

– Sølvi e puternică, răspunse ea hotărît.

„Puternică“, se gîndi Sejer. Da, poate că era descrierea potrivită. Poate Annie era cea slabă.

Lucrurile luau o altă dimensiune în mintea lui acum, într-un fel neliniștitor. Femeia plecă după zahăr și frișcă. Sølvi intra.

– Unde e taticu?

– Vine imediat! strigă doamna Holland din bucătărie, pe un ton autoritar, poate în speranța că Eddie o va auzi și va intra din nou în cameră.

„Nu numai că e moartă, se gîndi Sejer, dar familia se prăbușește, se destramă, s-au produs fisuri în structura ei de rezistență, iar acum apa năvălește înăuntru. Prin fraze vechi și ordine, ea încearcă să mențină totul pe linia de plutire.“

Îi turnă cafea. Degetele lui Sejer nu intrau în mîner și trebui să ridice cana cu ambele mîini.

– Întotdeauna te gîndești de ce, spuse ea obosită. Ca și cum ar fi avut un motiv bun.

– Nu bun. Dar un motiv a avut, cu certitudine. Ca și cum doar acolo și atunci s-ar fi putut întîmpla.

– Așadar îi înțelegeți în profunzime? Mă refer la acești oameni pe care îi închideți pentru omor și alte astfel de mizerii.

– Altfel n-aș fi putut să lucrez în acest domeniu.

Mai bău puțină cafea, gîndindu-se la Halvor.

– Dar trebuie să fie și excepții, nu?

– Acelea sînt rare.

Femeia oftă, privindu-și fiica.

– Tu ce crezi, Sølvi? întrebă ea cu gravitate. Tonul era mai calm, altul decît cel folosit de ea înainte. Era ca și cum, în sfîrșit, voia să pătrundă dincolo de părul acela blond și să găsească un răspuns, poate unul neașteptat, dar edificator. Poate că singura fiică pe care o mai avea era altfel de cum crezuse inițial și poate semăna cu Annie.

– Eu?

Fata își privi surprinsă mama.

– Mie, de exemplu, nu mi-a plăcut niciodată de Fritzner, tipul de vizavi. Am auzit că stă într-o barcă cu pinze în mijlocul casei și citește toată noaptea cu o navetă de bere lângă el.

Skarre stinsese mai toate luminile din birou. Doar lampa de birou mai era aprinsă, șazeci de wați într-un cerc alb deasupra hîrtilor. Imprimanta duduia ușor, dar constant, în timp ce scotea foaie după foaie, cu un scris perfect, din cele care lui îi plăceau cel mai mult, Palatino. În spate, destul de departe, se deschise o ușă și intra cineva. Voia să ridice privirea și să se uite, dar exact în acel moment căzu hîrtia din imprimantă. Se aplecă să o apuce, se ridică și descoperi o umbră alunecînd deasupra hîrtiei albe. O pasăre din bronz pe o baghetă.

– Unde? spuse el rapid.

Sejer se așeză.

– Acasă la Annie. Sølvi moștenește lucrurile surorii ei, iar asta era printre lucrurile ei, împachetată în hîrtie de ziar. Am trecut pe la mormînt. S-a potrivit ca o mînușă.

Se uita la Skarre.

– Dar putea să o fi primit de la cineva.

– De exemplu, de la cine?

– Nu știu. Dar dacă a fost acolo și a luat-o singură, trebuie să fi fost cîndva pe întuneric și trebuie să o fi dat jos cu un fel de unealtă, caz în care a putut să facă acest lucru fără scrupule. Nu crezi?

– Annie nu era lipsită de considerație?

– Nu știu exact. Nu mai sînt sigur de nimic.

Skarre întoarse lampa de pe masă, creînd o lună plină perfectă pe perete. Rămaseră acolo, uitîndu-se la ea. Deodată, Skarre ridică pasărea, ținînd-o de baghetă și ducînd-o în fața veiozei printr-o mișcare balansată. Umbra creată pe luna albă semăna cu o rață imensă și amețită, în drum spre casă de la o petrecere.

– Jensvoll și-a dat demisia din funcția de antrenor al echipei de fete, spuse Skarre.

– De ce?

– Zvonurile au început să se răspîndească. Cazul cu privire la viol a ieșit la iveală. Fetele s-au retras.

– Mi-am închipuit. Un lucru atrage după sine un altul.

– Iar Fritzner avea dreptate. Urmează o perioadă dificilă pentru foarte mulți, de acum înainte. Asta pînă cînd vinovatul va ieși la iveală. Și nu va mai fi mult pînă atunci, căci acum înțelegi legăturile, nu-i așa?

Sejer dădu din cap în semn că nu.

– E vorba de ceva între Annie și Johnas. Ceva s-a întîmplat între ei.

– Poate că voia să păstreze doar o amintire cu Eskil.

– Atunci ar fi putut să meargă la ușa lor și să ceară un ursuleț sau ceva asemănător.

– Crezi că a comis ceva ilegal față de ea?

– Față de ea sau de vreo altă persoană apropiată ei. Față de cineva drag.

– Acum nu mai înțeleg. Te referi la Halvor?

– Mă refer la fiul lui, Eskil. Cel care a murit în timp ce Johnas era la baie și se bărbiera.

– Doar nu putea să-l acuze pe el de asta?

– Ba cu atît mai mult cu cît modul în care a murit e foarte neclar.

Skarre fluieră.

– Nu mai era nimeni acolo ca să vadă. Nu avem decît declarațiile lui Johnas. Sejer ridică din nou pasărea, ciupind-o cu grija de cioc.

– Tu ce crezi, Jacob? Ce s-a întîmplat, de fapt, în dimineața zilei de 7 noiembrie?

Amintirile îi inundau memoria în momentul în care deschise ușa dublă de sticlă și făcu cîțiva pași. Mirosul de spital, amestecul de formol și de detergenți, mirosul dulce de ciocolată din chioșc și mirosul de garoafe din florărie.

În loc să reflecteze la moartea soției lui, încerca să se gîndească la fiica lui, Ingrid, și la ziua în care se născuse. Această clădire imensă gazduia atît cea mai profundă tristețe cît și cea mai mare bucurie a vieții lui. Atunci, demult, intrase pe aceeași ușă și simțise aceleași mirosuri. Involuntar, își comparase fetița cu ceilalți nou-născuți. Ceilalți erau mai roșii și mai durdulii, aveau mai multe riduri și, în plus, aveau un păr stufos. Unii erau născuți prematur și aveau pielea galbenă precum ceara. Alții stătuseră prea mult întinși și semănau cu niște bătrînei subnutriți în miniatură. Doar Ingrid era perfectă. Amintirile îl făceau, în sfîrșit, să se relaxeze.

Nu venise neanunțat. Îi luaseră exact opt minute ca să găsească prin telefon patologul care se ocupase de autopsia lui Eskil Johnas. Îi prezentase în prealabil cazul, ca să poată găsi dosarele și jurnalele, și să le aibă pe masă cînd va sosi. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cu privire la birocrație, acel sistem greoi, rigid și elaborat care guverna toate departamentele, era regula prin care totul se notează și se arhivează. Date, ore, nume, diagnosticări, rutine, neregularități, totul trebuie să fie inclus. Toate aceste informații pot fi preluate și investigate mereu de alți oameni, din alte motive și mereu cu ochi atenți.

Se gîndea la toate acestea ieșind din lift. Simți mirosul de spital în timp ce mergea pe coridor la etajul opt. Patologul, care, la telefon, pâruse așezat și de vîrstă medie, era de fapt tînăr. Un tip șters, cu ochelari groși și mîini moi, și grase. Pe birou avea agende, telefon, un teanc de hîrtii și o carte mare roșie cu semne chinezești.

– Trebuie să recunosc faptul că am răsfoit jurnalul în cea mai mare grabă, spuse doctorul, cu ochelarii care îi dădeau o expresie

constantă de frică. Am devenit curios. Sînteți inspector, specialist în criminalistică, nu-i așa?

Sejer confirmă.

– Atunci mă gîndesc că e ceva deosebit la acest deces, nu?

– Nu am nici cea mai vagă bănuială.

– Dar de aceea sînteți aici, nu-i așa?

Sejer îl privi și clipi de două ori, acesta fiind singurul răspuns pe care i-l dădu. Cînd nu mai scoase nici o vorbă, doctorul continuă să vorbească, un fenomen care nu încetase niciodată să-l uimească și care an de an îi dezvăluisese secrete.

– O poveste tragică, mormăi patologul, răsfoind hîrțile. Un copil de doi ani. Accident în casă. Lăsat nesupravegheat doar cîteva minute. Găsit mort. L-am deschis și am descoperit obstrucționarea totală a căilor respiratorii cu mîncare.

– Ce fel de mîncare?

– Vafe. Am putut practic să le dezlipim una de alta. Erau aproape întregi. Două vafe în formă de inimă, făcute bol. Era cam multă mîncare într-o gură atît de mică, deși era un copil puternic. Am aflat după aceea că fusese un copil lacom și, în plus, hiperactiv.

Sejer încercă să-și imagineze o vafă din acelea pe care Elise obișnuia să le facă. Una cu cinci inimioare. Mașina lui Ingrid era dintre cele mai moderne. Forma era din patru inimioare și nu erau perfect rotunde.

– Îmi amintesc destul de bine secționarea aceasta. În general, ții minte cazurile tragice, ți se întipăresc în minte. Majoritatea celor pe care îi autopsiem sînt între optzeci și nouăzeci de ani. Țin minte acele inimioare de vafă, rămase în gît. Copiii și vafele merg mină în mină. Tragic e faptul că aceste vafe i-au luat viața. Copilul se așezase ca să se alinte.

– Ați spus: *îi autopsiem*. Erați mai mulți?

– Lucram împreună cu patologul-șef, Arnesen. Abia fusesem angajat și îi plăcea să ne urmărească pe noi, cei nou-veniți. A ieșit la pensie. Acum avem o șefă.

La acest gând începuse să clipească des și-și coborî privirea pe mâinile sale.

– Două bucăți de vafă întregi? Erau mestecate?

– Nu, nu era vizibil. Păreau întregi.

– Aveți copii? întrebă Sejer curios.

– Am patru copii, răspunse el încintat.

– V-ați gândit la ei în clipa cînd făceați autopsia?

Patologul se uită prelung la Sejer, nesigur de faptul că înțelesese întrebarea.

– Da, sigur. Sau, mai degrabă, m-am gândit la copii în general și la felul în care se poartă.

– Așa?

– Aveam și eu un fiu care tocmai împlinise trei ani, continua el. Și lui îi plăceau vafele. Și întotdeauna țipam la el, așa cum fac părinții, să nu bage prea multă mîncare în gură.

– Da, dar în cazul acesta nu era nimeni lîngă el, spuse Sejer, care să-i poată da asemenea indicații.

– Nu. Altfel nici nu s-ar fi întîmplat, desigur.

Sejer nu îi răspunse.

– Puteți să vi-l imaginați pe fiul dumneavoastră cam la aceeași vîrstă, cu o farfurie de vafe în față? Ar fi putut să-i treacă prin cap să ia două bucăți, să le împaturească și să le bage în gură deodată?

Urmă o pauză lungă.

– Ei, acesta era un copil special.

– Mai exact, de unde ați primit aceste informații? Ma refer la faptul că era atît de deosebit?

– De la tatăl lui. A fost aici, la spital, toată ziua. Mama a sosit mai tîrziu, împreună cu un adolescent. Totul este, de altfel, specificat în raport. Am făcut copii xerox pentru dumneavoastră, așa cum ați cerut.

Puse mîna pe teancul din față sa, și apoi dădu la o parte cartea chinezească. Sejer recunoscu primul semn de pe ea: era semnul pentru „bărbat“.

– Din câte am auzit, tatăl se afla la baie în timp ce a avut loc accidentul, nu?

– Da, așa e. Se bărbierea. Băiețelul era fixat de scaun, de aceea nici nu putea să scape și să se tîrască după ajutor. Cînd tatăl s-a întors în bucătărie, copilul era aplecat peste masă. A dat peste farfurie, iar aceasta a căzut și s-a spart. Mai rău e faptul că tatăl lui a auzit acest zgomot.

– Și nu a coborît?

– Copilul spargea de fiecare dată câte ceva.

– Cine mai era în casă cînd s-a întîmplat?

– Doar mama, din câte am înțeles. Fiul cel mare mersese spre autobuzul școlii, iar mama dormea sus.

– Și n-a auzit nimic?

– Nu s-a auzit nimic, se pare. N-a reușit să țipe.

– Nu, cu două vafe în gît. Dar a fost trezită de soț, după aceea, bineînțeles, nu?

– Se prea poate să fi strigat după ea. Oamenii reacționează diferit în asemenea situații. Unii țipă, iar alții rămîn muți.

– Dar n-a venit cu ambulanța?

– A venit mai tîrziu. L-a luat întîi pe fiul mai mare de la școală.

– Cît de tîrziu au venit?

– Cam peste o oră și jumătate. Asta apare scris aici.

– Puteți să-mi povestiți cum s-a comportat tatăl?

Medicul tăcu, închise ochii, ca și cum ar fi vrut să-și amintească cu exactitate acea dimineață.

– Era sub stare de șoc. Nu spunea prea multe.

– Se înțelege. Dar ceva tot a spus. Vă amintiți ce anume? Vă amintiți cîteva cuvinte?

Medicul se uită la el întrebător și dădu din cap.

– E destul de mult de atunci. În curînd se împlinesc opt luni.

– Încercați totuși.

– Cred că era ceva de genul: „O, Doamne, nu! O, Doamne, nu!”

– Tatăl fusese cel care a sunat după ambulanță?

– Da, asta mi-am notat aici.

– Durează într-adevăr douăzeci de minute să ajungi de aici la Lyndeby?

– Da, din păcate. Și încă douăzeci de minute înapoi. Nu aveau cu ei personalul care ar fi putut să-i facă o traheotomie. Dacă i-ar fi făcut-o, ar fi putut fi salvat.

– Ce spuneți?

– Se poate face o secțiune între două vertebre, eliberînd apoi traheea.

– Practic se taie gîtul?

– Da. E chiar foarte simplu. Și poate asta l-ar fi salvat. Dar nici nu știm exact cît de mult a stat în scaun înainte ca tatăl să-l găsească.

– Cam atîta timp cît i-ar fi luat să se bărbierească, probabil.

– Da, probabil.

Medicul căută prin hîrtii și își dadu la o parte ochelarii.

– Aveți vreo bănuială, să fie vorba de o crimă?

De mult aștepta să pună această întrebare. Simțea că avea dreptul să întrebe asta.

– Nu-mi dau seama. La ce anume vă referiți?

– Nu m-am gîndit la ceva anume.

– Dar ați deschis copilul și l-ați analizat. Ați găsit ceva nefiresc la acest deces?

– Nefiresc? Așa sînt copiii. Bagă orice în gură.

– Dar dacă avea în fața lui o farfurie cu vafe și stătea singur fără să-i fie teamă că ar putea veni cineva să-i ia mîncarea, de ce-ar băga în gură două bucăți deodată?

– Spuneți-mi un lucru. Unde vreți să ajungeți?

– N-am idee.

Medicul rămase îngîndurat. Își amintea acea dimineață în care micuțul Eskil zăcea gol pe patul de la morgă, deschis de la gît în jos, și momentul în care zărise boțul oprit pe trahee, pînă cînd

descoperise că fuseseră vafe. Două bucăți în formă de inimă. Un boț mare format din ouă, făina, unt și lapte.

– Îmi amintesc autopsia, spuse el pe un ton jos. Mi-o amintesc perfect. Poate e expresia faptului că m-a uimit accidentul. Nu știu, nu pot spune nimic. Nu m-am gândit la asemenea lucruri. Dar, relua acesta, cum v-a venit ideea? De unde gândul că ar putea fi vreo neregularitate în această situație?

Neregularitate. Acest cuvânt care ascundea atât de multe posibilități.

– Ei bine, spuse Sejer, privindu-l. Avea o dadacă. Ca să fiu mai exact, unele semnale ale ei după moartea băiatului mi-au dat de gândit.

– Semnale? Atunci puteți să o întrebați pe ea.

– Nu mai pot. Dădu din cap. E prea târziu.

„Vafe la micul dejun“, se gîndea el. Trebuie să fi fost din ziua precedentă. Sînt sigur că Johnas nu s-a trezit dis-de-dimineată pentru a face compoziția. Vafe din ziua precedentă, tari și reci. Își încheie geaca și se urcă în mașină. Nimeni nu ar fi reacționat. Copiii bagă mereu lucruri în gură, după cum spunea și patalogul. Porni mașina, traversă strada Rosenkrantzgate și merse spre rîu, unde viră la stînga. Nu îi era foame, dar se duse totuși pînă la Judecatorie, parcă și lua liftul pînă la cantină, acolo unde vindeau vafe. Cumpără o porție, niște dulceață și cafea și se așeza la fereastră. Rupse cu grijă două bucăți în formă de inimioare. Erau pufoase și proaspăt coapte. Le împături o dată și încă o dată și rămase uitîndu-se la ele. Cu puțin efort, reuși să le pună în gură, rămînîndu-i loc să mai și mestece. Mestecă și simți boțul alune-cîndu-i prin esofag, fără nici cea mai mică dificultate. Vafele proaspete erau alunecoase și grase. Bău din cafea, dînd din cap. Cu gura plină, studia involuntar toate pozele copilului care-i treceau prin minte. Modul în care împăturise vafele cu minuțele, farfuria spartă și felul cum lupta să se salveze fără ca nimeni să-l audă.

Doar tatăl auzise farfuria spartă. De ce nu fugise în bucătărie? „Pentru că spârgea mereu cite ceva“, după cum spunea doctorul. „Dar totuși, un copil mic și o farfurie spartă. Eu m-aș fi dus instantaneu, se gândi el. M-aș fi gândit că s-a răsturnat scaunul și că s-a rănit. Însa tatăl nu s-a grăbit pînă nu a fost gata. Dar dacă mama era totuși trează? Poate că a auzit farfuria spartă?“ Bău mai departe din cafea și întinse dulceață pe restul vafelor. După aceea, începu să citească cu grijă raportul. În final, se ridică și merse la mașină. Se gândi la Astrid Johnas. Era singură la etaj și nu înțelegea ce se întîmplase.

Halvor luă o felie de pe fundul de lemn și începu să mănînce. Îi plăcea sunetul acela de fanfară mică și valul de lumină albastră ce inunda camera cînd calculatorul era pornit. Orice fanfară marchează un moment de sărbătoare. Credea că i se urează lui bun venit, ca și cum ar fi fost așteptat ca o vedetă. În acea zi avea o stare de nepăsare cumplită, așa cum avea Annie. De aceea, încerca numai expresii precum: „Stai deoparte“, „Accesul interzis“ și „Cară-te“. Asta auzea cînd își punea brațul peste umărul ei, deși cu mare grijă și prietenește. Dar spunea totul pe un ton foarte dragăstos. Iar cînd îndrăznea să-i ceară un sărut, îl amenința că o sa-l muște de gura îmbufnată. Vocea spunea altceva decît cuvintele. Într-adevăr, nu putea să le ignore, dar ce spunea vocea părea mai ușor de suportat. De fapt, nu prea îi permitea să o atingă. Dar, cu toate acestea, ea dorea să-l aibă alături. Obişnuiau să doarmă strîns unul lîngă celălalt. Nu era rău nici asta, să doarmă, pe întuneric, sub plapumă, lipit de Annie, ascultînd liniștea de afară, eliberat de frică și de coșmarurile cu tatăl lui. Acum nu mai putea intra nervos în cameră să tragă plapuma de pe el, nu mai putea să-l atingă. Siguranță. Obiceiul de a dormi întotdeauna lîngă cineva, cum dormise cu fratele lui ani la rîndul. Să audă respirația celuiilalt și să-i simtă căldura pe obraz.

De ce scrisese aceste expresii? Ce era cu ele? Trebuia să le înțeleagă dacă le găsea? Mesteca piine cu pateu și auzea televizorul urlînd în camera de zi. Se simțea puțin vinovat, căci bunica era mereu singură seara și va sta singură pînă cînd el va reuși să spargă codul și să afle secretul ei. Trebuie să fie ceva dur, dacă nu e accesibil. Ceva întunecat și periculos, care nu putea fi rostit cu voce tare, ci doar scris și ascuns. Parcă ar fi fost vorba de viață și de moarte. A scris chiar asta: „Viață și moarte“. Nu s-a întîmplat nimic.

*

Doamna Johnas avea pauză de prînz. Îl zări din camera din spate, unde stătea cu un biscuit în mînă, îmbrăcată în același costum roșu ca data trecută. Părea foarte gînditoare. Pusese mîncarea pe hîrtie, ca și cum ar fi fost nepotrivit să mestece, cînd ar fi trebuit să vorbească despre Annie. În schimb, se concentra asupra cafelei.

– S-a întîmplat ceva? spuse ea bînd din ceașca de la termos.

– Astăzi nu vreau să vorbim despre Annie.

Femeia ridică ceașca și îl privi cu ochii mari.

– Azi vreau să vorbim de Eskil.

– Poftim?

Buzele carnoase deveniseră tot mai subțiri și mai mici.

– Nu mai vreau să-mi amintesc. Am lăsat trecutul în urmă. Dacă îmi permiteți să spun asta, m-a costat mult.

– Îmi cer scuze că nu sînt mai plin de considerație. Sînt unele detalii cu privire la moartea copilului care mă interesează.

– De ce?

– Nu trebuie să vă răspund la așa ceva, doamnă Johnas, spuse el blînd. Răspundeți doar la întrebările mele.

– Și dacă nu vreau? Dacă nu reușesc să trec prin asta încă o dată?

– Atunci mă duc pe drumul meu, spuse el tăcut. Va las să vă gândiți puțin. Apoi revin într-o altă zi cu aceleași întrebări.

Ea împinse ceașca deoparte, își lăsă mâinile în poale și își îndreptă spatele. Ca și cum ar fi așteptat asta și ar fi vrut să rămână de oțel.

– Asta nu-mi place, spuse ea încordată. Ați mai fost aici și ați vrut să vorbiți de Annie, iar atunci nu puteam să nu cooperez. Dar acum e vorba despre Eskil. Ar trebui să vă pregătiți să plecați imediat.

Își împreună mâinile. Părea să fie speriată de ceva.

– Exact înainte să moară, spuse Sejer, uitându-se la ea, a dat peste farfurie, iar aceasta a căzut și s-a spart. Ați auzit zgomotul?

Întrebarea o surprinse. Se uită uimită la el, ca și cum s-ar fi așteptat la altceva, la ceva mai rău.

– Da, răspunse ea scurt.

– Așadar l-ați auzit? Erați trează?

Îi studie chipul, urmări umbra care plutea pe lângă ei și apoi continuă. Așadar nu dormeați? Ați auzit mașina de barbierit?

Femeia își plecă capul.

– L-am auzit mergând la baie și apoi am auzit ușa închizându-se.

– De unde știți că a mers la baie?

– Știam. Locuiam de multă vreme împreună, ușile aveau zgomotul lor propriu.

– Și înainte de asta? Înainte să se întâmple?

Femeia ezită din nou și făcu un efort de memorie.

– Vocile lor, în bucătărie. Luau micul dejun.

– Eskil minca vafe, spuse el precaut. Așa se obișnuia în familia dumneavoastră? Vafe la micul dejun? Afișă un zîmbet cald odată cu întrebarea.

– El și le dorea foarte mult, spuse ea obosită. Și întotdeauna i se făcea pe plac. Nu era ușor să-i spui *nu* lui Eskil, ar fi declanșat o avalanșă. Nu suporta să i se opună cineva. Era ca și cum ai fi suflat

în jar. Nici Henning nu era foarte răbdător. Nu suporta să-i audă țipetele.

– Așadar ați auzit când a țipat?

Își desfăcu brațele și apucă din nou ceașca.

– Scotea întotdeauna multe sunete, spuse ea uitându-se la aburii ce ieșeau din cafea.

– Au avut vreun conflict, doamnă Johnas?

Femeia zîmbi ușor.

– Întotdeauna au avut. Făcea gălăgie pentru vafele acelea. Henning îi unsese o felie pe care nu voia să o mănince. Și știți cum este, facem tot ce putem ca să ne hrănim copiii, așa că i-a scos vafele, sau poate Eskil le zărise. Erau pe masă, învelite în plastic, din seara precedentă.

– Ați auzit vreun cuvînt? Vreo discuție între ei?

– Ce căutați, de fapt? întrebă ea brusc.

Ochii își schimbaseră culoarea.

– Vorbiți cu Henning despre asta, eu nu eram de față. Eram la etaj.

– Credeți că are ceva să-mi povestească?

Liniște. Femeia își încrucișă brațele, închizîndu-se în sine. Teama creștea.

– Nu vreau să vorbesc în numele lui Henning. Nu mai este soțul meu.

– Pierderea copilului v-a pus în dificultate căsătoria?

– Nu tocmai. S-ar fi destrămat oricum. Mai mult ne chinuiam.

– Dumneavoastră ați vrut să divorțați?

– Ce legătură are asta cu cazul? spuse ea aspru.

– Nici una, firește. Întreb doar.

Își puse amîndouă mîinile pe masă cu palmele în sus.

– Cînd Henning l-a găsit pe Eskil la masă, ce-a făcut? A strigat la dumneavoastră?

– A deschis doar ușa dormitorului și m-a privit lung. Deodată m-a izbit faptul că era atât de liniște, nu se auzea nici un sunet din bucătărie. M-am ridicat în capul oaselor și am țipat.

– Vă este ceva neclar în legătură cu accidentul fiului dumneavoastră?

– Poftim?

– Ați revizuit împreună cu soțul dumneavoastră cele întâmplate? L-ați întrebat?

Sejer remarcă din nou frica în ochii ei.

– Mi-a povestit totul, spuse ea cu un ton calculat. Era extrem de disperat. Se simțea disperat de cele întâmplate, de faptul că nu îl supraveghease îndeajuns. Nu e ușor să trăiești cu acest gând. Nu reușea, nici eu nu am reușit. Am fost nevoiți să mergem fiecare pe drumul lui.

– Dar nu e nimic de neînțeles cu privire la deces, nimic neclar?

Sejer avea ochii mari, cenușii, iar tocmai în acea clipă erau blinzi, ea fiind la limită, și poate, dacă avea noroc, putea să scoată ceva de la ea.

Umerii îi tremurau. Sejer aștepta un moment, răbdător, gândindu-se că nu trebuie să se lase impresionat, că nu trebuie să-i întrerupă liniștea. Femeia ajunsese la momentul confidențelor. Sejer își dădea seama de asta din alte conversații, plutea ceva în aer. Ceva o supăraseră, un lucru la care nu îndrăznise să se gândească.

– I-am auzit țipând, șopti ea. Henning era isteric, avea un temperament violent. Dormeam cu perna pe cap, nu puteam să-i ascult.

– Continuați.

– L-am auzit pe Eskil făcând gălăgie, probabil cu cana cu care lovea în masă, și pe Henning care înjura și izbea sertarele și dulapul.

– N-ați putut auzi nici un cuvânt?

Buza de jos începu din nou să-i tremure.

– Doar o propoziție. Ultima înainte să intre în baie. Țipa atât de tare încît mi-era teamă că o să-l audă vecinii. Mi-era frică de ce aveau să creadă despre noi. Dar nu ne era ușor. Aveam un copil care nu se purta așa cum ne așteptam. Îl mai aveam și pe Magne. El era întotdeauna liniștit, așa e și acum. Niciodată nu făcea gălăgie, făcea ce-i spuneam, era...

– Ce-ați auzit? Ce a spus?

Se auzi clopoțelul de la intrare, iar ușa se deschise. Două femei intrară în magazin și se uitau interesate la lînă. Doamna Johnas tresări, voind să meargă în magazin. El o opri, prinzînd-o cu mîna de umăr.

– Povestiți-mi!

Femeia își plecă capul de rușine.

– Henning a fost distrus după aceea. Nu și-o va putea ierta niciodată. Iar eu n-am mai putut trăi alături de el.

– Povestiți-mi ce v-a spus!

– Nu vreau să aflu cineva. Nu mai are nici un rost. Eskil e mort.

– Dar nu mai este soțul dumneavoastră.

– Dar este tatăl lui Magne. Mi-a povestit cum stătea în baie tremurînd de disperare, căci nu reușea să se poarte cum trebuie. A stat acolo pînă s-a liniștit, apoi a venit să-și ceară iertare pentru că era supărat. N-a reușit să meargă la serviciu pînă nu a făcut acest lucru. Restul îl știți.

– Povestiți-mi ce v-a spus!

– Niciodată. Nimănui.

Gîndul urît care prinsese rădăcini în mintea sa lua amploare. Văzuse atât de multe, dar fusese uimit doar o dată. Poate Eskil Johnas era un copil de care voiau să scape?

Îl luă pe Skarre de la Secția de Criminalistică și îl trase după el pe coridor.

– Hai să mergem să ne uităm la covoare orientale, spuse el.

– De ce?

– Vin de la Astrid Johnas. Cred că o chinuie o banuială îngrozitoare. Aceeași la care mă gîndesc și eu. Johnas ar avea o parte de vină în moartea copilului. Cred că de aceea s-a despărțit de el.

– Da, dar cum se poate?

– Nu știu. E îngrozită de acest gînd. Mi-a mai trecut ceva prin minte. Johnas nu mi-a menționat deloc decesul cînd am vorbit cu el.

– Poate că nici nu e așa de ciudat. Am mers la el să vorbim despre Annie.

– Mi se pare ciudat că nici măcar n-a pomenit despre asta. Mi-a spus că nu mai avea copii de îngrijit, căci soția îl părăsise. Nu a menționat faptul că acel copil îngrijit de Annie era de fapt mort. Nici măcar atunci cînd ai comentat poza lui de pe perete.

– Cu siguranță nu suporta să vorbească despre asta. Mă scuzi că spun asta, continuă Skarre, coborînd vocea. Și tu ai pierdut pe cineva apropiat. Cît de ușor îți este să vorbești despre asta?

Sejer rămase surprins și se opri brusc. Își simți pielea albindu-se, ca și cum cineva i-ar fi trecut un fir subțire peste față.

– Firește că pot vorbi despre asta. În situații în care am simțit că se impune sau că era absolut necesar. Aceasta în cazul în care alte considerente erau mai importante decît propriile sentimente.

„Mirosul ei, mirosul părului și al pielii, un amestec de chimicale și de transpirație, fruntea cu un luciu aproape metalic. Smălțul dinților era distrus de toate medicamentele, albăstrui, ca spuma laptelui. Albul ochiului devenise, treptat, galben.“

Skarre stătea în fața lui, cu capul sus, fără să se simtă deloc stînjinit. Sejer se așteptase la asta după ce își deschisese sufletul și depășise limita. Ar fi trebuit să-și ceară scuze?

– Dar n-ai simțit niciodată că era necesar?

Se uita mirat la tînărul din fața sa. Ținea pumnul strîns. Părea un om mic.

– Nu, spuse el hotărît, dînd din cap. Deocamdată nu.

Începu să meargă.

– Ei bine, continuă Skarre netulburat. Ce a spus doamna Johnas?

– Au avut un conflict. I-a auzit țipînd. A auzit ușa de la baie trîntindu-se și farfuria care fusese spartă. Johnas avea un temperament agresiv. Declară că el se simte vinovat.

– Și eu m-aș fi simțit, spuse Skarre.

– Nu ai nimic încurajator de spus?

– Ba da. Rucsacul lui Annie.

– Ce-i cu el?

– Îți amintești că era uns cu ceva? Probabil pentru a acoperi amprente?

– Da?

– În sfîrșit, a fost identificată. Un fel de alifie care conținea, printre altele, și gudron.

– Am una de genul ăsta, spuse Sejer surprins. O folosesc pentru eczema mea.

– Nu. E grăsime pentru picioare. Din aceea folosită pentru labele rănite ale cîinilor.

Sejer dădu din cap afirmativ.

– Johnas are cîine.

– Și Axel Bjørk are un cîine-lup. Iar tu ai un „leu“. Mă gîndesc doar, spuse el în grabă, ținînd ușa deschisă. Inspectorul-șef ieși primul. Era puțin confuz.

*

Axel Bjørk puse cîinele în lesă și îi dădu drumul afară din mașină.

Se uită repede în ambele părți, nu văzu pe nimeni și traversă piața, scoțînd o cheie universală din uniformă. Se mai întoarse o dată să se uite după mașină, ușor vizibilă în fața intrării principale,

un Peugeot gri-albastru cu o cutie de schi pe capotă și logoul companiei de pază și protecție pe ușa și pe blindaj. Ciinele aștepta în timp ce stăpînul încerca să deschidă ușa. Deocamdată, acest gest nu-i trezea nici un reflex, mai făcuseră asta de multe ori, la intrare și la ieșire din case sau din lifturi, mii de mirosuri diferite. Își urmă stăpînul docil. Ducea o viață bună, cu multă mișcare, cu multă atenție și cu hrană bună.

Cladirea fabricii era liniștită și părăsită. Nu mai avea secție de producție, ci era folosită doar ca depozit. Cutii de lemn și de carton, saci, toate erau stivuite din podea pînă-n tavan; mirosea a carton, a praf și a lemn mucegăit. Bjørk nu aprinse lumina. Avea o lanternă agățată de curea, pe care o aprinse pe cînd intra în hala mare. Cizmele scoteau un sunet gol la atingerea podelei. Fiecare pas crea un sunet cu totul deosebit în mintea sa. Pașii lui, unul după altul, singuri în liniștea aceea profundă. Nu credea în Dumnezeu, deci ciinele era singurul care îi auzea. Akilles îl urma în lesă, cu pași calculați, ca după dresajul corespunzător care i se făcuse. Simțea că e în afara pericolului. În plus, își iubea stăpînul.

Se apropiară de mașină, un laminor imens. Bjørk se trase mult în spatele fierăriei, tragînd ciinele după el și legînd lanțul de un pilon de oțel. Îi dadu comanda. Ciinele se așeză, dar era în gardă. Un miros se făcea simțit prin cameră. Un miros care nu le mai era necunoscut, ci devenea din ce în ce mai mult parte din viața de zi cu zi. Dar mai era ceva. Mirosul încordat al fricii. Bjørk se lăsă să alunece pe podea. Nu se auzea decît sunetul lin al salopetei de nailon și gîfiitul ciinelui. În buzunarul lateral al pantalonului găsi o sticlă. Desfăcu capacul și începu să bea.

Ciinele aștepta cu ochii mari și urechile ascuțite. Nu voia să primească biscuiți chiar în acel moment, dar aștepta și asculta. Bjørk se uita în ochii ciinelui, fără să scoată nici un cuvînt. Tensiunea creștea în hală. Simțea ciinele protejîndu-l. În același timp, îl proteja și el pe ciine. Revolverul era în buzunar.

Halvor mîrii nemulțumit. „Nici un suflet nu va reuși să deschida fișierul asta“, se gîndi el abătut. Vuietul monitorului începuse să-l irite. Nu mai era un sunet familiar, ci mai degrabă un vîjiit nesfîrșit, ca venind de la un aparat imens, aflat la distanță. Acest vuiet îl urmărise toată ziua și se simțea aproape gol de fiecare dată cînd stingea calculatorul, iar liniștea se lăsa în numai cîteva secunde, înainte ca sunetul să-i revină în minte.

„Spune-mi, Annie, se gîndi el. Vorbește cu mine!“

La cinematograful era mare cavalcadă. Annie își cumpărase Smarties și caramelle Fox cu lămîie, în timp ce el aștepta la intrare cu biletele în mînă.

– Vrei ceva de băut? l-a întrebat ea. A dat din cap în semn că nu, preocupat să o vadă, să o compare cu toate celelalte care intrau în sala de cinematograful. Portarul apăruse în ușă, în uniformă neagră și cu perforatorul în mînă, studiind, în timp ce rupea biletele, toate chipurile care-i treceau prin față, iar majoritatea își plecau privirea, fiind sub limita de vîrstă pentru vizionarea filmului. Era un film cu James Bond. Era primul film pe care îl vedeau împreună, prima oară cînd ieșeau împreună, un cuplu veritabil. Îi creștea inima de mîndrie. Filmul a fost bun. Cel puțin așa spunea Annie. El nu prea a înțeles mult din film, fiind preocupat să o privească cu coada ochiului și să asculte sunetele scoase de ea în întuneric. Dar ținea minte titlul: For your eyes only.

Scrise acest titlu în spațiul negru și aștepta. Nu se întîmpla nimic. Se ridică încapățînat, făcu cîțiva pași, scoase capacul unui borcan aflat pe pervazul ferestrei, unde avea și o pungă cu tutun Regele Danemarcei. Era inutil. Brusc, încercă să scape de conștiința încărcată și o împinse într-o cameră secretă a minții sale, acolo unde mai depozitase ceva cu mult timp în urmă. Halvor nu mai putea fi oprit. Merse prin bucătărie, în camera de zi și pînă la

biblioteca, unde era telefonul. Începu să răsfoiască prin catalog la rubrica *Echipament pentru calculatoare*, găsi numărul și formă.

– Ra Data. Sînt Solveig.

– Sun în legătură cu un fișier blocat, se bîlbîi el. Curajul îi scădea, se simțea mic precum un hoț sau un obsedat. Acum însă era prea tîrziu să se oprească.

– Nu reușești să intri?

– Nu. Am rătăcit parola.

– Mă tem că nu mai avem nici un consultant astăzi. Așteaptă puțin să întreb.

Lipi receptorul de obraz, pînă cînd simți lobul urechii amortit. Pe fundal auzea voci și telefoane. Se uită spre bunica lui care citea ziarul cu o lupă și se gîndi că Annie ar fi trebuit să știe că se poate face asta.

– Mai ești la telefon?

– Da.

– Locuiești departe?

– La intrarea în Lundeby.

– Atunci ai noroc. Poate trece pe la tine în drum spre casă. Poți să-mi dai adresa exactă?

După aceasta așteptă în cameră, simțindu-și inima batînd, aproape să-i sară din piept, cu perdelele trase deoparte ca să poată zări mașina care urma să vireze în curte. Dură exact treizeci de minute pînă cînd apărură un Kadett Combi alb cu logoul „Ra Data” pe ușă. Un tip neașteptat de tînăr ieși din mașină, uitîndu-se nedumerit spre casă.

Halvor alergă să-i deschidă. Tînărul specialist de sistem părea a fi un tip foarte cumsecade, mai durduliu și cu gropițe adînci în obraz. Halvor îi mulțumi pentru deranj. Merseră împreună în cameră. Tînărul își deschise servieta și scoase un teanc de tabele.

– Parolă din cifre sau din litere? întrebă acesta.

Halvor roși instantaneu.

– Nici asta nu-ți amintești? întrebă el surprins.

– Am avut așa de multe, mormâi el. Le-am schimbat pe parcurs.

– Care e fișierul?

– Acela.

– „Annie“?

N-a mai pus nici o întrebare. Meseria lui cerea și puțină etichetă, iar el părea să aibă ambiții mari. Halvor merse la fereastră și rămase acolo. Obrajii îi ardeau de rușine și emoție, iar inima îi bătea atît de tare, că putea fi o tobă. Auzea tastatura în spatele lui. Mergea atît de repede, ca niște castaniete. Nu se mai auzeau alte sunete, doar toba și castanietele. După un timp care păru o eternitate, specialistul se ridică în sfîrșit de pe scaun.

– Asta a fost, prietene!

Se întoarse încet lipindu-și privirea de monitor. Luă carnetelul cu facturi ca să o semneze pe a lui.

– Șapte sute cincizeci de coroane? întreba el în șoaptă.

– Preț pe oră și cît trece peste ea, îi zîmbi tînărul.

Cu mîinile tremurînd, semnă pe linia punctată din josul hîrtiei și ceru să primească factura prin poștă.

– A fost un cod din cifre, zîmbi expertul.

– Zero, șapte, unu, unu, nouă, patru. Data și anul, nu-i așa? Gropițele din obraji i se adînceau tot mai mult. Dar se pare că nu e data ta de naștere. În cazul asta nu ai fi avut mai mult de opt luni!

Halvor îl conduse afară și îi mulțumi, după care alergă înăuntru și se așeză în fața monitorului. Pe ecran apăru un text nou: *Please proceed.*

Aproape că saliva deasupra tastaturii și trebuia să se țină de inimă, atît de tare îi bătea. Textul îi apăru în față și începu să-l citească. Trebuia să se sprijine de birou și clipea neîncetat pe măsură ce citea documentul. Ceva se întîmplase, Annie scrisese asta, iar el aflase în sfîrșit. Pe măsură ce citea cu ochii larg deschiși, îl cuprindea o bănuială înfricoșătoare.

Bjørk atinsese o limită mare de alcoolemie.

Cîinele stătea încă cu limba scoasă, gîfîind nerăbdător. Rătăcea cu privirea. Bjørk se ridică anevoios, puse sticla pe podeaua rece, sughiță de două ori și reveni în picioare. În aceeași clipă, căzu cu spatele de perete, cu picioarele desfăcute. Și cîinele se ridică și îl privi cu ochii galbeni. Dădu de doua-trei ori din coadă. Bjørk întinse mîna după revolverul din buzunarul strîmt, îl scoase și îl încărcă. În tot acest timp își privea lung cîinele, ascultînd clănțanitul propriilor dinți. Deodată se clătina, mîna începu să-i tremure, dar reuși să se controleze, ridică brațul și trase. Explozia violentă răsuna printre pereți. Țeasta explodează, conținutul se răs-pindi pe pereți și ceva atinse botul cîinelui. Împușcătura continuă să răsune. Treptat se stingea într-un sunet asemănător tunetului. Cîinele se aruncă înainte ca să se elibereze, dar îl ținea lanțul. După încercări repetate, obosi. Ceda și rămase, în schimb, în picioare, gîfîind.

*

Galeria se afla pe o stradă liniștită, nu departe de biserica catolică. În fața era un Citroën, un model mai vechi, de tipul celor cu farurile în diagonală. „Aproximativ ca ochii de chinez“, se gîndi Sejer. Mașina era plină de praf. Skarre merse spre mașină și se uită la ea. Capota era mai curată decît restul, ca și cum ceva ar fi stat vreme îndelungată deasupra mașinii, protejîndu-i vopseaua gri-verzuie.

– Nici o cutie de schi, comentă Sejer.

– Nu, a fost îndepărtată.

Mirosea ca în magazinul de lînă al doamnei Johnas, a lînă și a apret, și a gudron de la suportii de pe capotă. O cameră de luat vederi, așezată într-un colț, era îndreptată către ei. Sejer se opri și privi în obiectiv. Peste tot erau covoare stivuite unul peste celalalt și trepte largi din piatră duceau spre etajele superioare. Cîteva

covoare erau răspîndite pe podea sau erau agățate de niște piloni, pe pereți. Johnas coborî treptele îmbrăcat în flanelă de catifea roșie, verde, roz și neagră care, alături de cîrlionții negri, se potrivea cu patima lui pentru covoare. Avea ceva blînd în înfațisare. Temperamentul agresiv, dacă într-adevăr îl avea, era acum bine ascuns. Însă ochii erau întunecați, aproape negri, și expresia sa era una inconfundabilă, de comerciant. Prietenos, amabil și primitor.

– Acum! spuse el blînd. Intrați vă rog. Vreți să cumpărați un covor, nu-i așa?

Le întinse un braț, ca și cum ar fi fost prieteni apropiați pe care nu-i văzuse de mult, sau potențiali clienți bogați, cu o slăbiciune pentru exact tipul acesta de meșteșug. Nodurile. Culorile. Modelele cu motive religioase. Naștere, viață și moarte, durere, victorie și mîndrie, pentru a fi puse sub masa din bucătărie sau în fața televizorului. Rezistent, unic.

– Aveți mult spațiu, comentă Sejer privind în jur.

– Două etaje pline plus podul. Credeți-mă, a fost o investiție amplă. Locul acesta mi-a stors aproape toți banii, și nu arăta așa cînd am preluat afacerea. Era mucegăit și cenușiu, dar am făcut curățenie și am văruiat pereții, încît mai mult nici nu trebuie renovat. Inițial, era o vilă veche. Vă rog, urmați-mă. Arăta spre etaj și îi invită în așa-zisul birou, care, de fapt, era o bucătărie spațioasă cu o masă de lucru din oțel și aragaz, filtru de cafea și un frigider mic. Faianța de pe masă avea motive cu olandeze în costume tradiționale, mori de vînt și giște grase legănîndu-se. Ibrice vechi din cupru atîrnau dintr-o grindă a tavanului. Masa din bucătărie avea marginea îndoită și ornamente din alamă la colțuri, precum la vechile vapoare.

Se așezară cu toții în jurul mesei, iar Johnas se duse la frigider fără să-i întrebe, servindu-i cu suc de struguri negri în pahare de sticlă.

– Cum a mers cu căteii? vru să știe Skarre.

– Hera va păstra unul, iar doi dintre ei sînt deja promiși. Acum poate vă pare rău. Cu ce pot să vă ajut? zîmbi el, luînd o gură de suc.

Sejer știa că amabilitatea lui avea să se diminueze și să dispară.

– Doar cîteva întrebări despre Annie. Mi-e teamă că o să revenim mereu la asta.

Se șterse discret în jurul gurii.

– Ați luat-o de la intersecție, nu-i așa?

Rostirea cuvîntului, intonația și aluzia că-i puneau la îndoială afirmațiile anterioare îi sporiră atenția.

– Este așa cum v-am explicat și îmi mențin poziția.

– Dar, de fapt, ea voia să meargă pe jos, nu-i așa?

– Poftim?

– V-a fost greu să o luați în mașină, din cîte am înțeles, nu-i așa?

Ochii lui deveneau tot mai mici, dar își menținea calmul.

– De fapt, ea voia să meargă pe jos, continuă Sejer. V-a refuzat oferta de a o lua cu mașina. Am dreptate?

Johnas îl aprobă și îi zîmbi.

– Asta făcea întotdeauna, era foarte timidă. Dar am crezut că nu era bine să meargă pe jos pînă la Horgen. Era cam departe.

– Așadar, ați convins-o?

– Nu, nu.

Dădu din cap nervos, schimbîndu-și poziția pe scaun.

Am insistat puțin. Cu unii oameni mai trebuie să insistăm uneori.

– Așadar nu era vorba de faptul că ea nu avea chef să vină cu mașina dumneavoastră?

Johnas auzi foarte clar accentul pus pe „mașina dumneavoastră“.

– Așa era Annie. Prețioasă poate. Cu cine ați vorbit? întrebă el brusc.

– Cu mai multe sute de persoane, răspunse Sejer. Una dintre ele a văzut-o urcînd în mașina ta, după o lungă discuție. De fapt, ești

ultimul care a văzut-o în viață. Deci va trebui să ne legăm de dumneavoastră, nu-i așa?

Johnas le zîmbi conspirativ ca și cum era un joc la care participa cu mare plăcere.

– N-am fost ultimul, răspuse el prompt. Criminalul a fost ultimul.

– Ne-a fost destul de greu să-l găsim, spuse Sejer cu o ironie artificială. Nici nu avem certitudinea că bărbatul de pe motocicletă o aștepta chiar pe ea. Așadar ești singurul.

– Scuzați-mă. Unde vreți să ajungeți?

– Ei bine, răspuse Sejer, desfăcîndu-și brațele, pînă în profunzimea cazului. Poziția pe care o am îmi impune să pun oamenii la îndoială.

– Mă acuzați că am mințit?

– Sînt nevoit să mă gîndesc la asta, răspuse el, întorcîndu-se brusc. Sper să mă iertați. De ce nu voia să vină cu mașina?

Johnas deveni nesigur.

– Bineînțeles că voia! Arată primul semn de înviorare, după care se încordă. A urcat în mașină și am dus-o pînă la Horgen.

– Nu și mai departe?

– Nu, după cum am spus, a coborît la magazin. M-am gîndit că voia poate să-și cumpere ceva. Nu am dus mașina pînă în fața ușii, ci m-am oprit pe stradă și am lăsat-o să coboare. Și după aceea – se ridica să-și aducă un pachet de țigări de pe masa de lucru din bucătărie – n-am mai văzut-o.

Sejer schimbă subiectul.

– Ai pierdut un copil, Johnas. Știu ce simți în astfel de situații. Ai vorbit cu Eddie Holland despre asta?

Pentru o clipă păru surprins.

– Nu, nu. E atît de închis în sine, nu reușesc să mă apropiu de el. De altfel, nici despre mine nu pot să vă povestesc.

– Cît timp a trecut de atunci?

– Ați vorbit cu Astrid, nu-i așa? În curînd sînt opt luni. Dar nu e ceva ce se poate uita sau peste care se poate trece.

Își scoase o țigară din pachet, o aprinse și fuma cu gesturi aproape feminine un Merit cu filtru.

– Oamenii încearcă adesea să-și imagineze cum e. Se uită lung și cu o privire obosită la Sejer. Fac asta cu cele mai bune intenții. Își imaginează patuțul gol și cred că se stă acolo și se plînge. Am făcut asta de multe ori. Dar patul gol e doar o parte din asta. Eu mă trezeam dimineata și mergeam la baie, iar sub oglindă era periuța lui de dinți. Era una dintre acelea care își schimbă culoarea cînd se încălzește. Rătușca de baie pe marginea căzii. Papucii lui de casă sub pat. Mă abțineam să nu pun masa pentru încă o persoană cînd trebuia să mîncăm, și am făcut asta zile în șir. În mașină erau jucării lăsate de el. Cîteva luni după aceea am găsit o suzetă sub canapea.

Johnas vorbea cu dinții strînși ca și cum, fără voie, le mărturisisea ceea ce ei nu aveau dreptul să știe.

– Am curățat totul, rînd pe rînd, și simt că am făcut ceva rău. Dar era dureros să-i văd lucrurile în jurul meu în fiecare zi, a fost îngrozitor să le pun deoparte. Gîndul acesta mă urmărea în fiecare secundă a zilei și mă mai urmărește încă. Știți cît se menține mirosul unui om într-o pijama de bumbac?

Tăcu, iar chipul îi deveni din brun cenușiu. Sejer nu spunea nimic. Se gîndi deodată la pantofii din lemn ai Elizei, care stăteau întotdeauna în fața ușii, ca să și-i poată pune repede în picioare dacă trebuia să ducă gunoiul sau să coboare după corespondență. Își amintea cu intensă durere cum deschidea ușa, lua pantofii albi și îi aducea înăuntru.

– Nu cu mult timp în urmă am trecut pe la cimitir, spuse el pe un ton jos. E ceva timp de cînd n-ai mai fost acolo, nu?

– Ce fel de întrebare este asta? spuse el răgușit.

– Vreau doar să știu dacă ai văzut că a fost îndepărtat ceva de la mormînt.

– Vă referiți la pasărea aceea mică, știu. Da, a dispărut chiar după înmormântare.

– Te-ai gândit să faci rost de una nouă?

– Vă manifestați deschis curiozitatea. Da, bineînțeles că m-am gândit la asta. Dar n-am vrut să re trăiesc același sentiment, de aceea am lăsat lucrurile așa cum sînt.

– Dar știi cine a luat-o?

– Bineînțeles că nu! răspunse el aspru. Aș fi anunțat imediat și, dacă aș fi avut posibilitatea, l-aș fi tratat pe vinovat așa cum merita.

– Vrei să spui că l-ai fi muștrat?

Zîmbi amar.

– Nu, nu l-aș fi muștrat.

– Annie a luat-o, spuse Sejer ușurat.

Johnas făcu ochii mari.

– Am găsit-o printre lucrurile ei. Asta e?

Bagă mîna în buzunarul interior și scoase pasărea. Degetele lui Johnas tremurau cînd o luă în mîna.

– Așa se pare. Seamănă cu cea cumpărată de mine. Dar de ce...

– Nu știm. Ne-am gândit că poate ne ajuți tu.

– Eu? Dumnezeuule, n-am nici cea mai vagă bănuială. Asta nu pot să înțeleg. De ce să fure chiar pasărea? Nu era tocmai o hoață. Cel puțin nu Annie pe care o știam.

– De aceea trebuie să fi avut un motiv și acela nu avea de a face cu hoția. Era nervoasă pe dumneata pentru ceva anume?

Johnas rămase uitîndu-se la pasăre, mut de uimire. „Asta n-o știa“, se gândi Sejer uitîndu-se spre Skarre, care urmărea cu ochii albaștri sclipitori chiar și cea mai mică mișcare a bărbatului.

– Părinții ei știu că o avea? întrebă el în final.

– Nu credem.

– Nu putea fi Sølvi? Sølvi e un pic aparte. E ca o coțofană, se aruncă la tot ce strălucește.

– N-a fost Sølvi.

Sejer ridică paharul și bău suc de struguri. Avea gust de vin slab.

– Bine, avea unele secrete, știm cu toții, spuse Johnas zîmbind. Era plină de secrete. În special cînd a mai crescut.

– A trecut greu peste moartea lui Eskil?

– Nu a mai putut să treacă pe la noi. Înțeleg asta, nici eu nu am reușit să mă mai întîlnesc cu oameni vreme îndelungată. Apoi Astrid și Magne au plecat, s-au întîmplat atît de multe odată. Un capitol de nedescris, mormăi el, pâlind la gîndul acesta.

– Dar ați mai vorbit, nu?

– Ne-am salutat doar prin gesturi cînd ne-am întîlnit pe stradă. Eram aproape vecini.

– Era distantă și atunci?

– Era preocupată, într-un fel. Tuturor ne-a fost greu.

– Și, în plus, spuse Sejer, ca și cum îi veni absolut întîmplător ideea, ai avut și un conflict cu Eskil chiar înainte să moară. Trebuie să-ți fi fost cu atît mai greu.

– Nu vă legați de Eskil! spuse el amar.

– Îl cunoști pe Raymond Låke?

– Va referiți la idiotul de pe dealul Kollen?

– Te-am întrebat, îl cunoști?

– Toată lumea știe cine e Raymond.

– Era o întrebare cu da sau nu.

– Nu-l cunosc.

– Dar știi unde locuiește?

– Da, asta știu. Într-o cabană veche. Se pare că e destul de bună, căci pare idiot de fericit.

– Idiot de fericit?

Sejer se ridică și împinse paharul.

– Cred că idiotii sînt la fel de dependenți de bunăvoința oamenilor ca noi toți, pentru a se simți fericiți. În plus, să nu uiti niciodată următorul lucru: deși nu percepe lumea în același mod ca tine, nu are nici o problemă cu vederea.

Chipul lui Johnas înțepeni. Nu îi mai conduse pînă afară. Cînd coborîră scările pînă la parter, Sejer simți obiectivul camerei ca o rază străpungîndu-i ceafa. După aceea, îl luară pe Kollberg din apartament și îl lăsară să stea pe scaunul din spate. „Ciinele stătea prea mult singur și, bineînțeles, de aceea părea imposibil“, se gîndi Sejer, întinzîndu-i o bucată de pește uscat.

– Crezi că miroase rău?

Skarre dădu din cap că da.

– Dă-i un Fisherman's Friend după aceea.

Porniră spre Lundeby, virară la intersecție și parcară lîngă cutia poștală. Sejer porni pe jos pe stradă, conștient de faptul că toți puteau să-l vadă, din toate cele douăzeci și una de case. Toți ar fi crezut că merge la Holland. Dar se opri și se uită în urmă spre casa lui Johnas. Părea aproape goală, iar perdelele erau trase la mai multe ferestre. Se întoarse încet înapoi.

– Autobuzul școlii pleacă din intersecție la șapte și zece, spuse el în final. În fiecare dimineată. Toți copiii din zona Krystallen care merg la școală sau la liceu îl iau. Așadar, pleacă de acasă aproximativ la ora șapte, ca să-l prindă.

Bătea puțin vîntul, fără să-i atingă nici un fir de păr.

– Magne Johnas tocmai plecase cînd Eskil și-a bagat mîncarea pe gît.

Skarre aștepta. Un cuvînt biblic despre răbdare îi trecu atunci prin minte.

– Iar Annie a plecat puțin mai tîrziu decît ceilalți. Holland își amintea că dormiseră mai mult. Ea trecuse pe lîngă casa lor, poate în timp ce Eskil lua micul dejun.

– Da. Și atunci?

Skarre se uită spre casa lui Johnas.

– Doar ferestrele camerei de zi și ale dormitoarelor au vedere la stradă, iar ei erau în bucătărie în acel moment.

– Știu, știu, răspunse el iritat. Continuă să meargă, se apropie de casă, încercînd să-și imagineze ziua aceea de șapte noiembrie, ora șapte dimineața.

„E întuneric în noiembrie“, se gîndi Sejer.

– Putea să fi trecut pe aici?

– Nu știu.

Se opri, se uită un moment la casă, mai de aproape. Fereastra bucătăriei era pe peretele lateral, îndreptată spre casa vecinilor.

– Cine locuiește în casa roșie? întrebă Skarre.

– Irmak. Cu soția și copiii. Dar nu este o alee între case?

Skarre privi într-acolo.

– Ba da. Vine cineva.

Dintre cele două case apăru un băiat. Mergea cu capul plecat și nu-i văzuse încă pe cei doi bărbați de pe drum.

– Thorbjørn Haugen. Cel care fusese să o caute pe Ragnhild.

Sejer îl așteptă pînă cînd ajunse pe drumul principal. Pe umăr avea o geantă neagră, iar pe frunte același batic cu modele de data trecută. Se uită atent la el în timp ce trecea pe lîngă casa lui Johnas. Thorbjørn era înalt și ajungea pînă la jumătatea ferestrei de la bucătărie.

– Mergi pe scurtătură? întrebă Sejer.

– Da, răspunse Thorbjørn. Scurtătura duce direct pe Gneisveien.

– Majoritatea merg pe acest drum?

– Da, se cîștigă cinci minute.

Sejer făcu cîțiva pași pe alee și se opri în fața ferestrei. Era mai înalt decît Thorbjørn și putea să privească în bucătărie fără dificultate. Nu mai era nici un scaun pentru copii acolo, ci două scaune obișnuite, iar pe masă era o scrumieră și o cană de cafea. De altfel, casa părea aproape nelocuită. „Șapte noiembrie“, se gîndi el. Întuneric afară și lumina aprinsă înăuntru. Cei de afară puteau privi înăuntru, dar cei dinăuntru nu puteau privi afară.

– Johnas face grimase de cîte ori trecem pe aici, spuse Thorbjørn. S-a săturat de tot fluxul de pe lingă casă, cum spune el. Dar acum caută să se mute.

– Deci toți tinerii merg pe această scurtătură ca să ia autobuzul școlii?

– Toți cei care merg la școală și la liceu.

Făcu un semn din cap către Thorbjørn și se întoarse către Skarre.

– Îmi aduc aminte ce mi-a spus Holland cînd am vorbit în birou. În ziua cînd a murit Eskil, Annie venise mai devreme de la școală decît de obicei, pentru că era bolnavă. A mers direct să se culce. A trebuit să intre la ea în cameră și să-i povestească despre accident.

– Cît de bolnavă? voia să știe Skarre. Ea nu era niciodată bolnavă.

– „Indispusă“.

– Crezi că a văzut ceva pe fereastră?

– Nu știu. Poate.

– Dar de ce n-a spus nimic?

– Poate că n-a îndrăznit. Sau poate că n-a înțeles exact ceea ce a văzut. Poate că i s-a confesat lui Halvor. Întotdeauna am avut sentimentul că el știe mai multe decît vrea să ne spună.

– Konrad, spuse Skarre. Nu ne-ar fi spus asta?

– Nu sînt așa de sigur. E un tip ciudat. Hai să mergem să vorbim cu el.

În același moment sună pagerul și merse la mașină, să formeze numărul. Holthemann îi răspunse.

– Axel Bjørk s-a împușcat în cap cu un revolver vechi cu o țeavă.

Sejer trebui să se sprijine de mașină. Vestea era precum gustul unui medicament amar. Acesta îi lăsa o senzație neplăcută de uscăciune în gură.

– Ați găsit vreo scrisoare?

– Nu asupra lui. Se caută și la el acasă. Dar tipul avea cu siguranță conștiința încărcată cu ceva, sau tu ce crezi?

– Nu știu. Puteau fi atît de multe. Avea dificultăți.

– Era iresponsabil și alcoolic. O ura pe Ada Holland, spuse Holthemann.

– A fost în primul rînd nenorocit.

– Ura și disperarea pot semăna. Oamenii arată ceea ce li se potrivește mai bine.

– Cred că te înșeli. Renunțase demult. Și probabil de aceea a și pus capăt.

– Poate că voia să o ia pe Ada cu el?

Sejer dădu din cap, privind departe pe drum, spre casa lui Holland.

– Nu ar fi vrut să facă asta împotriva lui Sølvi și a lui Eddie.

– Vrei să găsești ucigașul sau nu?

– Da, vreau să-l găsesc pe adevăratul ucigaș.

Se opri din conversație și se uită la Skarre.

– Axel Bjørk e mort. Mă gîndesc ce o să creadă Ada Holland acum. Poate ca și Halvor, cînd a murit tatăl lui: că e o ușurare.

Halvor se ridică brusc. Scaunul i se răsturnă și se întoarse repede spre fereastră. Se uită lung în curtea goală. Stătu multă vreme așa. Cu coada ochiului văzu scaunul răsturnat și poza lui Annie de pe noptieră. Deci așa se întîmplase. Annie văzuse totul. Se așeză din nou în fața monitorului, citi textul de la început pînă la sfîrșit. În textul lui Annie era inclusă și povestea lui, cea îndreptîntată de el în cel mai mare secret. Tatăl turbat, împușcătura din anexă pe 13 decembrie. N-avea nici o legătură cu cazul, așa că inspiră adînc, marcă paragraful și îl șterse din document pentru totdeauna. După aceea scoase o dischetă și copie documentul. Ieși apoi liniștit din cameră, prin bucătărie.

– Ce e, Halvor? strigă bunica, pe cînd trecea prin camera de zi, cu geaca de blugi pe jumătate trasă. Ieși?

Nu îi răspunse. Îi auzi vocea, dar nu percepu sensul cuvintelor ei.

– Unde mergi? La cinema?

Începu să-și încheie geaca, gândindu-se dacă o să-i pornească motocicleta. Dacă nu pornea, trebuia să ia autobuzul, și i-ar fi luat o oră să ajungă acolo unde trebuia. Nu avea o oră la dispoziție, trebuia să meargă repede.

– Când te întorci acasă? Ajungi pînă la cină?

Se opri și se uită la ea, ca și cum abia atunci remarcase că era chiar în fața lui și vorbea.

– Cîna?

– Unde mergi, Halvor, e deja seară!

– Mă întîlnesc cu un tip.

– Cu cine? Ești foarte palid, mă întreb dacă nu ești anemic. Cred că nici nu-ți aduci aminte cînd ai fost ultima oară la doctor. Cum ai spus că-l cheamă?

– N-am spus. Îl cheamă Johnas.

Vocea îi era neobișnuit de hotărîtă. Ușa se izbi, iar cînd femeia se uită pe fereastră, îl văzu aplecat peste motocicleta, pornind motorul cu mișcări violente.

Camera de luat vederi de la primul nivel nu era plasată favorabil. Ideea aceasta îi veni chiar atunci, cînd se uita la ecranul din stînga. Intra prea multă lumină în obiectiv, ceea ce îi făcea pe clienți să arate aproape ca niște fantome. Îi plăcea să vadă cine erau clienții, înainte să meargă să-i întîmpine. La al doilea nivel, unde lumina era mai bună, putea să distingă fețele și hainele, iar dacă erau clienți fideli, avea timp să se pregătească înainte de a ieși din birou. Să ia atitudinea cerută de fiecare. Se uită din nou la monitorul care urmărea primul etaj. Văzu o singură siluetă în magazin. Din cîte se putea vedea era un bărbat sau poate un tînar în geacă scurtă. N-avea importanță, dar trebuia să se ocupe de el, corect și serviabil ca întotdeauna, pentru a menține renumele

galeriei, care era aproape de necontestat. În plus, nu se mai putea citi pe oameni dacă aveau sau nu bani. Deși nu se vedea, tipul putea fi putred de bogat. Coborî ușor scările. Pașii aproape că nu i se auzeau, mergea ușor și nu obișnuia să sară, ca și cum ar fi lucrat într-un magazin de jucării. Aceasta era o galerie, iar înăuntrul oamenilor vorbeau încet. Nu existau cartonașe cu prețuri și nici case de marcat. De regulă, emitea facturi, rareori i se plătea cu Visa sau alte carduri. Aproape ajunsese jos, mai avea de făcut doi pași, când se opri brusc.

– Bună ziua, mormăi el.

Tînărul stătea cu spatele la el, dar se întoarse, privindu-l curios. În privire i se citea bănuiala amestecată cu uimire. Nu spuse nimic, se uită doar, ca și cum ar fi vrut să-i interpreteze trăsăturile. Poate un secret sau poate dezlegarea unei enigme. Johnas îl recunoscuse. O secundă sau două se gîndi dacă să admită acest lucru.

– Pot să te ajut?

Halvor nu îi răspunse. Îl privea încă lung, cu o expresie cercetătoare. Știa că fusese recunoscut.

Johnas îl văzuse de multe ori, fusese la ușa lui împreună cu Annie și se întîlniseră și pe stradă. Acum pareă mai dur. Tot ce era mai fin la el, flanela din catifea și cîrlionții bruni, se transformaseră acum într-o carapace dură.

– Fără îndoială, răspunse Halvor, făcînd cîțiva pași în încăpere, mai aproape de Johnas, care era încă pe treapta de jos și cu mîna pe balustradă. Vindeți covoare.

Privi în jur.

– Da, așa e.

– Vreau să cumpăr un covor.

– Păi, spuse el zîbind, așa m-am gîndit și eu. Ce cauți? Ceva special?

„Nu cauți covoare, se gîndi Johnas. De altfel nici nu are bani pentru asta, caută altceva. Poate că a venit din teribilismul

caracteristic unui adolescent. Sigur n-are nici cea mai vagă idee cît costă covoarele. Dar voi afla sigur imediat.“

– Mare sau mic? întrebă el, coborînd ultima treaptă. Băiatul era mai scund cu mai mult de un cap și firav ca un vlăstar.

– Vreau un covor care să acopere cît să nu rămînă picioarele scaunelor pe dinafară. E așa de greu cînd trebuie să spal.

Johnas dădu din cap.

– Vino cu mine sus. Covoarele cele mai mari sînt acolo.

Johnas începuse să urce scările. Halvor îl urmă. Nu se potrivea să întrebe ceva despre incident, dar se simțea purtat înainte de forțe nebănuite, ca și cum ar fi alunecat pe o șină, într-un munte întunecat.

Johnas aprinse cele șase candelabre trimise de la sticlărie din Veneția. Acestea atîrnau de grinzile din tavan și aruncau în camera spațioasă o lumină caldă, dar puternică.

– La ce fel de culoare te-ai gîndit?

Halvor se opri pe treapta de sus și privi înainte.

– Toate sînt roșii, spuse el încet.

Johnas zîmbi larg.

– Nu vreau să fiu arogant, spuse el prietenos, dar îți dai seama cît costă?

Halvor îl privi cu ochii îngustați. Ceva vechi îi apărură în minte, ceva ce nu mai simțise de multă vreme.

– Poate că nu arăt înfricoșător de bogat, spuse el, lipsit de intonație. Poate vreți să vedeți un extras de cont?

Johnas ezită.

– Îmi cer iertare. Dar destul de mulți intră și se simt stînjeniți. Am vrut să-ți fac un serviciu, ca să evităm asta.

– E frumos din partea dumneavoastră, spuse Halvor liniștit.

Merse mai departe, pe lîngă vînzătorul de covoare, îndreptîndu-se spre un covor care era agățat pe perete. Întinse mina și se jucă cu franjurii. Figurile reprezentau bărbați, cai și arme.

– Doi și jumătate pe trei metri, spuse Johnas încet. O alegere bună, deocamdată. Motivul descrie un război între două popoare nomade. E foarte greu.

– Oferiți și transportul? întreabă Halvor.

– Bineînțeles. Am o mașină de transport. Mă gândesc și la întreținere. E nevoie de mai mulți bărbați numai ca să îl scuture.

– Îl iau pe acesta.

– Poftim?

Johnas mai făcu câțiva pași, uitându-se nesigur la el. Băiatul era ciudat.

– E aproape cel mai scump pe care îl am, spuse el. Șaptezeci de mii de coroane.

Privirea lui o încrucișă pe a lui Halvor. Acesta nici măcar nu clipi.

– Merită cu siguranță.

Johnas nu se simțea confortabil. Avea o banuială care-i dădea fiori reci pe șira spinării. Nu înțelegea ce voia tânărul și de ce se purta așa. Nu avusese niciodată atîția bani, iar dacă i-ar fi avut, nu i-ar fi dat pe un covor.

– Fiți draguț și împachetați-mi-l, spuse Halvor, stînd cu brațele încrucișate. Se rezemă de o masă din mahon, care scîrțîi de greutatea lui.

– Să-l împachetez?

Johnas afișă un zîmbet.

– Eu obișnuiesc să le rulez și să le învelesc în folie. Apoi pun bandă adezivă.

– Da, e minunat.

Halvor aștepta.

– E mai mult de lucru să-l rulezi. Sugerez să ți-l aduc diseară. Atunci te pot ajuta să-l și întinzi pe jos.

– Nu, nu, insistă Halvor. Vreau să-l iau acum.

Johnas șovăi.

– Vrei să-l iei acum. Dar, scuză-mi impolitețea, cum vrei să plătești?

– Cu bani gheață, dacă e în regulă.

Se batu cu mîna peste buzunarul din spate al blugilor decolorați. Johnas îl privea sceptic.

– E vreo problemă? întrebă Halvor.

– Nu știu. Poate.

– Și care ar fi asta?

– Știu cine ești, răspunse Johnas, făcînd un pas înainte. Fu o ușurare să spargă gheața.

– Ne cunoaștem?

Johnas îi confirmă, punîndu-și mîinile în șolduri.

– Sigur, Halvor, ne cunoaștem. Mă gîndesc că ar trebui să pleci.

– De ce? S-a întîmplat ceva?

– Hai să încetăm cu prostiile! spuse Johnas scurt.

– Sînt de acord! spuse Halvor. Să aveți grijă să îmi aduceți covorul, și aceasta cît mai repede!

– Dacă stau și mă gîndesc mai bine, n-aș mai vrea să-l vînd. Mă mut și eu acum, vreau să îl țin pentru mine. În plus, e prea scump pentru tine. Să fim sinceri, știm amîndoi că nu ai bani.

– Așadar vreți să-l țineți pentru dumneavoastră?

Halvor se întoarse brusc.

– Atunci înțeleg. Va trebui să iau altul.

Se uită din nou pe perete indicînd un alt covor, roz cu verde.

– Îl iau pe acesta în schimb, spuse el simplu. Fiți draguț și dați-l jos pentru mine. Și scrieți-mi chitanța.

– Costă patruzeci și patru de mii.

– E în regulă.

– Da, este?

Așteptă cu brațele încrucișate și cu ochii mari.

– Oare întrec măsura dacă îți cer să-mi arăți că ai într-adevăr bani?

Halvor dadu din cap.

– Bineînțeles că nu. Știi, nu poți citi pe oameni dacă au sau nu bani, cel puțin nu în zilele noastre.

Își bagă mîna în buzunarul din spate, scoțînd un portofel vechi. Era din imitație de piele, rupt, cu scai, și plat. Bagă degetele în portofel și se jucă cu monedele. Scoase cîteva și le puse pe masă. Johnas se uita neîncrezător la el, pe măsură ce stivuia o grămadă de monede de cinci și de zece.

– Ajunge, spuse el furios. M-ai reținut destul. Dispari imediat!

Halvor se opri și îl privi lung, aproape rănit.

– N-am terminat. Mai am.

Continuă să scormonească în portofel.

– Nu, nu ai! Locuiești într-o cocioabă veche cu bunica ta și livrezi inghetată! Patruzeci și patru de mii, spuse el aspru. Ai grijă să îi găsești cît poți de repede.

– Așadar știți unde locuiesc?

Halvor îl privea. Situația devenea tensionată, dar, dintr-un motiv sau altul, nu-i era frică.

– Mai am și asta, spuse el repede, scoțînd ceva din compartimentul pentru bancnote. Johnas se uita îndoielnic la el și la ceea ce ținea între degete.

– E o dischetă, explică Halvor.

– Nu-mi trebuie nici o dischetă, vreau patruzeci și patru de mii, tipă Johnas, simțind cum frica îi străpungea pieptul.

– E jurnalul lui Annie, spuse Halvor liniștit, fluturînd discheta. Începuse să țină un jurnal cu ceva timp în urmă. De fapt, în noiembrie. L-am căutat mai mulți dintre noi. Știți cum sînt fetele. Trebuie să se confeseze întotdeauna.

Johnas oftă, privirea lui întîlnind-o pe a lui Halvor.

– L-am citit, continuă Halvor. E vorba de dumneata.

– Dă-mi-o!

– *Nici în ruptul capului!*

Johnas tresări. Vocea lui Halvor deveni mai profundă. Era ca și cum auzai un spirit rău în gura unui copil.

– Mai am alte copii, continuă el. Așadar, pot să cumpăr cîte covoare vreau. De fiecare dată cînd îmi doresc un covor nou, mai fac o copie. Înțelegeți?

– Ești un puști isteric! Din ce azil oi fi scăpat?

Johnas făcu un efort, iar Halvor remarcă cum, într-o secundă, trupul i se încordă, ca și cum ar fi vrut să sară la el. Cîntărea cu douăzeci de kilograme mai mult și era turbat. Se dădu brusc la o parte, vîzîndu-l pe bărbat cum aterizează pe podea, lovindu-se la cap de masă. Monedele se răsîndiră în toate părțile, zăngănind pe podea. Căderea lui îl făcu pe Halvor să audă cele mai urite cuvinte, raportat chiar și la vocabularul infinit al tatălui său. Era mult mai puternic. Se năpusti spre trepte, în timp ce Johnas se ridică, făcu trei-patru pași și se aruncă înainte. Îl lovi pe Halvor la umăr. Instinctiv, își ținu capul sus, dar trupul se izbi violent de ciment.

– Nu mă atinge nici naiba!

Johnas îl împinse. Halvor îi simți respirația în față și pumnii care-i strîngeau gîtul.

– Nu ești în formă! spuse el răgușit. Ești gata! La naiba, nu-mi pasă ce faci cu mine, dar tu ești terminat!

Johnas nu vedea și nici nu auzea. Ridică pumnul și lovi fața îngustă. Halvor mai fusese bătut pînă atunci și știa la ce să se aștepte. Loviturile îl atinseră sub bărbie, iar mandibula fragilă crăpă precum un vreasc uscat. Dinții de jos se loviră violent de cei de sus, și bucățele mici de smalț zdrobit se amestecau cu sîngele care îi curgea din gură. Johnas încetă să mai țintească ceva anume, dar lovea urmărind fiecare mișcare a lui Halvor. În final, izbi cu pumnii de ciment și strigă. Se ridică cu greu în picioare, uitîndu-se la mîna sa. Apoi oftă extenuat. Era plin de sînge. Privi la cel de pe podea, trîgîndu-și adînc rîsuflarea. După cîteva minute, inima îi bătea normal și gîndurile i se limpezeau.

– Nu-i aici, spuse bunica încurcată, cînd Sejer și Skarre ajunseră în pragul ușii și întrebă de Halvor. Trebuia să viziteze pe

cineva. Cred că se numește Johnas. Era slăbit și nici nu mîncase. Nu știu ce sfaturi să-i mai dau, și oricum sînt prea bătrînă să am grijă de toate.

Informația îl făcu pe Sejer să lovească de două ori cu pumnul în tocul ușii.

– A fost cumva sunat?

– Nimeni nu sună aici. Doar Annie mai suna din cînd în cînd. A stat toată după-amiaza în camera lui și s-a jucat pe calculator. Apoi a ieșit ca o furtună și a dispărut.

– Îl găsim noi. Acum ne scuzați, dar, de fapt, sîntem foarte ocupați.

– Dintre toate lucrurile, îi spuse el lui Skarre, împingînd ușa, acesta e cel mai rău la care se putea gîndi.

– Rămîne de văzut, răspunse acesta înfuriat, scoțînd mașina din curte.

– Nu-i văd motocicletă lui Halvor.

Skarre sări din mașină. Sejer se întoarse către Kollberg, care era încă pe scaunul din spate și scoase un biscuit din buzunar.

Mergeau către ușa care se deschise încet, în timp ce se uitau lung și provocator în obiectivul camerei de luat vederi din tavan. Johnas îi văzu din bucătărie. O clipă rămase locului, lingă masă, respirînd liniștit, suflîndu-și peste rani. Nu se grăbea. Totul la timpul lui. Se întimplaseră destule în viața lui, toate odată, dar reușea să pună totuși lucrurile în ordine. Era un om priceput. Lua fiecare problemă pe rînd, pe măsură ce apărea. Avea o capacitate aparte. Destul de liniștit, se ridică și coborî treptele.

– Sînteți chiar insistenți, nu credeți? spuse el ironic.

– Nu. De ce spui asta?

Sejer se postă în fața lui ca un stîlp. Totul părea discret, nu mai erau și alți clienți care să îi vadă.

– Cautăm pe cineva. Ne-am gîndit că poate îl găsim aici.

Johnas se uită la ei întrebător și arătă cu mîna în încăpere.

- Sînt numai eu aici. Chiar acum mă gîndeam să închid. E tîrziu.
- Am vrea să ne uităm puțin. Cît de repede, bineînțeles.
- Sincer să fiu...

– Poate că a intrat neobservat și se ascunde undeva. Nu știi niciodată.

Sejer tremura, iar lui Skarre i se părea că o furtună e gata să se dezlănțuie de sub cămașa lui.

- Am să închid acum! spuse Johnas hotărît.

Trecură pe lîngă el și urcară treptele. Se uitară în jur, peste tot. Intrară și în birou, deschiseră ușa toaletei, urcară pînă și în pod. Nu văzură nimic.

- Pe cine credeți că veți găsi aici?

Johnas se aplecă peste balustradă să se uite la ei, ridicînd din sprîncene. I se simțea răsufierea pe sub cămașă.

- Halvor Muntz.
- Și cine să fie acesta?
- Prietenul lui Annie.
- N-are ce caută aici.
- Nu știu ce să spun.

Sejer se plimba nestingherit pe lîngă pereți.

– Dar a lăsat vorbă că va veni aici. Face pe detectivul de unul singur și cred că trebuie să punem capăt acestui joc.

– Eu îi pun capăt cu plăcere, spuse Johnas, zîmbind larg. Dar n-a fost nici un dur pe aici.

Sejer lovi cu vîrful piciorului covoarele rulate.

- Casa are și beci?
- Nu.
- Unde ții covoarele noaptea? Rămîn așa expuse?
- Da, majoritatea. Dar pe cele mai scumpe le pun sub cheie.
- Așa.

Privirea îi căzu deodată pe măsuta de mahon. Pe jos erau împrăstiate o mulțime de monede.

- Ești atît de nepăsător cu mărunțișul? întrebă el curios.

Johnas dadu din umeri. Lui Sejer nu-i plăcea că era atîta liniște înăuntru. Nu-i plăcea expresia de pe fața vânzătorului de covoare. Într-un colț al camerei zări o găleată roz și un mop. Podeaua era umedă.

– Spălai? întrebă el.

– Asta fac înainte să închid. Economisesc bani, spălînd singur. După cum vedeți, spuse el în continuare, nu mai e nimeni aici.

Sejer îl privi.

– Arată-ne seiful.

Pentru o clipă, Johnas păru că vrea să-i refuze, apoi se răzgîndi și cobori treptele.

– E la primul nivel. Bineînțeles că puteți să-l vedeți. E încuiat, firește, și e imposibil să se fi ascuns acolo.

Merseră după el pînă la parter, iar într-un colț, sub scară, zăriră o ușă din oțel, destul de joasă, dar mai largă decît una obișnuită. Johnas merse într-acolo, formă codul și învîrti roata de cîteva ori. La fiecare rotație se auzea o pocnitură. Lucra doar cu mîna stîngă, fără îndeminare, pentru că era dreptaci.

– Trebuie să fie foarte prețios tînărul acesta dacă vă gîndiți că l-am ascuns aici.

– Posibil, comentă Sejer scurt, uitîndu-se la mîna stîngă, neîndeminatică. Johnas prinse ușa grea și trase din toate puterile.

– E sigur mai ușor dacă te folosești de ambele mîini, spuse el sec.

Johnas ridică o sprînceană, ca și cum n-ar fi înțeles. Sejer privi în încăperea mică: aceasta conținea un seif și mai mic, două picturi pe lemn, rezemate de perete, și cîteva covoare rulate și stivuite pe podea ca butucii de lemn.

– Asta e tot.

Se uită la ei provocator. Nu era nimic de văzut acolo înăuntru, iar lumina era puternică, de la două neane lungi din tavan. Pereții erau goi.

Sejer zîmbi.

– Dar a fost aici, nu-i așa? Ce voia?

– Nimeni n-a fost aici în afară de voi.

Sejer dădu din cap și ieși. Skarre se uită la el puțin nesigur, dar îl urmă.

– Dacă apare, promiți să iei legătura cu noi? îl rugă el în final. Îi este destul de greu după tot ce s-a întâmplat. Are nevoie de ajutor.

– Bineînțeles.

Ușa seifului se închise din nou.

În parcare, Sejer îi făcu semn lui Skarre să pornească mașina.

– Mergi sus pe dealul acela și intră pe străduța aceea. O vezi? Skarre dădu din cap.

– Oprește-te acolo. Așteptăm pînă pleacă, apoi îl urmărim. Vreau să văd unde merge.

N-au avut mult de așteptat. Nu trecură mai mult de cinci minute pînă cînd Johnas apărură la ușă. Încuie, activă alarma, trecu pe lîngă Citroën-ul gri și dispărură pe străduța, într-o curte. Se făcu nevăzut pentru cîteva minute, apoi apărură din nou într-un Transit vechi. Opri la stradă și semnaliză la stînga. Sejer auzi motorul turînd.

– Bineînțeles că are și o mașină de transport, spuse Skarre.

– Cu un cilindru defect. Duduie precum o vechitură. Pornește, dar cu grijă. Se îndreaptă spre intersecția aceea. Nu te apropia prea mult!

– Poți să vezi dacă se uită în oglindă?

– Nu se uită. Lasă Volvo-ul să treacă înainte, Skarre, acela verde!

Volvo-ul frînă, deoarece avea obligația să cedeze trecerea, dar Skarre îi făcu semn să treacă înainte. Șoferul îi mulțumi, făcînd un semn cu mîna.

– Semnalizează la dreapta. Mergi pe banda din dreapta! La naiba, e prea puțin trafic, o să ne vadă.

– Nu ne vede. Conduce ca pe șine. Unde crezi că merge?

– Posibil pe strada Oscar. Doar se mută, nu-i așa? Atenție, că frînează! Ai grijă la mașina de bere, dacă trece înaintea ta, putem să-l pierdem!

– Ușor de zis. Când ai să-ți iei și tu o mașină mai ageră?

– Iar frînează. Bănuiesc că merge în jos pe strada Børresen. Să sperăm că și Volvo-ul merge pe același drum.

Johnas conducea mașina aceea mare cu multă grijă prin oraș, ca și cum n-ar fi vrut să atragă atenția. Semnaliză și schimbă banda, se apropie de strada Oscar, iar acum se putea remarca faptul că se uita insistent în oglindă.

– Se oprește la casa aceea galbenă. E numărul cincisprezece. Oprește, Skarre!

– Chiar aici?

– Oprește motorul. Uite-l că iese.

Johnas sări din mașină, se uită în jur și traversează strada cu pași mari. Sejer și Skarre se uitau la ușa. Johnas se chinuia să o deschidă cu cheia. În mină avea o cutie cu unelte.

– Urcă în apartament. Îl așteptăm deocamdată. Când e înăuntru, alergi pînă la mașina lui. Vreau să te uiți pe fereastra din spate.

– Ce crezi că are acolo?

– Nu îndrăznesc să mă gîndesc. Poți să fugi acum. Hai, Skarre, du-te!

Skarre ieși din mașină și alergă, împiedicat ca un bătrînel, pe jumătate ascuns în spatele șirului de mașini parcate, înspre trotuar. Se duse în spatele mașinii, se uită în jur, protejîndu-și ochii cu mîinile ca să vadă mai bine. După trei secunde, se întoarse brusc și veni înapoi în patru labe. Se aruncă pe scaun și trînti ușa.

– Un teanc de covoare și Suzuki-ul lui Halvor. E chiar în spate, cu tot cu cască. Să mergem după el sus?

– Nicidecum. Stai liniștit. Dacă intuiesc bine, nu mai stă multă vreme acolo.

– Și apoi îl urmărim din nou?

– Vom vedea.

– A aprins luminile pe undeva?

– Nu văd. Uite-l că iese.

Se pitiră în mașină fiind cu ochii pe Johnas, care se oprise pe trotuar și se uita în susul și în josul străzii, văzînd șirul lung de mașini parcate pe partea stîngă. Nu văzu pe nimeni în nici una dintre ele. Merse spre Transit, urcă și dădu înapoi. Skarre ridică puțin capul deasupra bordului.

– Ce face? întrebă Sejer.

– Dă înapoi. Acum merge înainte. Face din nou manevra înapoi și parchează în fața intrării. Acum coboară din mașină. Merge la ușa din spate. O deschide. Scoate un covor. Se apleacă. Îl ia peste umăr. Se leagănă puțin. Pare să fie foarte greu!

– Dumnezeuule, pare că se răstoarnă!

Johnas se legăna sub greutatea covorului. Genunchii păreau să-i cedeze. Sejer prinse cu mîna portiera mașinii.

– Intră din nou. Acum încearcă cu siguranță să pună covorul în lift. N-o să reușească să urce treptele cu el! Urmărește geamurile, Skarre, vezi dacă aprinde vreo lumină!

Kollberg începu să schelălăie.

– Taci, băiete! Sejer se întoarse și îl mîngîie.

Așteptară, uitîndu-se în sus la ferestrele întunecate.

– S-a aprins lumina la etajul patru. El are apartamentul la etajul patru, chiar deasupra balconului acela, vezi?

Sejer se uită în sus. Era o fereastră fără perdele.

– Nu urcăm?

– Nu te entuziasma acum. Johnas e șmecher. Trebuie să așteptăm puțin.

– Dar ce să așteptăm?

– Acum stinge iar lumina. Poate iese. Ascunde-te, Skarre!

Se ascuseră. Kollberg continuă să scheaune.

– Dacă începi să mîrîi, nu primești de mîncare o săptămînă, îi șopti Sejer iritat.

Johnas ieși. Părea epuizat. De data aceasta nu se uită nici în dreapta, nici în stînga, urcă în mașină, trînti portiera și porni.

Sejer deschise portiera cu grijă.

– Urmărește-l! Păstrează distanța. Eu urc în apartament să verific.

– Cum ai să intri?

– Am fost la curs de intrare prin efracție. Tu n-ai fost?

– Ba da, firește.

– Nu-l pierde din vedere! Așteaptă pînă cînd virează, apoi începi urmărirea. Probabil așteaptă să se întunece. Cînd vezi că se îndreaptă spre casă, mergi pînă la secție și ia oameni cu tine. Prinde-l cînd e acasă. Nu-i da timp să-și schimbe hainele sau să se debaraseze de ceva și nu spune nici un cuvînt despre apartamentul acesta! Dacă se oprește pe drum ca să scape de motocicletă, nu trebuie să-l prinzi. Auzi?

– Dar de ce? întrebă Skarre, nedumerit.

– Pentru că e de două ori cît tine!

Sejer ieși din mașină, îl prinse pe Kollberg în lesă și îl trase după el. Se ascunse după mașină, exact în momentul în care Johnas porni Transit-ul și o luă în josul străzii. Skarre aștepta cîteva secunde, apoi porni după el.

Imediat după aceea, Sejer văzu mașinile virînd dreapta. Traversă strada, formă un număr oarecare și murmură în interfon „poliția“. Ușa se deschise, intră, nu luă liftul și urcă scările cu pași mărunți pînă la etajul patru. Erau două uși, dar, calculînd după lumina care fusese aprinsă și stinsă, se întoarse automat la ușa dinspre stradă. Pe ușă nu era pusă plăcuță cu numele. Se uită la yală, era una ușor de deschis. Își scoase portofelul și caută o cartelă din plastic. Ezită să folosească cardul bancar, dar mai avea o cartelă de la bibliotecă cu nume și număr, și care, pe dos, avea textul: „Cartea deschide toate porțile“. Introduse cardul în crăpătură, și ușa se deschise. Yala nu se mai putea folosi, dar putea fi schimbată. Apartamentul era aproape gol, fără să conțină nici o valoare. Aprinse

lumina. Puse ochii pe cutia de unelte din mijlocul casei și pe două taburete de lângă fereastră. În bucătărie era un teanc de cutii de vopsea și o sticlă de cinci litri de diluant. Johnas își renova apartamentul. Intră și ascultă cu atenție. Era un apartament spațios și luminos, cu ferestre mari, arcuite, și vedere la stradă, dar departe de traficul intens. Curtea era de la sfârșitul secolului, cu o fațadă frumoasă și rozete din gips pe tavan. Putea să vadă fabrica de bere, oglindindu-se în riu puțin mai în jos. Se furișă cu grijă dintr-o cameră în alta, privind în jurul său. Încă nu-și instalase telefon și nu avea mobilă, dar pe lângă pereți erau plasate cutii din carton, marcate cu tuș. Dormitor. Bucătărie. Living. Antreu. Două tablouri. O sticlă Cardinal, pe jumătate plină, pe masa din bucătărie. Mai multe covoare rulate erau stivuite sub fereastră din living. Kollberg adulmecă prin aer. Simți mirosul de vopsea, de aracet și de diluant. Sejer mai făcu o rundă. Se opri la fereastră și privi afară. Kollberg era neliniștit. Se furișă fără nici o comandă, Sejer îl urmă și deschise două dulapuri. Covorul greu nu era de găsit. Ciinele începu să adulmece și se făcu nevăzut în apartament. Sejer alergă după el. În sfârșit se opri în fața unei uși. I se ridică părul.

– Ce e?

Kollberg adulmecă în crăpătura ușii și zgîrie ușa cu ghearele. Sejer se uită peste umăr, neînțelegînd de ce, dar deodată fu cuprins de un sentiment straniu. Cineva era în apropiere. Puse mîna pe mîner, apăsă și deschise. Ceva negru îi sări pe piept cu putere. În următoarea clipă era în stare de șoc, auzind sunete de durere, zgîrieturi, mîriit și lătrat isteric, în momentul în care animalul urias își înfipse ghearele în pieptul lui. Kollberg sări să înhațe animalul, pe care Sejer îl recunoscă ca fiind dobermanul lui Johnas. Apoi căzu la podea cu ambele mîini ridicate. Instinctiv, se culcă pe burtă cu mîinile deasupra capului. Animalele se luptau pe podea, iar el căută ceva cu care să lovească, dar nu găsi nimic. Intră în baie, găsi o mătură cu coada lungă, o trase după el, ieși în grabă și începu să

dea în cîini. Aceștia se depărtară la un metru unul de celălalt, mîrîind ușor și arătîndu-și colții.

– Kollberg! țipă el. E o cătea!

Ochii Herei străluceau ca două beculțe în capul întunecat. Kollberg își lăsă urechile în jos, iar cealaltă stătea precum o panteră, gata de atac. Ridică mătura și făcu cîțiva pași, simțind șiroaie de transpirație și sînge pe sub cămașă. Kollberg văzu, se opri și uită pentru o secundă să nu scape din ochi dușmanul, care se aruncă înainte ca un proiectil zgomotos. Sejer închise ochii și trase. O lovise după ceafă și închise ochii de disperare în momentul în care ciinele căzu. Rămase întins, schelălăind. În următoarea clipă se aruncă peste el și îl prinse de zgardă, îl tiră pînă în dormitor, îl împinse violent și închise ușa. Apoi căzu rezemat de perete, pe podea. Se uită la Kollberg, care era încă în poziție de apărare, pe podea.

– La naiba, Kollberg. E doar o cătea! Se șterse pe frunte. Kollberg veni spre el și îl linse pe față. O auziră pe Hera care scheuna după ușa. O clipă stătu cu fața sprijinită în palme, încercînd să-și revină după șoc. Se uită apoi la hainele lui pline de sînge și păr de cîine și la Kollberg, căruia îi sîngera o ureche.

Apoi își reveni. Se tiră pînă la baie. Zări, pe un pled de la duș, ceva negru și moale precum mătasea, care scheuna de durere.

– Nu e de mirare că ne-a atacat, șopti el. Voia să-și apere puii.

Covorul rulat era plasat lingă un perete. Se așeză în genunchi și se uită lung la el. Era rulat strîns, înfășurat în folie de plastic și lipit cu bandă adezivă, din aceea care se scoate foarte greu. Se apucă să rupă și să taie, simțind șiroaiele de transpirație pe sub cămașă. Kollberg apucă cu gura și cu ghearele, vrînd să-l ajute, dar Sejer îl dadu la o parte. În final, sfîșie toată banda și începu să înlătore plasticul. Se ridică și desfăcu covorul pe podeaua din dormitor. O auzit pe Hera care schelălăia în dormitor. Se aplecă din nou, împingînd cu putere covorul. Acesta se întinse, încet și cu greu. Înăuntru era un trup presat. Fața era distrusă. Buzele erau sparte și,

în parte, și nasul, sau ceea ce mai rămăsese din el. Se clătina puțin și înțepeni, văzându-l pe Halvor. Trebui să se întoarcă și să se sprijine o clipa de perete. Își scoase apoi telefonul de la curea. Se uită pe fereastră și formă numărul. Cu privirea urmărea o navă de marfă care traversa râul. *Hexagon*. Vine din Bremen. Auzi apoi un sunet prelung, ca o melodie tristă. „Vin imediat. Vin imediat, dar nu e urgent.“

– Konrad Sejer, strada Oscar, numărul cincisprezece, spuse el în receptor. Am nevoie de oameni.

*

– Henning Johnas? Sejer se juca cu un pix, privindu-l fix. Știi de ce ești aici?

– Ce fel de întrebare este asta? spuse el răgușit. Să vă spun un lucru, am și eu o limită a toleranței. Dacă e vorba de Annie, nu mai am nimic de spus.

– N-o să vorbim despre Annie, spuse Sejer.

– Bine.

N-avea stare pe scaun, iar Sejer remarcă o umbră de ușurare trecînd peste chipul său.

– Halvor Muntz a dispărut fără urmă. Ești sigur că nu l-ai văzut?

Johnas își strînse buzele.

– Absolut sigur. Nu-l cunosc.

– Ești sigur de asta?

– Poate că nu vă vine să credeți, dar sînt încă lucid, în ciuda tracasărilor repetate ale poliției.

– Ne întrebam doar ce-o fi cu motocicletă lui în garajul tău. În spatele Transit-ului tău.

Johnas scoase un sunet de spaimă.

– Scuzați-mă, ce-ați spus?

– Motocicleta lui Halvor.

– E motocicletă lui Magne, mormăi el. Repar ceva la ea.

Vorbi repede, fără să se uite la el.

– Magne are un Kawasaki. În plus, nu te pricepi la motociclete, ești specialist într-un alt domeniu, ca să zic așa. Mai încearcă, Johnas.

– Bine!

Izbucni, pierzându-și controlul și ținându-se de masă cu ambele mâini.

– A pătruns în galerie și a început să mă chinuie. Dumnezeuule, ce m-a chinuit! Se purta de parcă ar fi consumat droguri, pretinzând că vrea să cumpere un covor. Bineînțeles că nu avea bani. Intră atîția oameni ciudați în magazin, încît mi-am pierdut simțul rațiunii. L-am lovit o dată. Apoi a fugit, copil neastîmpărat ce e. I-am băgat motocicletă în mașină și am dus-o acasă. Drept pedeapsă, va trebui să mă roage să îmi primească motocicletă înapoi.

– Numai după o lovitură aş putea spune că mîna ta arată destul de rău!

Sejer se uită la ranile lui.

– Problema e că nu îl găsim nicăieri.

– Așadar, a plecat cu coada între picioare. Trebuie să aibă conștiința încărcată.

– Ai vreo propunere?

– Dumneavoastră investigați crima prietenei lui. Poate că ar trebui să începeți de aici.

– Nu trebuie să uiți, Johnas, că locuiești într-un sat mic. Zvonurile se răspîndesc repede.

Johnas transpiră atît de puternic, încît cămașa i se lipi de piept.

– O să mă mut oricum.

– Mi-ai mai spus asta. În centru, nu-i așa? Așadar i-ai dat lui Halvor o lecție. Poate că ar trebui să-l lăsăm deocamdata.

Sejer nu se simțea în largul lui.

– Dar poate că îți pierzi ușor simțul rațiunii, Johnas? O să discutăm puțin despre asta. Se uită din nou la pix. O să începem cu Eskil.

Johnas avea noroc. Tocmai se întinsese să-și ia țigarele din buzunarul de la geacă. Drumul înapoi îi luă ceva timp.

– Nu, oftă el. Nu am puterea să vorbesc despre Eskil.

– Avem tot timpul la dispoziție, spuse Sejer. Începe cu ziua aceea de șapte noiembrie, când v-ați trezit.

Johnas dădu încet din cap, ștergîndu-se ușor în jurul gurii. Singurul lucru la care reuși să se gîndească era discheta, pe care nu a reușit să o citească. Sejer o luase și citise tot ce scrisese Annie. Gîndurile păreau să-l răscolească.

– E greu să vorbești despre asta. Am încercat să las totul în urmă. Ce vrei, de fapt, cu această tragedie a trecutului? Nu vă preocupă alte chestiuni de actualitate?

– Înțeleg că e dificil. Dar încearcă totuși. Știu că v-ați chinuit și că aveți nevoie de cineva. Povestește-mi despre el.

– Dar de ce vrei să vorbim despre Eskil?

– Băiatul a fost o parte importantă din viața lui Annie. Și totul despre Annie trebuie să iasă la iveală.

– Înțeleg, înțeleg. Dar sînt puțin confuz. Pentru o clipă am crezut că mă bănuieți... știți dumneavoastră, că aș fi avut vreo legătură cu moartea ei.

Sejer afișă un zîmbet larg. Apoi se uită mirat la Johnas și dădu din cap.

– Ai fi avut vreun motiv să o omori pe Annie?

– Bineînțeles că nu, spuse el repede. Dar, ca să fiu sincer, m-a costat ceva să vă sun și să vă povestesc că eu am luat-o cu mașina. Am înțeles că asta însemna să-mi întind singur capul călăului.

– Am fi aflat asta oricum. Cineva v-a văzut.

– M-am gîndit la asta. Tocmai de aceea am și sunat.

– Povestește-mi despre Eskil, repetă Sejer nestinjenit.

Johnas se așează mai bine în scaun, trăgînd din țigară. Părea confuz. Buzele i se mișcau, dar nu scotea nici un sunet. În minte, totul îi era clar, dar camera părea să se micșoreze, și tot ce auzea era respirația bărbatului de pe partea cealaltă a mesei. Își aruncă privirea pe ceasul de pe perete ca să-și pună gîndurile în ordine. Era seara devreme. Era ora șase.

Era ora șase. Eskil s-a trezit țipînd de încîntare. Se zbătea între noi în pat, aruncîndu-se dintr-o parte în alta. Voia să se ridice din pat în aceeași clipă. Astrid mai avea nevoie de puțin somn, dormise rău, de aceea trebuia să mă scol eu. M-a urmărit cu privirea. Cînd am ieșit din cameră și am intrat în baie, se ținea de pantalonii mei. Brațele și picioarele lui erau peste tot, iar gura scotea sunete și țipete nesfîrșite. Apoi s-a răsucit precum un titirez, în timp ce eu încercam cu disperare să-l îmbrac. Nu voia să-i pun scutec. Nu voia să-i pun costumașul pe care îl găsisem. De fiecare dată trăgea de orice avea la îndemînă și se urca pe capacul closetului, pentru ca apoi să tragă toate lucrurile de pe etajeră. Cutiile și sticlulele lui Astrid se spargeau de podea. L-am ridicat și l-am legat ca întotdeauna. L-am pus la punct, mai întîi prietenește, apoi i-am dat tableta de Ritalin, pe care o dădea mereu afară, prindea perdeaua dușului și reuși să o tragă în jos. Am reușit să mă îmbrac, am încercat să am grijă să nu se rănească, să nu pățească ceva. În final am reușit să ne îmbrăcăm. L-am ridicat și l-am dus în bucătărie, apoi l-am legat de scaun. În drum spre bucătărie și-a dat capul pe spate și m-a lovit la gură. Mi-a crăpat buza, am început să sîngerez. L-am legat strîns, i-am uns o felie, dar nu voia să mănînce mîncarea pregătită de mine, a dat din cap și a împins farfuria de pe masă, țipînd că voia să mănînce crenvurști.

– Johnas? spuse Sejer. Povestește-mi despre Eskil.

Johnas se trezi și se uită la el. În sfîrșit luă o decizie.

– Ei bine, cum vreți. 7 noiembrie. O zi ca oricare alta, deci o zi de nedescris. Era ca o torpilă. Lasa familia distrusă în urma lui. Magne avea note tot mai rele la școală, nu mai reușea să vină acasă și dispărea la colegii lui după-amiaza și seara. Astrid nu mai dormea de ajuns, iar eu nu reușeam să deschid magazinul la ora cuvenită. Fiecare masă era o încercare. Annie, spuse el, zîbind trist, Annie era singurul ajutor. Venea și îl lua cînd avea timp. Atunci, liniștea domnea peste casă ca după un uragan. Cădeam amîndoi, epuizați. Eram istoviți și disperati, și nimeni nu ne ajuta. Ni s-a spus că nu avea să se schimbe niciodată. Întotdeauna va avea probleme de concentrare. Și va fi hiperactiv pentru tot restul vieții, iar toată familia trebuia să i se adapteze ani de-a rîndul de atunci încolo. Vă imaginați?

– Dar în ziua aceea ați avut un conflict, nu?

Johnas rîse nebunește.

– Întotdeauna aveam conflicte. Era o nevroză în familie. Bănuiam că îl distrugem, dar nu știam cum să ne purtăm cu el. Țipam și ne răstearm la el.

– Povestește-mi ce s-a întimplat.

– Magne a băgat capul în bucătărie, strigînd „la revedere“. Apoi a plecat spre autobuz cu rucsacul în spate. Afară era întuneric. Am uns încă o felie și am pus crenvurști pe ea. Am tăiat-o în bucățele, deși putea să o mănînce și întreagă. În fiecare zi se juca cu cana pe fața de masă din ceară, țipa, fie de bucurie sau de ură, un flux neîncetat de sunete. Brusc, zări vafele care erau pe masă de cu o zi înainte. Instantaneu a început să plîngă pentru a le primi, și, deși știam că o să cîștige, am spus „nu“. Cuvîntul acela a rămas ca un fir roșu, el n-a renunțat, balansîndu-se în față și în spate pe scaun, amenințînd să se răstoarne. Stăteam cu spatele la masă și începusem să tremur. În final, m-am dus și am luat farfuria cu vafe, dînd la o parte folia de plastic. Am aruncat bucățile de crenvurști la gunoi și i-am pus vafele în față. I-am rupt cîteva bucățele în formă de inimă. Știam că n-o să fie liniștit și n-o să le mănînce în pace, îl

cunoșteam. Eskil voia dulceață deasupra. I-am uns dulceață de zmeură peste două bucați, în mare grabă și cu miinile tremurînd. Exact în acel moment mi-a zîmbit. Îmi aduc foarte bine aminte acest ultim zîmbet. Era mulțumit de sine. Nu rezistam cînd el părea așa de mulțumit, și eram pe punctul de a-mi ieși din minți. A ridicat farfuria și a vrut să o izbească de masă. Nu voia să le mănînce, singurul lucru pe care și-l dorea era să i se facă pe plac. Vafele au căzut de pe farfurie, deci a trebuit să caut o cîrpă. M-am întors fără să găsesc vreuna, dar în schimb am luat vafele și le-am împăturit. Se uita la mine foarte interesat în timp ce făceam un boț mare. Chipul acela mic părea neînfricoșat de ceea ce avea să urmeze. Fierbeam în sinea mea. Trebuia să îmi eliberez o parte din tensiune, dar nu știam cum, însă brusc m-am aplecat peste masă și i-am bagat vafele în gură cît de adînc am putut. Îmi amintesc expresia uimită și lacrimile care i se scurgeau din ochi.

„Acum! am țipat eu furios. Mănîncă-ți nenorocitele de vafe.“

Johnas se prăbuși ca un toiag rupt la mijloc.

– Nu am vrut să fac asta!

Țigareta i se stîngea în scrumieră. Sejer înghiți și își îndreptă privirea spre fereastră, fără să găsească altceva care să îi înlocuiască imaginea copilului cu gura plină de vafe și ochii mari de spaimă. Se uită la Johnas.

– Trebuie să ne obișnuim cu copiii pe care îi avem, nu-i așa?

– Asta spuneau toți. Cei care nu cunoșteau situația. Nimeni nu știa cum a fost. Iar acum sînt acuzat pentru comportament inadecvat și omor din culpă. În orice caz, e cam tîrziu. M-am acuzat și judecat singur, cu ceva timp în urmă, iar dumneata nu mai poți schimba nimic.

Sejer se uită la el.

– De ce te-ai acuzat, mai exact?

– Moartea lui Eskil a fost în întregime din cauza mea. Eram răspunzător pentru ea. Nimic nu se poate ascunde sau ierta. Așa a fost situația, dar n-am intenționat să fac asta. A fost un accident.

– Trebuie să-ți fi fost greu, spuse Sejer încet. Nu aveai cui să i te adresezi în starea aceea de disperare. În același timp, simți cu siguranță că ai fost pedepsit pentru cele întâmplate. Nu-i așa?

Johnas tăcu. Ochii i se plimbau prin cameră.

– Ți-ai pierdut mai întâi fiul cel mic, iar apoi soția te-a părăsit, luînd cu ea fiul cel mare. Ai rămas singur.

Johnas începu să plîngă.

– Totuși ai reușit să mergi mai departe. Cîinele îți ține companie. Ți-ai dezvoltat afacerea, care îți merge din ce în ce mai bine. E nevoie de multă forță să o iei de la capăt așa cum ai făcut tu.

Johnas dădu din cap. Resimțise cuvintele acestea cu o oarecare căldură.

Nici nu-l înduioșase bine, că Sejer îl lovi din nou.

– Și acum, cînd aveai deja controlul asupra lucrurilor, iar viața mergea înainte, a apărut Annie.

Johnas tresări.

– Poate că îți trimitea priviri acuzatoare cînd vă întâlneți pe stradă? Ar fi trebuit să-ți pui problema de ce era atît de neprietenosă. Iar în momentul în care ai zărit-o, cînd venea cu rucsacul în spate, trebuia să afli despre ce era vorba, odată pentru totdeauna, nu-i așa?

O fată cobora dealul în grabă. M-a recunoscut imediat și s-a oprit. Expresia feței ei s-a schimbat brusc și mi-a aruncat o privire neîncrezătoare. Întreaga ei ființă mă respingea, o atitudine morocânoasă și aproape agresivă, neliniștitoare.

Mergea cu pași repezi, fără să se uite în urmă. Apoi am țipat după ea. N-am vrut să renunț, voiam să știu despre ce era vorba! În final, ea a cedat și a urcat în mașină, ținîndu-și strîns rucsacul.

Conduceam încet, voiam să formulez o propoziție, dar nu știam exact cu ce să încep, și poate eram pe punctul de a comite ceva periculos pentru amândoi. În concluzie, am continuat să conduc, trăgînd cu coada ochiului spre făptura încordată de lîngă mine.

– Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, spuse el șovăind, ținînd strîns mîinile pe volan. Nu îmi este ușor.

– Știu, răspunse ea, uitîndu-se pe fereastră, dar întorcîndu-se brusc și uitîndu-se la mine vreme de o secundă.

Am reușit să mă deschid pentru o clipă și am încercat să mă relaxez. Totuși nu era vreme să continui, căci ea era acolo și mă asculta. Poate că era destul de matură să înțeleagă totul, și poate doar asta își dorea, un fel de recunoaștere a faptei, un fel de rugămintă de iertare. Annie și întregul ei discurs despre onestitate.

– Am putea să mergem într-un loc să povestim, Annie, îmi vine foarte greu aici în mașină. Dacă ai puțin timp, doar cîteva minute, te aduc înapoi după aceea.

Vocea mea era slabă și rugătoare, și am remarcat că a mișcat-o. A dat ușor din cap și s-a relaxat puțin, s-a lăsat pe spate în scaun și s-a uitat din nou pe fereastră. După un timp, am trecut pe lîngă magazinul Horgen, unde am văzut o motocicletă parcată. Motociclistul era aplecat peste ghidon și studia ceva, probabil o hartă. Am condus cu grijă pe drumul accidentat pînă la dealul Kollen și am parcat după viraj. Annie a părut deodată îngrijorată. Rucsacul a rămas în mașină, în față, iar eu încerc să îmi aduc aminte la ce mă gîndeam, dar nu reușesc. Rețin doar că am pornit amîndoi pe aleea umedă. Annie era înaltă, tinăra și fermă, dar nu de neatins. A mers după mine pînă la apă și s-a așezat, șovăind, pe o piatră. Își frămînta mîinile. Îmi amintesc unghiile ei scurte și inelul de pe mîna stîngă.

– Te-am văzut, spuse ea liniștită. Te-am văzut prin fereastră. Exact în momentul în care te aplecai peste masă. După aceea am fugit. Iar apoi tata mi-a spus că Eskil e mort.

– Am înțeles asta, i-am răspuns eu cu greutate, din felul în care te purtai, știam că mă acuzi. În fiecare zi când ne întâlneam pe stradă, lingă căsuța poștală sau la garaj. Mă acuzai mereu.

Am început să plîng. M-am aplecat înainte și plîngeam în hohote, în timp ce Annie stătea liniștită alături. Nu spunea nimic, dar când am terminat în sfîrșit, am ridicat privirea și am văzut că și ea plîngea. M-am simțit mult mai bine, într-adevăr. Era un vînt blînd care mă mîngîia pe spate, mai exista speranță.

– Ce să fac, am șoptit. Ce să fac ca să pot să uit?

S-a uitat la mine cu ochii cenușii, aproape uimită.

– Să te prezinți la poliție, bineînțeles. Și să mărturisești totul. Altfel n-ai să-ți găsești niciodată liniștea.

În aceeași clipă s-a uitat la mine. Îmi simțeam inima grea în piept. Mi-am pus mîinile în buzunar, încercînd cu greu să le țin acolo.

– Ai povestit cuiva? am întrebat-o apoi.

– Nu, spuse ea liniștită. Încă nu.

– Ai grijă, Annie! am țipat, disperat.

Brusc, am simțit ceva urcînd din străfunduri, din întuneric. M-a lovit un singur gînd, înspăimîntător, și anume că Annie era singura pe lumea asta care știa. Era ca și cum vîntul s-ar fi întors și murmură în urechile mele. Totul era pierdut. Privirea ei avea aceeași expresie surprinsă ca a lui Eskil. După aceea am fugit prin pădure. Nu m-am mai întors să mă uit după ea.

Johnas studie perdelele și lumina din tavan, încercînd să dea glas unor cuvinte care nu voiau să iasă. Sejer se uită la el.

– Ți-am cercetat casa și am luat cîteva probe. Vei fi acuzat de crimă din culpă asupra fiului tău, Eskil Johnas, și crimă cu premeditare asupra lui Annie Sofie Holland. Înțelegi ce-ți spun?

– Vă înșelați! Vocea îi era ca un țipat fragil. Cîteva vinișoare sparte dădeau ochilor lui un aspect roșu.

– Nu eu, ci alții vor cerceta vinovăția ta.

Johnas începu să se caute în buzunarul cămășii. Tremura atât de tare încît semăna cu un bătrînel. În final, scoase din buzunar o cutiuță plată din metal.

– Mi-e gura uscată, mormăi el.

Sejer se uită la cutie.

– Dar nu trebuia să o omori, știi!

– Despre ce vorbiți? spuse el pe un ton scăzut.

Întorcea cutiuța pe toate fețele, scoțînd o pastilă de gît.

– Nu trebuia să o omori pe Annie. Ar fi murit oricum dacă ai mai fi așteptat puțin.

– Glumiți, nu?

– Nu, spuse Sejer cu duritate. Nu glumesc cînd e vorba de cancer la ficat.

– Vă înșelați. Nu era nimeni mai sănătoasă decît Annie. A rămas în picioare lîngă apă cînd m-am ridicat să plec, iar ultimul sunet pe care l-am auzit era o piatră aruncată de ea în apă. N-am îndrăznit să spun de la început că a mers cu mașina pînă la iaz. Așa a fost! Nu a mai vrut apoi să se întoarcă tot cu mașina, voia să meargă pe jos. Se pare că nu puteți înțelege că a apărut cineva pe cînd stătea acolo lîngă iaz! O tînără, singură în pădure. E plin de turiști sus, pe dealul Kollen. V-ați gîndit vreodată că s-ar putea să vă înșelați?

– Se mai întîmplă, deși rareori, să mă mai înșel. Dar lupta s-a sfîrșit, înțelegeți? L-am găsit pe Halvor.

Johnas făcu o grimasă, ca și cum cineva i-ar fi împuns urechea cu un ac.

– E crunt, nu-i așa?

*

Sejer stătea liniștit cu mîinile în poală. Își scărpină de cîteva ori degetul deasupra verighetei. Nu mai avea multe de făcut. De altfel, se făcuse liniște și aproape întuneric în încăperea aceea mică. Din

cînd în cînd, își ridica privirea și se uita la chipul distrus al lui Halvor, care fusese spălat și îngrijit, dar, cu toate acestea, era de nerecunoscut. Gura rămăsese pe jumătate deschisă. Mai mulți dinți erau spărți, iar cicatricea de la colțul gurii aproape că nu se mai vedea. Fața îi crăpase ca un fruct copt. Fruntea era întreagă, iar cineva îi pieptănase părul, astfel că i se putea vedea pielea netedă, un mic indiciu al frumuseții lui. Sejer se aplecă, punînd cu grija mîinile peste cearșaf. Erau ușor vizibile în cercul de lumină creat de lampa de pe masa de alături. Nu auzea decît propria respirație și un lift care mergea lent. O mișcare bruscă sub mîinile lui îl făcu să tresară. Halvor deschisese un ochi și se uita la el. Celălalt era acoperit cu un platură gelatinos, asemănător unei meduze. Voia să spună ceva. Sejer puse un deget peste gură și dădu din cap.

– Mă bucur că ți-ai revenit, dar trebuie să taci. Cedează cusătura.

– OK, mormăi Halvor neclar.

Se uită unul la celălalt vreme îndelungată. Sejer dădu de două ori din cap, iar Halvor clipi din ochiul său verde.

– Discheta aceea, spuse Sejer, pe care am găsit-o la Johnas, e o copie veritabilă a jurnalului lui Annie?

– Mm.

– N-ai șters nimic?

Halvor dădu din cap în semn că nu.

– N-ai modificat sau corectat nimic?

Urmăra alte mișcări din cap.

– Atunci e în regulă, spuse Sejer lent.

– Mm... mesc.

Ochiul lui Halvor se umplu de lacrimi. Începu să se smiorcăie.

– Fără grimase! spuse Sejer repede. Cedează cusătura. Îți mai curge și nasul. O să-ți aduc niște hîrtie.

Se ridica și aduse șervețele. Încercă să-i șteargă nasul și sîngele care-i curgea.

– Poate crezi că Annie era dificilă din cînd în cînd. Dar acum înțelegi, cu siguranță, că avea motivele ei. Cu toții avem, de regulă, completă el. Săraca Annie a avut cam multe de suportat de una singură. Știu că e o prostie să spun asta, continuă el, în încercarea de a-l consola pe tînărul care suferea în pat, cu fața mutilată. Dar ești încă tînăr. Acum ai pierdut multe. În acest moment simți că doar Annie, și nimeni altcineva, putea să-ți fie aproape. Dar timpul trece, iar lucrurile se schimbă. Mai tîrziu ai să gîndești altfel.

„Doamne, ce discurs“, se gîndi el brusc.

Halvor nu-i răspuase, se uită la mîinile lui Sejer de pe cearșaf și la verigheta lată, din aur, de pe mîna dreaptă. Avea o privire acuzatoare.

– Știu ce crezi, spuse Sejer liniștit. Că e ușor pentru mine să vorbesc, eu care stau aici cu o verighetă lată pe deget. Are zece milimetri. Dar înțelegi tu, spuse el zîbind trist, că de fapt sînt două verighete de cinci milimetri topite și unite? Își framînta din nou inelul. A murit, spuse el încet, înțelegi?

Halvor închise ochiul, iar pe fața i se prelingeau lacrimi și sînge. Deschise gura, iar Sejer îi văzu dinții zdrobiți.

– Mm pae ău, mormăi el.

Soarele apăru pe cer, iar Sejer și Skarre se plimbau pe strazi cu cîinele între ei. Cîinele îi ocrotea și mergea cu coada ridicată, triumfător.

Sejer avea un buchet de anemone roșii și albastre, învelit cu hîrtie de mătase și agățat cu o sfoară de încheietura mîinii. Geaca îi atîrna peste umeri, iar eczema era mai bine după multă vreme. Mergea agale, în felul lui, blind și suplu, în timp ce Skarre țopăia pe lîngă el. Cîinele se mișca foarte elegant. Nu mergeau prea repede, bărbații aveau cămașile proaspăt călcate și nu voiau să transpire înainte să ajungă la destinație.

Matteus le sări curios înainte cu o balenă din pluș alb cu negru sub braț. O chema Free Willy și era aproape tot atît de mare ca și

el. Primul impuls al lui Sejer fu să alerge și să-l ridice, încercînd să-și exprime entuziasmul printr-o voce veselă. Așa ar trebui să fie întîmpinați toți copii, cu o bucurie veritabilă și debordantă. Dar el nu era astfel constituit. Îl luă cu grijă în brațe și se uită la Ingrid, îmbrăcată cu o rochie nouă, de vară, crem cu imprimeuri cu zmeură. Îi ură la mulți ani și îi strînse mîna. În scurt timp aveau să călătorească într-o altă parte a lumii, unde era război și arșiță, și aveau să rămînă acolo o eternitate. După aceea dădu mîna cu ginerele său, dar în același timp îi ținea strîns mîna lui Matteus. Apoi se așezară liniștiți, așteptînd mîncarea.

Matteus nu făcea niciodată gălăgie. Era un copil bine-crescut, care nu țipa niciodată și care nu li se opunea și nu era îndărătnic. Singurul lucru pe care Sejer nu-l mai recunoștea la familia lui era acea ușoară tendință de a face nebunii. Viața de zi cu zi a lui era caracterizată exclusiv prin zîmbete și afecțiune. Iar originea lui, de care aveau o vagă cunoștință, nu părea să-i fi transmis genele care puteau duce la anormal, care puteau să le întoarcă mințile sau să-i facă să traverseze limite catastrofale. Gîndurile îl duceau pînă la vechiul Møllevvej, lîngă Roskilde, pe cînd era el copil. Rămase multă vreme cufundat în amintiri. În final reveni la realitate.

– Ce ai spus, Ingrid?

Se uită surprins la fiica sa și văzu cum își dădea la o parte o suviță de păr blond care îi cădea pe frunte și cum îi zîmbea în felul acela deosebit, păstrat special pentru el.

– Cola, tata? zîmbi ea. Vrei Cola?

În același timp, într-un alt loc, o camionetă urîtă mergea pe stradă cu viteză mică, și un bărbat puternic, cu părul vîlvoi, stătea aplecat peste volan. La poalele dealului se opri ca să lase să treacă o fetiță care tocmai făcea doi pași pe stradă. Frîna brusc.

– Bună, Ragnhild! strigă el entuziasmat. Fața ținea o coardă într-o mîna, așa că îi făcu semn cu cealaltă.

– Ai ieșit să te plimbi?

– Merg acasă, spuse ea hotărît.

– Ascultă! țipă Raymond cît putu de tare, ca să acopere zgomotul motorului. Căsar a murit. Dar Păsan are pui!

– Dar e iepuraș, răspunse ea îndoielnic.

– Nu e așa de ușor să distingi dacă e iepure sau iepuroaică. Au așa de multă blană! Dar are pui, în orice caz. Cinci. Poți să-i vezi dacă vrei.

– N-am voie, spuse ea supărată, uitîndu-se în josul străzii, sperînd că va apărea cineva să o scape de această mare tentație. „Pui de iepurași.“ Au blană?

– Au blană și au deschis deja ochii. Te duc eu înapoi acasă după aceea, Ragnhild. Haide, cresc așa de repede!

Se uită încă o dată în josul străzii, închise ochii strîns și îi deschise din nou. Apoi alergă spre mașină și urcă. Ragnhild avea bluză albă cu guler de dantelă și un șort roșu. N-o văzuse nimeni urcînd. Oamenii erau în spatele caselor, ocupați să planteze, să plivească și să lege trandafiri și clematite. Raymond se simțea minunat în geaca de vînt a lui Sejer. Porni mașina. Fetița stătea nerăbdătoare pe bancheta de alături. El fluiera mulțumit, uitîndu-se în jur. Nimeni nu-i văzuse.